BESTSELLER

Jude Deveraux

EDITURA MIRON

IUBIRE ETERNĂ

UN DULCE ASEDIU DE DRAGOSTE SI PASIUNE...

Căsătoriți prin corespondență, fără să se vadă înainte, Joshua Greene și frumoasa Carrie se îndrăgostesc în cele din urmă unul de altul.

Joshua nu a acceptat totul atît de simplu la început. Era chiar furios și gata să o expedieze pe Carrie înapoi de unde venise, dacă desfășurarea tragică a unor evenimente nu l-ar fi determinat să constate că frumusețea ei nu era doar una de suprafață.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL
LEI: 24,00

JUDE DEVERAUX

IUBIRE ETERNĂ

Eternity
by Jude Deveraux

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii MIRON

JUDE DEVERAUX

IUBIRE ETERNĂ

CAPITOLUL 1

WARBROOKE, MAINE

În timp ce traversa încăperile spaţioasei sale case, Jamie Montgomery nu privea atent în jurul său, deoarece, crescînd acolo de mic, o cunoştea foarte bine. Oricine altcineva, constatînd confortul interior, nu ar fi putut bănui adevărata stare materială a celor ce deţineau această proprietate. Doar cineva priceput în valoarea obiectelor de artă ar fi apreciat picturile ce atîrnau pe pereţi sau ar fi stabilit numele statuilor din bronz. Şi doar un cunoscător ar fi observat calitatea covoarelor ce acum se degradaseră datorită unei îndelungi folosinţe, roase de cîini ori pătate de copii.

Mobila nu fusese aleasă în funcţie de valoarea ei, ci pentru latura practică, atît de indispensabilă acelora care, de mai bine de o sută de ani, ocupau casa. Un anticar ar fi văzut că vechiul dulap, lipit de

perete, era un veritabil produs de mobilă stil *Queen Anne,* ca de altfel şi fotoliile aurite în stil *Rus imperial*. Porţelanurile expuse în vitrina din colţ erau chinezeşti şi mult prea vechi pentru a fi apreciate de tineretul modern american.

Casa era plină de tablouri şi de mobilă produse în diferite colţuri ale pămîntului, adunate de cei din familia Montgomery în lungile lor călătorii. Se găseau suveniruri din toată lumea: de la minuscule obiecte exotice produse în insule de tot felul de pe glob, pînă la valoroase picturi din renaşterea italiană.

Mergînd repede, cu paşi mari, Jamie trecea dintr-o cameră într-alta, de-a lungul enormei construcţii. De cîteva ori lovi cu palma sacul de lînă purtat cu grijă sub braţ, zîmbind de fiecare dată. Ajuns în cele din urmă în faţa unei uşi, bătu ca şi cum n-ar fi dorit să se audă şi apoi intră în încăperea întunecoasă. Dacă tot restul casei afişa o excesivă opulenţă, această cameră adunase tot ce era mai concludent în ceea ce privea bogăţia familiei Montgomery.

Chiar în semiobscuritatea camerei puteai sesiza strălucirea tapiţeriei de mătase a patului şi a cuverturilor ce-l acopereau, un pat cu patru stîlpi din lemn, sculptaţi la Veneţia în formă de îngeri acoperiţi cu aur. Pe partea de sus a baldachinului erau fixate draperii transparente din mătase de culoare albastru-deschis. Pereţii erau acoperiţi cu damasc,

într-un albastru ceva mai închis, ce fusese ţesut în Italia şi adus în America pe un vapor aparţinînd familiei Montgomery.

Privind spre pat, Jamie zîmbi, deoarece zări un cap blond deasupra cuverturii de mătase. Se îndreptă spre ferestre şi trase draperiile grele din catifea, lăsînd să pătrundă razele soarelui, şi apoi se delectă privind cum capul cel blond se ascundea mai tare printre lenjeria de pe pat.

Continuînd să zîmbească, se duse direct la pat uitîndu-se la ocupanta acestuia, dar tot ce putu vedea era o buclă blondă ieşind de sub cearceaf, restul capului dispărînd sub cuvertură.

Scoţînd sacul de sub braţ, Jamie îl deschise şi scoase un căţeluş, care nu cîntărea mai mult de trei kilograme. Era dificil de stabilit cît de mare era de fapt căţelul, bine ascuns sub blana lui albă şi mătăsoasă. Era de rasă malteză şi îl adusese tocmai din China, ca un dar pentru sora sa mai mică. Ridicînd încet cuvertura, Jamie băgă căţelul lîngă sora lui, şi apoi, luîndu-şi un scaun, privi amuzat animalul care începuse să se mişte. Treptat şi fără chef, Carrie se trezi în cele din urmă. Întotdeauna părăsea cu regret locul călduţ în care dormise şi prelungea acest moment cît mai mult posibil. Îşi ţinea ochii închişi în timp ce îndepărta lent cuvertura de pe umeri. Cînd căţelul începu să o lingă prima oară, zîmbi, dar zîmbi şi a doua oară. Numai cînd acesta începu să latre îşi deschise

ochii, uitîndu-se atentă la el, apoi se ridică brusc, uimită, cu mîna la gît. Lăsîndu-se pe spate, aripa de lemn a unui înger o înţepă în coaste, dar se uită clipind des la căţel, nedumerită.

Numai rîsul fratelui ei o determină să-şi întoarcă capul, dar şi atunci îi trebuiră cîteva clipe pentru a înţelege clar ce se petrecea.

Cînd în cele din urmă realiză că fratele ei iubit se întorsese în sfîrşit de departe, scoase un strigăt de bucurie şi se repezi imediat spre el trăgînd după sine cuvertura şi cearceafurile din caşmir.

Cuprinzînd-o în braţele sale puternice, arse de soare, începu să o învîrtească în jurul lui, în timp ce pe pat căţelul lătra, provocat de agitaţia din încăpere.

– Nu te aşteptam mai curînd de săptămîna viitoare, spuse Carrie zîmbind şi sărutîndu-şi fratele pe obraji, pe frunte, pe unde nimerea.

Jamie, încercînd să pară indiferent la manifestările entuziaste ale surorii sale, o ridică de la podea.

– Cred că ai fi alergat la malul mării să-mi urezi „bun venit" dacă ai fi ştiut cînd soseam, chiar dacă asta s-ar fi întîmplat la patru dimineaţa.

– Bineînţeles, spuse ea zîmbind, dar apoi pe faţa ei apăru o expresie de îngrijorare. Îşi duse mîinile la obrajii lui. Ai cam slăbit.

– Iar tu n-ai mai crescut nici un pic.

Uitîndu-se la ea de sus în jos, încercă să-şi compună expresia grijulie, de frate mai mare, dar era greu să rămîi serios în faţa exuberanţei copilăreşti a surorii sale, Carrie. De statură mijlocie, nu părea să fie din aceeaşi familie cu fraţii săi ce depăşeau toţi un metru şi optzeci de centimetri..

– Speram să fi crescut şi tu măcar cît să-mi ajungi la talie. Cum au putut mama şi tata să producă aşa o fiinţă pipernicită ca tine?

– Uite, spuse ea fericită în timp ce se întorcea să privească la căţeluşul aşezat pe pat. Acesta stătea cu limba roz atîrnîndu-i în afară. El este un cadou pentru mine?

– Ce te face să crezi că ţi-am adus un cadou? o întrebă el cu un uşor reproş. Nu sînt sigur că îl meriţi. Este ora zece dimineaţa şi tu de-abia te-ai dat jos din pat.

Ea mişcă insistent umerii în semn că voia să scape din strînsoarea braţelor lui. Acum, fiind conştientă că fratele ei se întorsese, era preocupată mai mult de noul ei partener de joacă primit în dar. Cînd se văzu din nou pe podea, se îndreptă direct spre pat, făcîndu-şi loc în aşternuturi. Imediat, căţelul sări în braţele ei spre a fi mîngîiat.

În timp ce Carrie se ocupa de căţel, Jamie îşi plimba privirile prin cameră, înregistrînd schimbările produse între timp.

– De unde ai asta? Cine a adus-o?

Ridică o statuetă din fildeş, în stil baroc, reprezentînd o femeie din Orient, de o remarcabilă frumuseţe.

– Ranleigh, răspunse Carrie vorbind despre un alt frate al lor.

– Şi acesta? Jamie îşi ridică bărbia indicînd un tablou în ulei, cu rama aurită.

– De la Lachlan!

Ridicîndu-şi ochii de la căţel, Carrie îi zîmbi fratelui ei neînţelegînd de ce este nemulţumit. Avea şapte fraţi, toţi mai mari decît ea şi toţi călătorind în afara ţării şi, de fiecare dată cînd se întorceau, obişnuiau să-i aducă cîte un cadou, unul mai frumos decît celălalt, ca şi cum s-ar fi luat la întrecere între ei.

– Şi acestea? continuă Jamie, ridicînd un şirag de perle de pe masa de toaletă a lui Carrie.

Zîmbind enigmatic, Carrie ridică micul animal, strîngîndu-l la piept şi îngropîndu-şi faţa în blana lui moale.

– Acesta este de departe cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.

– I-ai spus acelaşi lucru şi lui Ranleigh cînd ţi-a dat statueta? o întrebă Jamie, încercînd un real sentiment de gelozie.

De fapt, ea îi spusese şi lui Ranleigh acelaşi lucru, dar nu-i putea mărturisi lui Jamie.

– Cum îl cheamă pe căţel? întrebă ea, schimbînd cu abilitate subiectul discuţiei.

– Tu îi vei alege un nume, îi răspunse fratele ei. E căţelul tău.

Căţelul, lovit din greşeală de Carrie, strănută.

– Oh, Jamie, este într-adevăr cel mai minunat dar pe care l-am primit vreodată. Este atît de plin de viaţă! spuse ea, fericită.

Cînd Jamie ajunse la scaunul lui de lîngă pat, ea putu citi pe faţa acestuia satisfacţia că darul lui era cel mai apreciat. Continuînd să-i zîmbească, privea cu intensitate jocul razelor de soare în părul blond şi expresia de încîntare din ochii ei albaştri, pe cînd se juca cu noul ei prieten, convins că, într-adevăr, ea era cel mai preţios eveniment întîlnit de ani şi ani. Era pe atît de minionă, pe cît de înalţi erau fraţi ei, şi cu atît mai liniştită, pe cît erau ei de irascibili; cu atît mai surîzătoare, pe cît erau ei de încruntaţi, tot atît de obişnuită cu luxul, pe cît erau ei de obişnuiţi cu munca. Carrie era odrasla scumpă şi răsfăţată a întregii familii şi oricare din fraţii ei ar fi fost în stare să ucidă pe oricine s-ar fi gîndit măcar să-i facă vreun rău.

Jamie se lăsă pe spate în fotoliul lui, relaxat şi mulţumit că era în sfîrşit acasă şi nu pe puntea oscilantă a vreunui vapor.

– Cu ce v-aţi mai ocupat în ultima vreme, tu şi urîtele tale prietene?

– Nu le spune aşa! zise Carrie, dar fără să se supere cu adevărat; nu sînt urîte.

Cînd Jamie mormăi ceva, Carrie zîmbi.

– Nu prea urîte totuşi, iar în afară de asta, ce contează cum arăţi?

Auzind-o, el zîmbi ironic.

– Ai doar nouăsprezece ani, dar deja filosofezi.

– Ba chiar douăzeci, în curînd.

– Măi, măi, ce vîrstă înaintată!

Carrie nu luă în seamă felul în care o tachina, deoarece nu avea importanţă dacă fraţii ei aveau sau nu dreptate.

– Oricum arătăm noi, se incluse ea generos printre celelalte, noi, fetele, avem proiecte importante în perspectivă.

– Sînt sigur. Tonul vocii lui Jamie era categoric, dar în acelaşi timp afectuos. Atît de importante ca de exemplu, să scoateţi broaştele din cîrligul undiţei sau să-l obligaţi pe sărmanul domn Coffin să-şi ia gîştele la goană.

– Astea aparţin trecutului. Acum sîntem angajate, îi explică ea hotărîtă, în timp ce căţeluşul strănută din nou. Crezi cumva că e răcit?

– Mai curînd reacţionează astfel la contactul cu mătasea. Acest loc seamănă cu un harem.

– Ce este acela?

– Ceva despre care nu-ţi pot vorbi.

Carrie îşi coborî buza inferioară în semn de părere de rău.

– Dacă vrei într-adevăr să-mi oferi un cadou spectaculos, povesteşte-mi te rog despre călătoriile tale, amănunţit.

La gîndul ce impresie i-ar putea face o asemenea relatare, Jamie îşi pierdu puţin din entuziasm, devenind grav o secundă, ca apoi culoarea să-i revină în obraji, odată cu buna dispoziţie.

– Acesta este un cadou pe care nu ţi-l va putea oferi nici unul dintre noi. Acum spune-mi ce faceţi tu şi urîtele tale prietene?

– Ne căsătorim, spuse Carrie cu mîndrie, satisfăcută de reacţia fratelui ei, rămas cu gura căscată.

– Există cineva care se poate căsători cu vreuna dintre urîtele tale amice?

Se uită la el deznădăjduită.

– Nu sînt atît de urîte şi tu ştii asta! Şi par atît de nostime! Chiar eşti convins de faptul că toate femeile sînt perfecte în frumuseţea lor?

– Tot atît de perfecte cum este şi scumpa mea soră, spuse el cu sinceritate şi tandreţe în glas, ochii săi umezindu-i-se uşor.

Roşind de plăcere, Carrie răspunse:

– Mă faci să-mi pierd capul.

Impresionat puternic de emoţia surorii sale, Jamie izbucni într-un rîs zgomotos, ceea ce îl făcu pe căţel să latre şi apoi să strănute iar.

– Te fac eu să te fîstîceşti lăudîndu-te, ca şi cum n-ai şti că eşti cea mai minunată adolescentă din cinci state?

Carrie îi aruncă o privire dezamăgită.

– Ranleigh m-a asigurat că sînt şase!

Jamie rîse din nou.

– Atunci eu voi susţine că sînt şapte.

– Cu atît mai bine, răspunse Carrie rîzînd, nu-mi place să pierd un stat. Cel de-al şaptelea nu este Rhode-Island?

– Texas, spuse Jamie în timp ce îşi zîmbeau reciproc.

Urmărind-o pe Carrie aplecîndu-se înainte cu micul căţel în braţe, se gîndea că ea şi animalul acesta păreau deja legaţi unul de celălalt, ceea ce el prevăzuse din clipa în care îl cumpărase.

– Jamie, înţelege, te rog, că noi ne căsătorim unii cu alţii, spuse ea convinsă pe deplin; de cînd a început războiul între statele din Sud şi Nord, nenumărate femei şi-au pierdut bărbaţii, iar în Vest sînt mulţi bărbaţi care îşi doresc o soţie. Noi ne-am potrivi foarte bine cu aceştia. Ar fi o treabă foarte interesantă.

Clipind din ochi uşor uimit, încerca să înţeleagă ce voia ea de fapt să spună. Ceva îi spunea că din întreaga lor familie, dulcea, adorabila Carrie era cea mai hotărîtă şi cea mai încăpăţînată. Cînd se decidea să întreprindă ceva, nimic n-ar fi putut-o opri. Din fericire, pînă atunci opţiunile ei se dovediseră valoroase.

– Şi cum vă găsiţi viitorii parteneri de viaţă?

– Pe femei le avem deja, cîteva doar, de aici din Warbrooke, deşi am anunţat în tot ţinutul Maine că le oferim această şansă, însă bărbaţii au fost găsiţi folosind rubrica de la mica publicitate, din ziare.

– Soţii comandate prin poştă, spuse el încet, vocea lui crescînd cu fiecare cuvînt. Vă găsiţi parteneri prin poştă, ca în China, dar de fapt vă băgaţi nasul în viaţa personală a altora.

– Nu e chiar aşa, nu mai mult decît să le oferi o şansă de căsătorie.

– Aranjaţi căsătorii, asta faceţi! Ştie tata cu ce te ocupi?

– Desigur!

– Şi nu a obiectat?

Înainte ca ea să poată răspunde, Jamie continuă:

– Desigur că nu a avut obiecţii. Niciodată nu s-a putut opune dorinţelor tale, din clipa în care te-ai născut.

Mîngîind căţelul uşor, Carrie continua să-i zîmbească dulce fratelui ei, mişcîndu-şi genele în sus şi în jos.

– Sper că nu vei avea de ce să te plîngi, nici Ranleigh n-a făcut-o.

– El te distruge, spuse Jamie cu un aer grav pe faţă. Sora lui zîmbea încă, dar el nu-şi îndepărtase expresia aspră de pe obraz.

– E-n regulă atunci, spuse el suspinînd, conştient că a pierdut lupta. Spune-mi mai multe despre aceste căsătorii aranjate discret.

Pe faţa delicată a lui Carrie apăru o expresie de uşurare.

– Oh, Jamie, e de-a dreptul grozav! Dacă ai şti ce clipe minunate am petrecut îndeplinindu-ne

îndatoririle ce curg dintr-o asemenea activitate. Publicăm în ziar ofertele de căsătorie, cu direcţia Vest, şi bărbaţii de acolo ne expediază fotografiile lor, dacă doresc. Nu trimitem pe nimeni dacă nu am văzut bărbatul respectiv, ne putem face cît de cît o idee, după fotografia însoţită de o scrisoare, în care fiecare explică ce pretenţii are de la viitoarea lui consoartă. De-abia după aceea încercăm să-l cuplăm cu cineva pe măsura lui.

– Şi ce li se cere de obicei acestor viitoare soţii?

– Ele trebuie să vină mai întîi la noi, să le luăm un interviu. Le înregistrăm în fişe profesia şi apoi le găsim bărbatul corespunzător.

Pe faţa ei apăru un zîmbet suav.

– Îi facem tare fericiţi.

– Cum ajung la soţii lor?

– Cu ajutorul diligenţelor de obicei, spuse ea coborîndu-şi privirea spre locul unde se afla căţelul.

Cum Jamie rămăsese tăcut, simţi nevoia să se uite la el. Îşi ridică bărbia, ceea ce îi sublinie expresia sfidătoare.

– Te asigur că *Montgomery,* plătindu-le călătoria, serveşte un scop nobil. Aceşti oameni sînt singuri şi au mare nevoie unul de celălalt. Jamie, ar trebuie să citeşti cîteva din scrisorile lor Bărbaţii aceştia trăiesc izolaţi, în locuri de care poate nimeni nu a auzit şi au o mare nevoie de compania cuiva.

– În plus, au nevoie de un serios sprijin în munca de la fermă şi de căldura unui trup în aşternutul lor, adăugă Jamie, încercînd să intervină cu o notă de realism în imaginea creată de ea despre dragostea eternă.

– Şi femeile au aceleaşi nevoi, îi spuse apăsat Carrie.

– Ei, ce ştii tu despre toate astea?

Încerca să o tachineze, dar ea suporta totul cu bunăvoinţă. De cele mai multe ori îi plăcea să i se facă toate hatîrurile, dar alteori se simţea rănită.

– Mai multe decît îţi poţi tu închipui că ştiu. Dacă cumva nu ai observat, îi replică ea pe un ton oarecum aspru, nu mai sînt fetiţa de odinioară, sînt o femeie în toată regula.

Aşa cum era aşezată pe lenjeria de mătase a patului, cu părul despletit căzîndu-i pe umeri, ghemuită lîngă micuţul căţeluş, nu părea să aibă mai mult de zece ani.

– Da, desigur, zise el insistînd pe cuvinte, o mare doamnă în vîrstă!

Carrie suspină. Pe cît de mult îşi iubea fraţii, îi şi cunoştea tot atît de bine şi nici unul dintre ei, nici măcar tatăl, n-ar fi dorit ca ea să se maturizeze vreodată. Doreau să rămînă acelaşi copil adorat, care să nu se gîndească la altceva, decît la ei.

– Tu nu încerci să-ţi găseşti un soţ, nu-i aşa? întrebă Jamie pe un ton uşor alarmat.

– Nu, fireşte că nu.

Ştia bine că nu trebuia să ştie nimeni din familia ei că plănuise să se mărite, deoarece toţi o mai considerau încă un ţînc.

– Nu, firește că nu. Îi am aici pe toţi bărbaţii de care am nevoie.

Ochii lui Jamie se îngustară.

– Şi ce vrea să însemne asta? Toţi bărbaţii pe care îi vrei? De cînd bărbaţii fac parte din viaţa ta?

„*De cînd m-am născut,* ar fi spus Carrie. *După ce au trecut cincisprezece minute din viaţa mea, ridicîndu-mi privirea din leagăn, am văzut cei mai fermecători şapte bărbaţi de pe pămînt uitîndu-se la mine, iar în spatele acestora o mamă şi o soră. De cînd am făcut primii paşi, un bărbat m-a sprijinit, apoi tot un bărbat m-a învăţat să călăresc, altul să merg pe mare într-o barcă cu pînze, altul să fac noduri, să înjur, să mă caţăr în copaci sau să cochetez pentru a obţine ceea ce doresc.*"

– De ce nu vii în oraş cu mine? îl întrebă ea. Folosim vechea piaţă Johnson drept cartier general. Ai putea vedea ce facem.

Îi aruncă fratelui ei cea mai seducătoare privire, sperînd că îl va putea astfel convinge.

Pe faţa lui Jamie trecu o umbră la cele auzite.

– Cum adică, să vin de bunăvoie în mijlocul acestei cete de femei urîte?

Carrie îşi muşcă buza pentru a nu izbucni în rîs. Ştia că Jamie se temea de modul în care vor

reacţiona prietenele ei, la vederea fratelui ei necăsătorit.

Carrie se gîndea să discute mai întîi cu prietenele despre modul în care se vor comporta într-o asemenea situaţie, dar i se păru că va fi amuzantă încurcătura în care se va afla fermecătorul ei frate, aşa încît renunţă.

– Ranleigh a fost totuşi cu mine, spuse Carrie, coborîndu-şi privirea. După aceea nu s-a mai temut să vină. Poate ţie ţi-e teamă deoarece eşti cel de-al doilea frate. Ranleigh are mai multă încredere în el decît ai tu în tine. Poate Ranleigh...

– Ei, hai, ai cîştigat, spuse Jamie ridicîndu-şi braţele în semn că se predă. Voi merge, dar numai dacă juri că nu vei încerca să mă cuplezi cu una dintre viitoarele neveste.

– Nici n-aş îndrăzni aşa ceva, spuse ea, îngrozindu-se doar de o asemenea idee, şi de altfel cine s-ar mai uita la tine după ce l-a văzut pe Ranleigh?

Jamie zîmbi răutăcios.

– Doar jumătate din China, spuse el aplecîndu-se pentru a o apuca de bărbie. Uitîndu-se la căţelul care strănuta din nou, întrebă:

– Ce nume îi vei da?

– Ciu-Ciu, îi răspunse Carrie încîntată, făcîndu-l pe Jamie să bombăne nemulţumit la auzul unui nume aşa de copilăresc. Sora lui fusese sigură că va reacţiona astfel.

– Dă-i un nume ceva mai demn, spuse Jamie.

– Povesteşte-mi despre femeile din China şi în schimb îl voi boteza Duce, zise ea surescitată de vechea ei dorinţă.

Scoţîndu-şi ceasul din buzunar şi privindu-l, îi spuse:

– Îţi dau o oră ca să te îmbraci şi pentru fiecare zece minute cu care vei reduce acest timp îţi voi spune cîte o poveste despre China.

Carrie schiţă o grimasă:

– Despre peisaje? Despre drumuri şi despre furtunile pe mare?

– Despre fetele care dansează pentru împărat şi, coborîndu-şi vocea, adăugă: şi pentru mine în intimitate.

Cu valurile de mătase fluturînd şi pernele zburînd prin aer, Carrie sări din pat.

– Treizeci de minute. Dacă mă îmbrac în treizeci de minute, cîte poveşti înseamnă că îmi vei spune?

– Trei!

– Sper să fie poveşti ca lumea şi să merite să mă grăbesc, zise ea pe un ton de avertisment, căci dacă vor fi plictisitoare, o voi invita pe Euphonia să cineze cu noi în fiecare seară cît vei sta acasă.

– Crudă, eşti prea crudă, zise Jamie, uitîndu-se din nou la ceas şi spunînd: acum. Start!

Ieşind în fugă din dormitor se repezi la garderobă cu *Ciu-Ciu în braţele ei.*

– Treizeci de minute, spuse Jamie, pe jumătate furios, pe jumătate exasperat, mi-ai spus că vei fi gata în treizeci de minute, nu într-o oră şi aproape treizeci de minute.

Carrie căscă, deloc tulburată de tonul ridicat al fratelui ei. Doar Jamie „lătra" nu „muşca".

– Eram somnoroasă, acum spune-mi altă poveste, îmi mai datorezi două în afară de asta.

În timp ce dădea bice cailor înhămaţi la mica trăsurică, Jamie o privi. Numai el ştia cît protestase faţă de comportarea extrem de îngăduitoare a fraţilor lui în legătură cu Carrie şi ştia că, măcar el, ar trebui să fie mai aspru cu ea şi să-şi retragă promisiunea de a-i spune poveşti. Dar, cînd văzu felul în care îl privea cu ochii ei mari, albaştri, plini de afecţiune şi adoraţie, se mînie pe el însuşi, înjurînd în şoaptă. Nici un membru al familiei nu era în stare să-i refuze ei ceva.

– Ei bine, îţi mai spun doar o singură poveste, i se adresă el, dar să ştii că n-o meriţi.

Zîmbind, ea îl apucă tandru de mînă.

– Ştii că tu, cu cît înaintezi în vîrstă, arăţi mai bine? Şi peste un an sau doi vei fi mai atrăgător decît Ranleigh?

Jamie încercă să-şi ascundă zîmbetul, dar renunţă şi spuse:

– Obraznică, spuse el făcîndu-i semn cu ochiul, precum cîinele tău, nu-i aşa?

Ea îl strînse la piept pe Ciu-Ciu.

– El e de departe cadoul meu preferat, spuse ea şi de data asta era sinceră. Spune-mi mai multe despre dansatoarele acelea.

Cînd Carrie, cu căţeluşul alb strîns sub braţ, intră în salonul vechiului edificiu, împreună cu fratele ei, toată mişcarea încetă brusc. Toate cele şase tinere femei ce fuseseră dintotdeauna prietenele lui Carrie ridicară privirile spre ei în acelaşi timp.

La început deschiseră larg ochii şi în cele din urmă suspinară adînc. Cu toate că fuseseră avertizate că Jamie nu arată precum Ranleigh, era suficient de frumos ca să le zăpăcească de-a binelea.

Zîmbind, măgulită de felul în care celelalte femei îi priveau, înlemnite ca nişte statui, Carrie se aplecă, suflînd în chibritul aprins din mîna Euphoniei înainte ca ea să-şi ardă degetele.

– Voi aţi auzit de fratele meu, Jamie, nu-i aşa? spuse Carrie, purtîndu-se ca şi cum n-ar fi băgat de seamă uimirea lor.

Se uită în sus către Jamie şi constată că, deşi se prefăcea că se simte încurcat, îl cunoştea prea bine ca să nu observe că de fapt era flatat de reacţia tinerelor femei.

Luîndu-i posesiv braţul îl trase înainte. Mişcarea lor le aduse la realitate pe tinerele femei, care încercau să-şi revină complet, dregîndu-şi glasurile şi încercînd să-şi camufleze stîngăcia.

– Cum s-a desfăşurat călătoria dumneavoastră, căpitane Montgomery, interveni Helen, încercînd să pară firească, dar vocea ei devie într-un sunet ce aducea mai mult cu un schelălăit.

– Minunat, spuse Jamie energic, dorind să nu fi venit cu sora lui.

Carrie îl împinse către peretele din fund al salonului unde erau fixate douăzeci şi cinci de fotografii. Cei prezentaţi erau de vîrste diferite, de la un adolescent de nici paisprezece ani, pînă la un vîrstnic, a cărui barbă argintie atîrna pînă la jumătatea pieptului.

– Aceştia sînt bărbaţii, preciză Carrie, fără să fie necesar.

Nervos, Jamie îşi plimba degetele pe gulerul tare, uitîndu-se la tabla pe care se aflau fotografiile, dar neputînd să le vadă prea bine. Toate femeile se aflau în spatele lui şi atît de aproape, încît le simţea respiraţia pe ceafă.

– A mai sosit ceva astăzi? întrebă Carrie întorcîndu-se de la tablă.

Se întorsese suficient de repede pentru a o surprinde pe Helen făcînd un gest ciudat, strecurînd ceva sub o carte aflată pe masă. Carrie se prefăcu că nu a observat nimic.

– Cîteva scrisori, spuse o femeie, dar nimic deosebit. Avem de două ori mai mulţi bărbaţi decît femei; n-ai dori să-ţi pui fotografia pe tablă, căpitane? Se străduia să pară cît mai firească şi

nepăsătoare, dar dincolo de aparenţe se simţea o notă de disperare şi de durere în vocea ei.

Jamie schiţă un zîmbet, apoi se întoarse spre Carrie.

– Carrie, iubirea mea, cred că mai bine ar fi să plec. Eu trebuie să...

Nu se putea gîndi la ce-i lipsea, ci doar la faptul că trebuia să iasă de acolo, căci femeile începuseră să-l privească ca pe un exemplar rar de la grădina zoologică. După ce o sărută scurt pe sora lui şi îi aruncă o privire care însemna: „te voi pedepsi pentru asta", părăsi adunarea.

Timp de cîteva momente domni o tăcere deplină, după care femeile, suspinînd, se întoarseră la maldărul de scrisori şi fotografii de pe masă. Carrie îl puse jos pe Ciu-Ciu, i-o arătă pe Helen şi îl împinse uşor spre ea.

– Prinde-l! îi strigă ea lui Helen. O va lua la fugă! Helen începu să urmărească căţelul, plecînd de lîngă tablă. Ciu-Ciu decise să nu fie prins şi, în cîteva secunde, toate femeile din încăpere porniră în urmărirea lui, toate în afară de Carrie. Se folosi de zarva generală pentru a se putea apropia neobservată de masa unde stătuse Helen. Întoarse cartea şi luă ceea ce fusese ascuns dedesubt.

Carrie găsi un plic care se afla sub carte. Era un tip de scrisoare, care includea şi fotografia unui bărbat care dorea să se căsătorească.

În timp ce toate erau ocupate cu urmărirea cîinelui, ea deschise scrisoarea, extrase fotografia şi începu s-o privească. Era imaginea unui tînăr, aflat în spatele a doi copii prost îmbrăcaţi, şi atenţia ei se îndreptă în primul rînd spre aceştia. Primul, era un băiat în vîrstă nouă ani sau poate chiar zece şi al doilea, o fetiţă avînd patru sau cinci ani. Veşmintele purtate de aceştia erau curate, dar păreau nepotrivite pentru trupurile lor, ca şi cum ar fi fost primite de la o organizaţie de caritate, fără să se ţină seama de măsuri.

Dar mult mai important decît asta era expresia de adîncă tristeţe din ochii celor doi copii, o singurătate ce nu lăsa loc nici unui zîmbet.

Cînd Carrie îşi mută privirea de la feţele celor doi copii, i se tăie respiraţia, deoarece văzu chipul bărbatului pe care ea îl consideră imediat ca fiind cel mai masculin şi mai fermecător din lume. Sau poate că nu era chiar atît de frumos ca fraţii ei, căci exista pe faţa acestuia un alt gen de frumuseţe, nuanţată de o nesfîrşită tristeţe şi melancolie, pe care cei din familia Montgomery o avuseseră poate, de mult.

Helen smulse fotografia din mîna lui Carrie.

– N-a fost frumos din partea ta să procedezi astfel. Este scrisoarea mea.

Carrie nu-i răspunse, dar se aşeză, simţindu-se incapabilă să reacţioneze. Ciu-Ciu îi sări în braţe şi fără să-şi dea seama îl strînse tare la piept.

– Cine este? şopti Carrie.

– Pentru tine, trebuie să ştii că este omul cu care mă voi mărita eu, spuse Helen victorioasă. M-am hotărît şi nimeni în lumea asta nu m-ar putea face să-mi schimb convingerea.

– Cine este? repetă aproape mecanic întrebarea Carrie. Smulgînd fotografia din mîna lui Helen, Euphonia o întoarse pe dos.

– Pe spate scrie că numele lui este Joshua Greene, iar pe copii îi cheamă Tem şi Dallas. Ce nume ciudat pentru o fată sau poate pe ea o cheamă Tem. Uitaţi-vă, a scris greşit Tim.

Le dădu şi celorlalte fotografia, care trecu din mînă în mînă ca să fie privită. Micul grup era ca o familie unită şi plăcută, în ciuda veştmintelor purtate de copii, iar bărbatul era atrăgător în felul lui misterios şi întunecat, însă ele văzuseră pînă atunci bărbaţi chiar mai prezentabili decît acesta. Nici una nu înţelegea de ce Helen ascunsese fotografia şi de ce Carrie o privea ca hipnotizată.

– Mi-a plăcut mai mult bărbatul de săptămîna trecută, zise una dintre fete. Îl chema Logan sau aşa ceva... Nu avea copii. Dacă tot mă mărit cu un necunoscut, îl prefer pe unul fără copii, pentru că doresc să-i facem împreună.

Vecina ei dădu aprobator din cap.

Helen le luă brutal fotografia înapoi.

– Nu-mi pasă ce credeţi voi! Eu mă voi mărita cu el şi gata. Îl plac foarte mult.

Euphonia, care între timp citise scrisoarea, începu să rîdă.

– Te vrea pe tine, pentru că spune că are nevoie de cineva care să-i muncească. Doreşte o femeie care să cunoască munca la fermă şi chiar s-o conducă dacă va fi nevoie. Spune că nu-i pasă dacă femeia este mai în vîrstă decît el – nu are decît douăzeci şi opt de ani – şi mai spune că nu-i pasă dacă e văduvă sau are deja copii, tot ce pretinde e ca ea să se priceapă la munca la fermă şi la tot ce e legat de asta.

Se uită pe furiş la Helen şi apoi continuă:

– Tu ştii atît de puţine despre munca la fermă, încît îţi închipui că să mulgi o vacă înseamnă să o tragi de coadă.

Helen îi luă scrisoarea din mînă.

– Nu-mi pasă ce spune că doreşte, ştiu bine ce va obţine de la mine.

În timp ce Helen împăturea scrisoarea, fotografia îi căzu pe jos. Carrie se grăbi s-o ridice. Uitîndu-se intens la aceasta, i se adînci convingerea că ochii bărbatului o atrăgeau irezistibil. Privirea lui era plină de umbra înfrîngerii, de lipsuri, tînjind după afecţiune, după protecţie. Erau ochii unui om care cerea disperat ajutor. Ajutorul meu, se gîndi ea. El are nevoie de ajutorul meu!

Ridicîndu-se, îl luă pe Ciu-Ciu în braţe, îşi netezi bluza de mătase albastră şi îi restitui lui Helen fotografia, spunîndu-i:

– N-o să poţi să te căsătoreşti cu el, deoarece eu o să fiu soţia lui.

Timp de cîteva secunde domni o linişte profundă, înainte ca celelalte femei să izbucnească în rîs.

– Tu, rîdeau ele ironic, ce ştii tu despre o fermă?

Dar Carrie nu rîdea.

– Nu ştiu nimic despre fermă, dar ştiu foarte multe despre acest bărbat. Are nevoie de mine, acum! spuse ea pe un ton afectat. Acum scuzaţi-mă, trebuie să fac nişte pregătiri.

CAPITOLUL 2

Niciodată pînă atunci Carrie nu fusese obligată să păstreze un secret. Nu trebuise să ascundă ceva faţă de familia sau prietenele ei, dar acum totul trebuia să fie secret.

Nu i-au trebuit mari eforturi ca să rezolve problema cu prietenele ei. De cînd erau copii, formaseră grupul celor şapte şi Carrie fusese întotdeauna conducătoarea lor, iar hotărîrile luate de ea erau urmate cu sfinţenie de celelalte. Se întîmplase uneori ca lucrurile să ia o turnură defavorabilă, fetele speriindu-se şi temîndu-se de consecinţe; cei din jurul lui Carrie i-au respectat totuşi deciziile şi i-au îndeplinit dorinţele. Fratele cel mai mare al lui Carrie era de părere că numai aprobînd-o puteai să fii prieten cu ea.

Carrie îşi dorea acum ceva mai mult ca oricînd.

După ziua aceasta, cînd Jamie se întorsese acasă şi cînd ea văzuse pentru prima oară

fotografia acelui bărbat, se putea considera o femeie aflată sub imperiul obsesiei.

Fusese relativ simplu să o elimine pe Helen şi să i-l ia pe Joshua Greene. Carrie avea, remuşcări pentru ceea ce făcuse, dar Helen trebuia să înţeleagă că Josh – deja Carrie îi stabilise acest nume – îi aparţinea doar ei, lui Carrie.

A părăsit vechea casă a lui Johnson, cu fotografia într-o mînă şi cu căţelul în cealaltă, îndreptîndu-se către vechiul port care era, de altfel, folosit foarte rar. Dorea să fie singură, să se poată gîndi, să poată privi în linişte chipul acelui bărbat şi al copiilor acestuia.

Se părea că nu-şi pierduse totuşi bunul simţ, fiindcă îşi repeta mereu că fusese ridicolă şi că de fapt bărbatul nu se deosebea de mulţi alţii ce trimiseseră fotografii. Îi studiase pe toţi, dar nici un altul nu-i spusese nimic. Nu se gîndise niciodată să-şi părăsească familia şi bătrîna lor casă, ca să plece în Vest să se căsătorească cu vreun necunoscut. Dar această ultimă descoperire îi prezenta un bărbat atrăgător, cu o familie deosebită de a ei. Da, se hotărîse, aceasta îi va fi familia şi ei erau cei care aveau nevoie de ea.

Îşi petrecu restul zilei în sediul portuar, stînd pe un vechi covoraş de culoare ruginie, aşezat într-o barcă şi privind lung fotografia. O fixă cu o pioneză în perete, continuînd s-o studieze şi încercînd să afle ce o atrăgea atît de mult la omul acela şi la

copiii lui. Încercă să analizeze lucrurile la rece, cu maximum de exigenţă, dar cu cît insista mai mult, cu atît se îndepărta de o posibilă explicaţie.

De cîteva ori îşi spuse că ar fi mai bine să-l uite pe bărbat, că poate expresia din ochii lui era un truc sau efectul unui joc de lumină. Poate altul era motivul tristeţii pe care ea o descoperise în privirea lui. Poate că murise cîinele copiilor şi de aceea păreau ei atît de deznădăjduiţi.

Pe la ora patru, Ciu-Ciu deveni brusc neliniştit, iar Carrie simţi că îi este foame. Unul dintre cei care lucraseră cîndva acolo, la cancelarie, intră înăuntru.

– Vă cer scuze, domnişoară. A, sînteţi chiar dumneavoastră, domnişoară Carrie.

Carrie îi răspunse dînd din cap şi făcîndu-i semn să se apropie.

– Uită-te la fotografia asta de pe perete, spuse ea. Ce vezi?

Omul studie atent fotografia mai de aproape. Carrie o luă de pe perete, înmînîndu-i-o bătrînului şi împingîndu-l la fereastră ca să aibă mai multă lumină.

Carrie bservă că întrebarea îi fusese luată foarte în serios. Cînd în cele din urmă bătrînul îşi îndreptă din nou privirea spre ea, îi spuse:

– Frumoasă familie.

– Altceva? îl presă ea.

Omul păru derutat.

– Ce aş mai putea vedea? Nu par prea înstăriţi, dar poate trec acum printr-o perioadă grea.

Carrie se încruntă.

– Deci nu-ţi par, ei bine... trişti?

Bătrînul zîmbi, surprins.

– Trişti? Cum, că toţi trei zîmbesc.

De data asta Carrie tresări. Luîndu-i fotografia din mînă, se uită din nou la ea. Pînă în clipa aceea fusese ferm convinsă că văzuse absolut totul şi nimic nou n-ar mai fi putut apărea, dar iată că începu s-o vadă într-o altă lumină. Într-adevăr, toţi cei trei din fotografie zîmbeau. Dar dacă zîmbeau, cum trăsese ea concluzia că sînt trişti? Băiatul îşi luase tandru sora de talie, iar tatăl lor ţinea cîte o mînă pe umărul fiecăruia dintre ei. Cum s-ar fi putut simţi singuri cînd se aveau unul pe altul?

Carrie îl privi din nou pe bătrîn.

– Deci nu sînt nici trişti, nici însinguraţi?

– Ba chiar mie mi s-au părut fericiţi, dar cum aş putea fi absolut sigur?

Se uită zîmbind la Carrie.

– Dacă doriţi ca ei să fie trişti, atunci cred că pot fi.

Carrie îi zîmbi, în timp ce acesta îşi aranja borul pălăriei ca apoi să iasă din încăpere.

„Nici trişti, nici însinguraţi", se gîndi Carrie. Alţii chiar vedeau că sînt o familie fericită, care îşi permitea să zîmbească, numai că nu asta era şi părerea lui Carrie. Gîndindu-se la viaţa ei, nu-şi putea clarifica de ce îi vedea trişti, sau ce se

întîmpla cu familia lor de îi trezea sentimentul de îngrijorare? Strigau la ea după ajutor, într-adevăr.

Mai rămase un timp în sediul vechiului port, apoi îl luă pe Ciu-Ciu şi se întoarse acasă. În seara aceea urma să aibă loc o recepţie în cinstea întoarcerii lui Jamie şi toţi cei din familiile Montgomery şi Taggert, rude apropiate, urmau să fie prezenţi la eveniment. Ceea ce însemna că bătrîna lor casă va fi plină de lume şi astfel nu se va observa melancolia tinerei Carrie.

În următoarele trei zile, Carrie continuă să fie la fel de tăcută. Se ducea zilnic la casa lui Johnson ca să privească la fotografiile trimise de cei din Vest, ca să stea de vorbă cu femeile care doreau să se mărite şi pretindea în sinea ei că se preocupa de cu totul altceva decît de familia din fotografie.

Privi totuşi fotografia şi citi scrisoarea lui Josh, pînă cînd acestea se tociră de tot. Ştia pe dinafară fiecare cuvînt şi ar fi putut deosebi scrisul lui Josh dintre multe altele.

La sfîrşitul celor trei zile ştia ce are de făcut. Aşa cum proiectase din primul moment, se va căsători cu domnul Joshua Greene. Josh hotărîse că are nevoie de o femeie care se pricepe la muls vaci şi la tot ce este legat de existenţa unei ferme, dar Carrie simţea că ea era aceea de care el avea nevoie.

Cînd Carrie le spuse prietenelor ei ce intenţiona să facă, acestea rămaseră şocate.

Însăşi Helen, care mai încerca resentimente faţă de Carrie şi de modul în care aceasta i-l luase pe Joshua, avea păreri de rău.

– Cred că ai înnebunit, spuse Euphonia, ai putea avea orice bărbat ţi-ai dori, cu frumuseţea şi averea ta.

La vorbele Euphoniei se auziră exclamaţii, deoarece întotdeauna li se interzisese să discute despre bogăţia lui Carrie.

– Cineva trebuie să spună adevărul, ripostă Euphonia ţîfnoasă, iar omul acela caută o fermieră, Carrie. Tu nu ştii nici să semeni şi nici să plantezi rînduri de porumb.

Privirea ei deveni aspră.

– Tu ştii că mătasea de porumb nu este mătase adevărată?

Carrie nu ştia asemenea lucruri, dar de fapt nu asta era problema.

– Am avut în vedere posibilitatea ca, scriindu-i despre mine, domnul Greene să nu mă considere o soţie potrivită pentru el, de vreme ce are nevoie de mînă de lucru angajată cu ziua în locul unei adevărate partenere de viaţă. M-am hotărît să mă căsătoresc cu el înainte de a-l întîlni direct şi de a ajunge în oraşul lui din Colorado, Eternity.

Aceste lucruri odată spuse, declanşară imediat discuţii între femeile prezente acolo, care încercau s-o convingă pe Carrie că greşeşte, dar, parcă ar fi vorbit cu pereţii. Ele îi sugerară că n-ar trebui să-l

mintă pe domnul Greene. Fusese stabilit că nici unul dintre cei ce căutau o nevastă în acest mod nu trebuiau minţiţi. Nu-i puteau spune unui bărbat care ceruse o femeie potolită, că îi vor trimite o femeie dulce şi în locul acesteia să ajungă o scorpie. Domnul Greene a cerut o fermieră şi va trebui să primească ceea ce şi-a dorit.

– Nu-l voi dezamăgi, spuse Carrie zîmbind încrezătoare.

La aceste cuvinte, celelalte femei se aşezară din nou şi se uitară la Carrie. Era atît de atrăgătoare, că oriunde apărea alături de prietenele ei, bărbaţii se dădeau peste cap ca să-i atragă atenţia.

Pe Carrie bărbaţii o plăceau şi o adorau. Asta poate şi datorită faptului că ea crescuse între şapte bărbaţi mai mari decît ea şi, în plus, însuşi tatăl ei o învăţase tot ce se putea şti despre bărbaţi. Dar oricare ar fi fost motivul succesului ei, era clar că putea cuceri orice bărbat ar fi dorit. Singurul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă era acela să-şi aleagă unul.

După două zile în care au încercat s-o „convingă" pe Carrie, femeile din jurul ei au renunţat. Obosiseră de atîtea discuţii care nu schimbaseră nimic. Carrie susţinea că dacă ele se considerau adevăratele ei prietene, aveau să o ajute să găsească o modalitate de a-l face pe domnul Greene s-o ia de soţie, iar în clipa în care acesta

avea să constate că habar nu avea de munca la fermă, să n-o poată alunga şi anula căsătoria.

– Ar putea să fie un pic, ei bine... înfuriat, cînd va constata că mi-am înfrumuseţat puţin imaginea, potrivind-o dorinţelor sale. S-ar putea să-mi ceară să plec acasă. Nu poţi fi niciodată sigură de bărbaţi. Poate că l-aş putea convinge să-mi dea şansa să-i demonstrez că pot fi femeia cea mai potrivită pentru el.

Femeile aveau părerea lor referitoare la felul în care domnul Greene se va comporta cînd va constata că ea l-a minţit, a complotat şi a făcut planuri, totul pentru a-l determina s-o ia de soţie, lucru pe care de altfel el nu l-ar fi dorit. Dar Carrie era atît de hotărîtă, încît după un timp prietenele ei făceau totul pentru a o ajuta în încercarea ei de a nu-l dezamăgi pe Joshua Greene. Şi la urma urmei era atît de romantic!

Primul lucru pe care l-au făcut a fost să încerce să afle cum se lucrează la fermă. Ele crescuseră pe malul mării şi toate în condiţii de confort şi cu servitori care le purtau de grijă. Mîncarea venea de la bucătărie şi habar nu aveau cum ajunsese acolo.

Avînd un scop precis în minte, începuseră să studieze activitatea fermelor, ca şi cum ar fi avut de susţinut un examen. După cîteva zile însă constatară că e foarte plictisitor să te ocupi cu aşa ceva. Atunci rugară o femeie, care venise în

căutarea unui soţ, să le compună scrisoarea potrivită.

Carrie copie scrisoarea şi o expedie printr-un mesager plătit din banii tatălui ei, care trebuia să facă tot drumul de la Maine la micuţul oraş Eternity, din Colorado.

Carrie şi prietenele ei inventaseră o poveste minuţios elaborată, pentru a-l convinge pe domnul Greene că femeia propusă este perfectă şi, astfel, să se căsătorească prin procură înainte ca ea să poată ajunge la Eternity. Dacă domnul Greene accepta, tot ce trebuia să facă era să semneze hîrtiile ataşate la scrisoare, iar căsătoria urma să se facă la Warbrooke. Dacă accepta însemna că în momentul în care se va întîlni cu Carrie ei vor fi deja căsătoriţi.

– Tatăl tău nu va semna niciodată asemenea hîrtii, spuse Euphonia.

Carrie ştia că avea dreptate. Tatăl ei nu va admite niciodată ca fiica lui cea mai mică să se mărite cu un bărbat pe care nu l-a văzut niciodată. Va izbucni în rîs cînd va auzi că s-a îndrăgostit de fotografia unui bărbat cu doi copii.

– Voi găsi o soluţie, spuse Carrie mai sigură decît era de fapt.

După ce îi trimisese scrisoarea lui Josh, avea de aşteptat luni de zile răspunsul lui. Chiar dacă acest lucru îl făcea un mesager în drum spre Colorado, îi trebuia mult timp unei scrisori să ajungă la

destinaţie şi să se întoarcă cu răspunsul. Ea făcuse o copie după scrisoarea pe care i-o expediase şi cu fiecare zi care trecea, găsea tot mai multe greşeli în ea. Poate n-ar fi trebuit să scrie cutare propoziţie, poate alta ar fi trebuit exclusă, sau poate ar mai fi trebuit adăugat ceva.

În timpul lungilor luni de aşteptare a avut deseori îndoieli asupra conţinutului scrisorii, dar niciodată asupra faptului că trebuia sau nu trimisă. În fiecare noapte îşi săruta vîrfurile degetelor, trimiţîndu-le celor din viitoarea ei familie săruturi, şi în fiecare zi se gîndea la ei. Comandase o rochie pentru fetiţa care urma să-i devină fiică şi cumpărase o barcă cu pînze pentru băiat, cărţi, fluiere, cutii cu caramele şi opt cămăşi pentru Josh.

După şase luni de aşteptare, într-o dimineaţă, Carrie se duse la vechea casă, unde o aşteptau cele şase prietene ale ei. Expresia de pe feţele lor o anunţă înainte de a întreba dacă scrisoarea lui Josh sosise. În tăcere, ea întinse mîna după scrisoare.

Cu mîinile tremurîndu-i, o deschise şi o parcurse repede, de sus în jos, ajungînd la hîrtiile legale. Ca şi cum nu mai avea aer în piept se prăbuşi pe un scaun.

– A semnat! spuse ea pe jumătate uimită, pe jumătate neîncrezătoare.

În primele clipe prietenele ei nu ştiau dacă să se bucure sau să plîngă.

Carrie zîmbi.

– Felicitaţi-mă, sînt o femeie aproape măritată.

Prietenele ei o felicitară, dar îi spuseră că tot considerau fapta ei nebunească. Carrie nu le luă în seamă, pentru că era în delir de fericire. Acum mai trebuia doar să-l facă pe tatăl ei să semneze hîrtiile, pentru că ea era minoră. După aceea trebuia să recurgă la serviciile unui funcţionar ministerial pentru a îndeplini formalităţile impuse de căsătoria prin procură.

Carrie folosi şi acum aceeaşi metodă cu care îl manipulase pe Joshua Greene: minţi!

Se duse la birourile societăţii navale *Warbrooke*, deţinută de familia ei şi cu nonşalanţă îşi oferi voluntar serviciile ca să-i ducă tatălui ei hîrtiile la semnat. Introdusă printre celelalte hîrtii, procura fu semnată de tatăl ei fără să ştie. Banii rezolvară şi problema funcţionarului care urma să efectueze căsătoria.

Şi astfel, într-o dimineaţă de vară, la un an după terminarea războiului dintre Nord şi Sud, Carrie Montgomery deveni legal doamna Joshua Greene, cu Euphonia în rolul de martor al lui Josh.

La sfîrşitul ceremoniei, le îmbrăţişă pe toate prietenele ei, pe rînd, şi le spuse că le va simţi lipsa, dar că va fi foarte fericită în noua ei viaţă. Femeile din jurul ei vorbeau tare, rîdeau şi chiar udară cu lacrimile lor rochia noua purtată de Carrie.

– Ce faci dacă te bate?

– Ce faci dacă e beţiv?

– Ce faci dacă e spărgător de bancă sau jucător pătimaş de jocuri de noroc, sau dacă e puşcăriaş, sau chiar criminal?

– Nu v-a păsat prea mult de nici una dintre sutele de femei pe care le-aţi căsătorit la întîmplare, de ce să vă pese de mine? întrebă Carrie iritată de faptul că femeile nu erau fericite pentru ea.

Prietenele ei plîngeau cu batistele la ochi.

Pentru ea, tot ce făcuse pînă atunci fusese uşor în comparaţie cu ce o aştepta de atunci încolo: să le spună părinţilor. Cînd i-a anunţat, mama ei n-a fost atît de surprinsă precum tatăl. Îi aruncă o privire de dezgust soţului ei şi îi spuse:

– Ţi-am zis că voi toţi aţi exagerat cu răsfăţul şi asta este consecinţa firească.

Carrie se gîndea că tatăl ei va începe să plîngă. Îşi adora copilul cel mai mic şi nu-i trecuse niciodată prin minte că acesta va creşte şi, cu atît mai puţin, că într-o zi se va căsători. Mama lui Carrie sugeră că este ilegală căsătoria şi astfel o vor putea anula. Cu totală simplitate şi absolută hotărîre Carrie spuse:

– Voi fugi de aici.

Studiind expresia fermă şi serioasă de pe faţa copilei sale, mama dădu din cap. Încăpăţînarea celor din neamul Montgomery era proverbială şi ştia că dacă fiica ei se hotărîse să rămînă căsătorită cu un om pe care nu l-a întîlnit niciodată, ea va rămîne căsătorită.

– Aş dori ca Ring să fi fost aici, spuse tatăl ei, referindu-se la băiatul cel mai mare.

Pe Carrie o trecu un fior. Dacă fratele ei cel mai mare ar fi fost acasă, ea nu le-ar fi spus nimic părinţilor înaintea plecării acestuia. El nu era slab de inimă şi nici foarte tolerant cu năzdrăvăniile surorii sale. De fapt, Carrie nici nu le-ar fi spus părinţilor, dacă vreunul dintre fraţii ei ar fi fost acasă.

– Nu prea văd ce am mai putea face, spuse tatăl ei cu tristeţe. Cînd vei pleca? Glasul lui se îneca din cauza plînsului.

– Imediat ce termin de împachetat, răspunse Carrie.

Mama ei se aplecă spre ea.

– Şi ce vei lua cu tine în sălbăticia aia?

– Totul! spuse Carrie, răspunzînd la o problemă pe care o considera delicată. Doresc să iau tot ce îmi aparţine.

La aceste cuvinte, feţele părinţilor ei se alungiră, trecînd de la tristeţe la voioşie. Se uitară unul la altul şi începură să rîdă, dar într-un fel care o obligă pe Carrie să se retragă în apărare.

Îndreptîndu-şi spatele, Carrie se ridică. Considera jignitoare hohotele lor de rîs.

– Dacă mă scuzaţi, va trebui să merg în camera mea să încep să împachetez în vederea călătoriei pentru a-mi întîlni soţul.

Şi ridicîndu-şi bărbia mai hotărîtă ca niciodată, părăsi încăperea.

CAPITOLUL 3

Doamna Joshua Greene îşi făcea vînt cu evantaiul ei cu pene de struţ, apoi lovi uşor căţelul de lîngă ea, încercînd să-şi potolească bătăile inimii. Peste cîteva minute va ajunge în micul orăşel Eternity. Deoarece erau în întîrziere cu patru zile, se întreba dacă soţul ei va mai fi acolo la sosirea ei.

De fiecare dată cînd pronunţa cuvîntul soţ, zîmbea încîntată. Încerca să-şi imagineze plăcerea şi surpriza zugrăvite pe faţa lui Josh cînd acesta va constata că noua lui soţie nu este o femeie crescută să împingă plugul, că era o tînără doamnă destul de... ei bine, atrăgătoare. Gîndindu-se la prima lor noapte împreună, Carrie începu să mişte repede evantaiul. Cu toată convingerea fraţilor ei că reuşiseră să o păstreze departe de păcatele lumeşti, în deplină puritate morală, Carrie învăţase multe despre legăturile dintre bărbaţi şi femei din discuţiile celor mari, în special despre viaţa celor

necăsătoriţi încă. Ea ştia mult mai multe decît prietenele ei din grupul celor şapte şi chiar mai multe decît orice fată de vîrsta ei.

Şi dacă putea fi sigură de ceva, acel ceva se referea la faptul că nu îi era deloc teamă de ceea ce se întîmplă între un bărbat şi o femeie. Dacă lua în consideraţie rîsetele şi comentariile fraţilor ei, ceea ce un bărbat şi o femeie făceau împreună era cel mai incitant, cel mai plăcut şi mai important eveniment din viaţă. Toate acestea îi provocau lui Carrie o mare nerăbdare în aşteptarea celor ce aveau să se petreacă.

Cînd în sfîrşit poştalionul intră în Eternity şi se opri lîngă gară, ea îl văzuse cu mult înainte de oprirea vehiculului.

– E aici? o întrebă femeia din faţa ei.

Carrie zîmbi uşor intimidată, dînd din cap afirmativ. Călătoriseră împreună sute şi sute de kilometri, iar Carrie îi povestise că la sfîrşitul călătoriei o aşteaptă soţul ei. A trebuit să-i dea amănunte, dar a evitat să-i spună că scrisoarea către Josh fusese plină de inexactităţi, insistînd asupra laturei profund romantice a apropiatei lor poveşti de iubire. Carrie îi relatase aventuroasa căsătorie prin poştă, deoarece se îndrăgostise doar văzîndu-i fotografia şi citindu-i scrisoarea.

Femeia, care avea patru copii şi trăia împreună cu soţul ei în California, se aplecă înainte şi o bătu liniştitor pe mînă.

– Se va îndrăgosti de tine din clipa în care te va vedea. Este un om norocos.

Coborîndu-şi privirea spre mîinile care i se mişcau necontenit, Carrie roşi. Cînd diligenţa opri în sfîrşit, ea constată că este înspăimîntată şi toate cuvintele de avertisment ale părinţilor ei îi reveniră în minte. Deodată se pomeni spunîndu-şi:

– Ce Dumnezeu am făcut?

Doi bărbaţi coborîseră din diligenţă, dar Carrie se trăgea înapoi, lipindu-şi cît putea de tare spatele de banca pe care stătuse şi trăgînd perdeaua din piele de la uşa diligenţei într-o parte. Privea încordată la omul care stătea pe terasă, dar în a cărui privire nu distingea nimic.

Desigur, îl ştia pe acest bărbat destul de bine. Era Josh şi era soţul ei. În intimitatea gîndurilor ei, ascunsă în penumbra perdelei, îl examina atent. Era mai scund decît fraţii ei, dar era la fel de robust, cu umerii laţi şi talia îngustă şi tot atît de frumos. Ochii negri, pătrunzători, se uitau insistent la diligenţă. Stătea rezemat de peretele clădirii, privind în jur cu calmul şi cu siguranţa celui care n-are nici o grijă. Purta un costum negru impecabil şi ochiul experimentat al lui Carrie înregistrase că atunci cînd fusese nou costase destul de mult, dar acum era deja uzat.

Ştergîndu-şi palmele umede de emoţie pe fusta ei de călătorie, Carrie îl privea pe conducătorul diligenţei care descărca bagajele de pe acoperiş.

Ţinîndu-l pe Ciu-Ciu în braţe, nu se mişcase de pe locul ei, continuînd să-l privească pe Josh. Încerca să se convingă că ceea ce o impresionase în fotografie exista şi în realitate. Ce fel de bărbat era el de fapt?

Nu se mişcase din locul lui de la perete nici măcar atunci cînd se părea că nu mai era nimeni în diligenţă. Perfect nemişcat, continua să aştepte, privind în jurul lui.

– Ştie că sînt în diligenţă, îşi spuse Carrie. Simte asta şi de aceea aşteaptă. La acest gînd se relaxă şi zîmbi larg. Femeia din faţa ei îi zîmbi observîndu-i reacţia. Rotind catarama lesei în jurul încheieturii mîinii şi trăgîndu-l uşor pe Ciu-Ciu, se ridică îndreptîndu-se spre uşa diligenţei.

În clipa în care Josh zări o fustă în cadrul uşii, se desprinse de perete înaintînd, dar văzînd-o pe Carrie se opri brusc. În momentul în care privirile lor se întîlniră, Carrie ştiu fără nici o urmă de îndoială că nu greşise.

Domnul Joshua Greene era al ei şi va fi pînă la sfîrşitul vieţii.

Ea îi zîmbi. Era un zîmbet stîngaci, pentru că inima îi bătea în tîmple atît de tare, încît nu mai putea gîndi.

Fără să zîmbească, Joshua înaintă rapid. Dacă judecai după expresia apărută pe frumoasa lui faţă, nu realizai cît era de îngrijorat şi aproape că îl trînti la pămînt pe conducătorul diligenţei în graba lui de

a ajunge la Carrie. Cuprinzînd-o cu braţele-i puternice de talie o ajută să coboare.

Cînd mîinile lui Josh îi atinseră talia, clipa primului contact direct le produse celor doi o puternică senzaţie. O ţinea de talie şi cercetînd-o cu privirea. Trăiră simultan o stare de intensă excitaţie, aşa încît Carrie era sigură că inima îi va sparge pieptul.

Pentru cîteva clipe cei doi nu fură în stare de nici o mişcare, mîinile lui Josh strîngîndu-i talia în timp ce tălpile ghetelor lui Carrie de-abia dacă mai atingeau scara diligenţei. Unui privitor din afară cei doi i s-ar fi părut nişte statui.

– Voi doi, păsărele îndrăgostite, vreţi să-mi faceţi loc? spuse conducătorul diligenţei încercînd să-l dea la o parte pe Josh. Dar acesta era atît de bine înfipt în locul în care se afla, încît părea să fi prins rădăcini.

Îi reveni lui Carrie sarcina de a-l smulge din vrajă, cu zîmbetul pe care i-l adresă. Josh îi zîmbi la rîndul lui, pentru prima oară, şi ea simţi că-i fuge pămîntul de sub picioare. Avea cel mai fermecător zîmbet din lume, descoperind un şir de dinţi strălucitori şi buze senzuale.

Încet, nebăgîndu-l în seamă pe omul diligenţei care se uita la ei intrigat, Josh o puse jos pe Carrie. În timp ce o cobora, braţele lui – braţe puternice – se deplasaseră spre subţioară. Cînd palmele lui îi atinseră sînii, Carrie simţi că leşină. Şi cînd

picioarele ei atinseră în sfîrşit pămîntul, Josh se retrase ducînd degetele la pălărie, exclamînd:

– Doamnă!

Dacă, se gîndea Carrie, nu ar fi fost îndrăgostită de el mai de mult, ar fi făcut-o în mod sigur auzindu-i vocea.

Ciudat, dar de cîte ori se gîndise la el, niciodată nu încercase să-şi imagineze cum ar suna vocea lui. Era gravă, frumos timbrată ca aceea... ei bine... a unui cîntăreţ.

Ştia că trebuie să i se prezinte, dar avea un nod în gît, cuvintele neieşindu-i din gură. Ce i-ar fi putut spune?

„Salut, sînt soţia ta?" sau *„Într-adevăr ţi-ai dorit o fată la fermă?"* Mai sigură era că i-ar fi spus exact ceea ce îi trecea în acea clipă prin cap: *„Sărută-mă!"*

După ce respinse toate aceste posibilităţi, rămase tăcută, dar se îndepărtă de diligenţă, cu Ciu-Ciu grăbindu-se s-o ajungă şi mergînd împreună spre terasa umbrită a gării. Oprindu-se pe terasă, îl privea pe Josh întors spre diligenţă.

În acest timp, partenera ei de călătorie încerca să coboare şi Josh, politicos, întinse mîinile ca să o ajute. Femeia era mai grasă cu douăzeci de kilograme decît ar fi trebuit să fie şi cu mulţi ani peste vîrsta lui Josh.

– Dumneavoastră sînteţi domnişoara Montgomery? îl auzi ea întrebînd-o, de fapt, doamna Greene?

Femeia îi zîmbi amuzată.

– Renunţă la mutra asta speriată, tinere, nu sînt eu mireasa ta.

Cu un gest spontan, Josh îşi scoase pălăria, înclinîndu-se în faţa ei. Ce păr frumos, se gîndea Carrie privindu-l.

– Dacă aş fi avut onoarea, doamna mea, aş fi fost cel mai norocos om din lume, spuse el.

Femeia, destul de în vîrstă pentru a-i fi mamă lui Josh, se înroşi, chicotind măgulită de complimentele acestuia.

De departe, Carrie zîmbea discret. Dacă ar mai fi avut vreo urmă de îndoială privind hotărîrea ei de a se căsători cu Josh, aceasta ar fi dispărut fără urmă, văzîndu-i gestul atît de cavaleresc. Acum depindea de ea cînd să-l anunţe pe Josh că îşi aparţineau unul altuia, dar ceva aşa de intim îi va spune numai cînd vor fi singuri.

Îl urmărea pe Josh cum cerceta cu privirea diligenţa golită de pasageri. Apoi se duse la conducătorul acesteia pentru a se lămuri, dar află că nu mai era nimeni în afara celor care coborîseră deja.

Aşezîndu-se pe o bancă prăfuită pe terasa gării, avîndu-l pe Ciu-Ciu la picioarele ei, Carrie îl urmărea cu privirea în timp ce scotea scrisoarea ei din buzunar şi începea să o recitească. Îi urmărea mîinile puternice şi felul în care acestea se mişcau. Erau mîini expresive şi avea senzaţia că o ating din nou.

Cînd conducătorul diligenţei chemă pasagerii care continuau călătoria să se urce, unul cîte unul îşi reluară locul. După ce diligenţa se umplu şi conducătorul se urcă sus pe capră, Josh se întoarse în sfîrşit spre Carrie, privind-o întrebător. Carrie era sigură că Josh o păstrase în minte după prima lor atingere, secundă de secundă.

El fusese tot atît de conştient, pe cît fusese şi ea, de atracţia lor reciprocă.

– Aş putea să vă conduc prin staţie? întrebă el cu voce tandră şi şoptită, iar privirea lui fu suficientă pentru a-i provoca lui Carrie palpitaţii.

Ea reuşi doar să dea negativ din cap, neputînd să vorbească.

Omul de pe capra diligenţei strigă la cai şi, într-un nor de praf, aceasta se puse în mişcare. După ce şeful gării intră înăuntru, cei doi rămaseră singuri. Josh, cu spatele la Carrie, stătea în plin soare, uitîndu-se lung după diligenţă. Cînd aceasta se pierdu în zare, se întoarse către Carrie, înaintînd pînă ajunse doar la cîţiva paşi de ea.

– Aşteptaţi pe cineva? întrebă el.

– Pe soţul meu, răspunse ea zîmbind la figura abătută a acestuia. Şi dumneavoastră aşteptaţi pe cineva?

– Pe...Întrerupîndu-se îşi curăţă glasul, pe soţia mea.

– Mmmm, spuse ea, şi cum o cheamă?

El se uită la Carrie atît de intens, încît părea că nici nu mai putea gîndi.

– Pe cine? bîigui el.

– Pe soţia dumneavoastră. Ce nume poartă?

Scotocindu-se în buzunar, scoase scrisoarea cu un gest automat, neputînd să-şi desprindă privirea de la ea. Smulgîndu-se parcă din vis, îşi coborî ochii la scrisoare.

– Carrie, domnişoara Carrie Montgomery.

– Se pare că nu ştiţi prea multe despre ea, spuse Carrie tachinîndu-l.

– Oh, ba ştiu.

Era ceva divin în vocea lui Josh, ceva ce o făcu pe Carrie să scoată un sunet admirativ, după care el continuă:

– Ea ar putea să are patru hectare de teren într-o singură zi. Poate creşte purcei, îi poate tăia şi găti şi poate îngriji măgari, găini şi copii. Poate tunde oi, ţese haine şi coase veşminte şi la nevoie poate chiar să-şi clădească o casă.

– Dumnezeule, Doamne! exclamă Carrie, ce femeie capabilă. E frumoasă?

– Mai curînd cred că nu. Spunînd asta o măsură pe Carrie din cap pînă în picioare, cu privirea aprinsă de dorinţă în ochii lui negri, încît ea simţi curgîndu-i o sudoare rece pe şira spinării.

– Să înţeleg că nu v-aţi întîlnit încă?

– Nu încă, spuse el făcînd un pas spre ea.

În acel moment Ciu-Ciu se hotărî să prindă un şoarece care fugea prin iarba mare de munte şi cînd Carrie scăpă lesa din mînă, căţelul o luă razna prin tufişuri. Brusc se ridică în picioare şi o luă la fugă după căţelul care îi devenise foarte drag. Era singurul lucru viu pe care putuse să-l aducă cu ea de acasă.

Dar Josh i-o luă înainte. Timp de mai multe minute amîndoi urmăriră animalul, Carrie în fusta ei care îi dădea libertatea de a-şi mişca uşor picioarele, iar Josh în costumul lui negru. El reuşi să prindă cîinele înainte ca acesta să cadă într-o vizuină de iepure şi, în semn de recunoştinţă, căţelul îl muşcă de mînă.

– Cîine rău ce eşti, îl certă Carrie, luîndu-l în braţe şi întorcîndu-se spre Josh. Îţi mulţumesc că l-ai salvat. S-ar fi putut răni.

Ţinîndu-şi mîna însîngerată, Josh zîmbi.

– Sînt multe trenuri care circulă pe aici, aşa că mai bine l-aţi ţine în lesă.

Ea încuviinţă şi punînd cîinele pe pămînt, strînse catarama de la lesă în jurul mîinii ei şi apoi îşi scoase batista.

– Lasă-mă să mă uit la mînă.

După un semn de protest, Josh îi întinse mîna pe care ea o cuprinse cu amîndouă palmele.

Carrie nu era pregătită să suporte şocul produs de atingerea mîinii lui. Amîndoi stăteau sub un arbore de bumbac. Briza răcoroasă dinspre munte

aducea un parfum suav, iar în jurul lor era liniște și nimeni care i-ar fi putut deranja.

Erau amîndoi conștienți de toate acestea, iar restul lumii părea să nici nu existe.

Încercînd să nu tremure, dar nereușind, Carrie tampona sîngele de pe mîna lui Josh.

– Eu nu cred... că rana este prea adîncă.

Josh se uita la părul lui Carrie.

– Nu are destui dinți încă și nici prea lungi ca să se înfigă adînc.

Carrie își ridică încet privirea și-i zîmbi. Timp de o clipă fu sigură că el o va săruta.

Prin fiecare fibră a ființei sale îi transmitea mesaje ca el s-o ia în brațe și s-o sărute, pînă cînd nu va mai fi conștientă de nimic.

Brusc, Josh se retrase.

– Trebuie să plec, sînt obligat să știu ce se întîmplă cu...

– Cu soția, completă Carrie.

El încuviință dînd din cap fără să scoată o vorbă. Apoi se răsuci pe călcîie îndreptîndu-se spre gară.

– Eu sînt Carrie Montgomery, spuse ea.

Josh se opri, fără însă să se întoarcă spre Carrie.

– Eu sînt Carrie Montgomery, spuse ea de data asta mai tare.

Josh începu să se întoarcă și ea zîmbi, pregătindu-i o fericită surpriză.

Cînd se uită la ea, pe fața lui nu se putea citi absolut nimic.

– Ce vrei să spui? întrebă el încet.

– *Eu* sînt Carrie Montgomery. Eu sînt femeia pe care o aștepți. Eu sînt...

Vocea îi slăbi treptat și își plecă privirea.

– Sînt soția ta, șopti ea.

Ea îl simțea mai mult decît îl auzea pașind spre ea și cînd el ajunse atît de aproape încît îi simți respirația atingîndu-i obrajii, își ridică privirea spre el. De data asta el nu mai zîmbea. De fapt, de la unul dintre frații ei știa că expresia asta însemna furie.

– Tu nu ai mînuit un plug în viața ta, îi spuse el.

Carrie găsi resurse să îi zîmbească.

– E adevărat.

Cu mîinile tremurîndu-i, Josh scoase scrisoarea din buzunarul hainei.

– Mi-a spus aici tot ce poate să facă, mi-a spus că știe să conducă o fermă încă din copilărie.

– Probabil că am încercat să îmbunătățesc întrucîtva adevărul, spuse Carrie cu modestie.

Josh se mai apropie de ea cu un pas.

– Ai mințit! M-ai mințit al naibii de bine.

– Cred că asta aduce foarte bine a înjurătură. Mai bine n-ai fi...

El mai înaintă cu încă un pas, iar Carrie, deși mai fusese foarte aproape de el, acum trebui să se retragă.

– Am spus clar în scrisoarea mea că doresc o femeie care se pricepe la fermă... nu o mondenă care poartă în braţe un şobolan cu părul lung pe care îl numeşte cîine.

Ca şi cum ar fi priceput că se vorbea despre el, Ciu-Ciu începu să latre la Josh.

– Acum, te rog, ascultă-mă, începu Carrie.

Dar Josh nu-i dădu voie să vorbească.

– A fost ideea ta să faci gluma asta? zise el ducîndu-şi mîna la frunte ca şi cum era pradă unei crize şi se îndepărtă de ea.

– Ce Dumnezeu voi face eu acum? Am fost suspicios cînd am primit propunerea de căsătorie prin procură, dar mi-am imaginat că se datorează faptului că femeia respectivă este foarte urîtă. Şi eram pregătit pentru aşa ceva. Apoi, apropiindu-se de Carrie, o măsură de sus în jos cu adînc dispreţ.

– Dar tu! N-am fost pregătit pentru tine.

Carrie scoase un sunet specific prin care-i cerea căţelului să nu mai latre, apoi se uită în jos la ea, întrebîndu-se dacă nu se transformase cumva într-o broască, deoarece niciodată pînă atunci nu i se reproşase felul în care arăta.

– Ce nu e în regulă la mine?

– Ce nu este în regulă la tine? imită el ironic. Ai muls o vacă în viaţa ta? Ai habar cum să retezi gîtul unui pui? Şi să-l tranşezi? Poţi tu găti? Şi cine-ţi face rochiile, o croitoreasă franţuzoaică?

Într-adevăr, patroana casei de modă la care îşi făcea rochiile acasă era franţuzoaică, dar asta nu avea nici o importanţă.

– Nu cred că toate acestea contează. Dacă m-ai lăsa să-ţi explic, aş putea clarifica totul.

Josh se îndreptă spre un copac, se sprijini de el şi încrucişîndu-şi braţele la piept, spuse:

– Te ascult!

După ce respiră adînc, liniştitor, ea îi povesti totul. Începu prin a-i descrie felul în care ea şi prietenele ei organizaseră oficiul de căsătorii prin poştă, sperînd că l-ar putea convinge de posibilităţile ei multiple. El nu comentă în nici un fel, ea nereuşind să distingă nimic dincolo de tăcerea lui. Continuă totuşi, spunîndu-i cum îi văzuse fotografia şi cum a ştiut din prima clipă că îl va iubi.

– Am simţit că tu şi copiii tăi aveţi nevoie de mine. Am putut vedea asta în ochii voştri.

Lui nu i se mişcase nici măcar un muşchi.

Carrie îi descrise amănunţit felul în care acordase problemei cea mai mare importanţă. (Ea nu dorea ca el să creadă că fusese superficială făcînd diverse lucruri înainte să le gîndească atent.) Apoi îi spuse despre toate aranjamentele complicate necesare realizării căsătoriei lor, iar cînd ajunse la momentul în care şi-a părăsit familia şi prieteneie, ochii ei se umplură de lacrimi.

– Asta e tot? întrebă Josh glacial, cu maxilarul inferior rigid.

– Cred că da, răspunse Carrie. Îţi dai seama că nu am făcut toate astea din răutate sau din lipsă de bun simţ, ci pentru că am crezut într-adevăr că aveţi nevoie de mine. Am simţit...

– Tu ai simţit! spuse el desprinzîndu-se de copac şi apropiindu-se de ea. Tu ai hotărît? Tu şi numai tu ai decis destinul fiecăruia din jurul tău. Nu ai acordat respect nimănui. I-ai pus pe toţi pe jăratec, pe cei din familia ta, pe prietenele tale, doar pentru a-ţi satisface nu ştiu ce capriciu de nuanţă romantică, ce se potrivea cu un bărbat necunoscut... se uită în ochii ei, care avea nevoie de tine! Pronunţă asta cu profund dispreţ, în bătaie de joc.

Înaintînd spre ea şi ajungînd suficient de aproape, se aplecă deasupra ei, încît ea trebui să se lase pe spate.

– Pentru informarea ta, să ştii că ai stricat totul permiţîndu-ţi mult prea multe, micuţă fetiţă bogată. Să ştii că ceea ce aveam nevoie era o femeie care să ştie să-mi conducă ferma. Dacă aveam nevoie de o gîsculiţă fără minte, o femeiuşcă lipsită de valoare ca tine, o puteam găsi oriunde în lumea asta. Puteam avea o duzină de femei ca tine, chiar aici, în Eternity. Nu-mi trebuie o parteneră de distracţii sau o femeie care să se excite bine în pat. Am nevoie de o femeie care poate „munci". Cu acest ultim argument se întoarse şi plecă spre gară.

Clipind des, nedumerită, Carrie rămăsese pe loc. Nimeni pînă atunci nu-i vorbise în felul acesta şi nici nu-i va mai vorbi. Aranjîndu-şi ţinuta şi îndreptîndu-şi spatele, încercă să demonstreze cît de hotărîtă era plecînd după el. Deşi mergea repede, nu-i era uşor să-l ajungă, dar în cele din urmă reuşi. Păşi în faţa lui.

– Nu ştiu cum ai stabilit că ştii totul despre mine, dar probabil că nu-i chiar aşa. Eu...

– Aparenţa, te-am judecat după aparenţă. Nu tot astfel ai procedat şi tu? I-ai aruncat o privire chipului meu din fotografie şi ai decis să-mi schimbi cursul vieţii . Nici prin minte nu ţi-a trecut că nu doresc ca existenţa mea să fie compromisă.

– Nu m-am decis să-ţi schimb viaţa. Doar m-am decis să...

– Da! Exclamă, el strălucindu-i ochii. Ce ai decis altceva decît să-mi schimbi viaţa? Şi viaţa copiilor mei, continuă el pufnind în rîs. Le-am spus că le voi aduce pe cineva care le va putea găti. Şi am jurat că nu-i voi mai obliga să mănînce ce pregăteam eu. Apucînd-o brusc de mîini i le ridică, uitîndu-se la palmele ei ca la un inamic. Mîinile lui Carrie erau catifelate, unghiile îngrijite şi atent pilite.

– Am convingerea că am gătit mult mai mult decît ai făcut-o tu, zise el, aruncîndu-i mîinile şi plecînd de lîngă ea.

Ferm hotărîtă, Carrie păşi din nou în faţa lui.

– Dar totuşi m-ai plăcut, sînt absolut sigură că da. Nu ţi-am spus de la început cine sînt, deoarece voiam să ştiu dacă mă placi fără să ştii că sînt soţia ta.

Expresia de furie de pe faţa lui Josh se transformă într-una de amuzament.

– Te-ai gîndit că văzîndu-te voi fi atît de cucerit de frumuseţea ta, încît nu-mi voi da seama că singurul lucru pe care îl poţi face este să stai la clavecin, cîntînd menuete într-un castel al vreunui bogătaş. Ai crezut că voi fi atît de orbit de strălucirea frumuseţii tale, încît dorinţa nebună de a te avea cît mai repede în patul meu noaptea, mă va face să nu-mi mai aud copiii plîngînd de foame.

– Nu, spuse Carrie, încet, acceptînd că el s-a apropiat de adevăr mai mult decît i-ar fi plăcut ei să recunoască. N-am gîndit asta, ci...

Furia reapăru pe faţa lui.

– Nici măcar nu te-ai gîndit. Nu ţi s-a întîmplat să crezi că aş fi putut lua o nevastă de aici. Chiar crezi că nimeni nu m-ar lua de bărbat? Crezi că sînt atît de urît, încît nici o femeie nu m-ar vrea?

– Nu, nicidecum! Eu cred că eşti...

El n-o lăsă să-şi termine fraza.

– Da, într-adevăr, crezi. Multe femei cred la fel ca tine. Aş putea obţine o femeie dacă aş vrea, dar nu am timp să fac curte cuiva şi nici dorinţa de a o face, iar tuturor femeilor le place să fie curtate oricît de urîte ar fi. Am trimis companiei tale aiurite o

scrisoare, sperînd că voi obţine o parteneră de viaţă, nu o puştoaică cu capul în nori, plină de fumuri romantice, deoarece copiii mei şi cu mine trebuie să fim hrăniţi.

Ceva ce aducea cu un rînjet însoţi privirea lui, măsurînd-o de sus în jos.

– Şi acum, domnişoară Montgomery, spuse el, trăgîndu-se de borul pălăriei, îţi urez o zi bună şi la revedere. Sper că de aici încolo te vei gîndi înainte de a acţiona.

Plecă, lăsînd-o în urma lui, stînd nemişcată, cu căţelul la picioarele ei.

Carrie nu ştia precis ce va face acum, fiindcă cele întîmplate nu intraseră în calculele ei. Încercînd să-şi lase timp de gîndire, se întreba la ce oră ar fi plecat o diligenţă înapoi. Ura gîndul că trebuie să se întoarcă la Warbrooke, dar realiză că nu are de ales. Ridicîndu-şi privirea, urmări silueta lui Josh care se îndrepta către gară.

– Doamna Greene, şopti uitîndu-se după el, după aceea continuă destul de tare, numele meu se întîmplă să fie Greene. Doamna Josh Greene. Pronunţînd ultimele silabe, glasul ei se transformă în strigăt.

Oprindu-se unde se afla, Josh se întoarse şi se uită la ea. Carrie îşi încrucişă braţele la piept şi îl privi sfidător. Mînios, el se întoarse spre ea. Se degaja atîta furie din întreaga lui fiinţă, încît Carrie fu nevoită să se retragă.

– Dacă mă atingi, voi...

– Cu o jumătate de oră în urmă cerşeai să te ating. Dacă începeam să te dezbrac, n-ai fi protestat.

– E o minciună! mai spuse Carrie, înroşindu-se puternic.

– Tu ar trebui să te pricepi la minciuni mai bine ca oricine.

Întinzîndu-se, el o apucă de braţ, trăgînd-o după el spre gară.

– Îmi dai drumul în clipa asta sau...

Oprindu-se, Josh îşi apropie faţa la cîţiva centimetri de a ei.

– Aşa cum ai ţinut să-mi aminteşti, manevrele tale diabolice m-au adus în postura de om căsătorit. Mergi cu mine acasă pînă săptămîna viitoare cînd trece diligenţa şi te voi trimite pachet înapoi tatălui tău, acolo de unde ai venit.

– Eu nu pot să...

– Ba poţi şi eu voi face ce-am zis, îi răspunse, continuînd s-o tragă după el.

Cînd ajunseră la gară, el se opri.

– Unde îţi sînt bagajele?

Carrie încetă să-şi retragă mîna din a lui şi privi în jurul ei.

Cînd ei stătuseră sub arborele de bumbac, camionul cu bagajele ei sosise, dar conducătorul era în depozitul gării.

– Acolo, spuse Carrie arătînd camionul. Îmi port singură de grijă. Pot să... izbucni ea intrigată de

expresia de pe faţa lui care arăta ca şi cum ar fi văzut un monstru din mlaştini.

Era îngrozit, şocat, împietrit de neîncredere. Privind în direcţia în care se uita el, ea nu observă nimic neobişnuit în afară de camionul cu bagaje.

Dar ceea ce văzuse Josh era un munte de cufere legate cu frînghii groase în camionul tras de patru cai vînjoşi. Se îndoia că valoarea tuturor bunurilor locuitorilor din Eternity o echivala pe aceea a acelor cufere.

– Dumnezeu să mă ajute, şopti el.

Şi, întorcîndu-se spre ea, îi spuse:

– Cum ai putut să-mi faci una ca asta?

CAPITOLUL 4

În timp ce stătea pe capra bătrînei platforme pe roţi, condusă de Josh, Carrie se gîndea că ar fi fost mai bine dacă nu-i vedea fotografia. Era atît de supărat pe ea, încît nu-i adresa nici un cuvînt. Striga la cai biciuindu-i, parcă aceştia erau vinovaţi de toate problemele lui, trăgînd camionul cu bagajele lui Carrie pe drumul învăluit în lumina amurgului.

– De fapt, n-am intenţionat să..., începu Carrie, dar Josh o întrerupse.

– Nu-mi spune nimic, nici o vorbă. Trebuie să mă gîndesc la ce am de făcut cu toată povestea asta.

– Lasă-mă să-ţi arăt ce pot, spuse ea cu respiraţia tăiată.

Cînd Josh auzi cele spuse de ea o privi dispreţuitor cu coada ochiului, aşa încît Carrie strînse buzele refuzînd să mai scoată vreun sunet.

După o lungă călătorie prin praful unui drum cu şanţuri pe margine, cotiră pe un drumeag plin cu trestii, mai degrabă o potecă, şi încet, intrară în pădure. După cîtva timp copacii se răriră, făcînd loc unei pajişti în mijlocul căreia se afla o casă.

Niciodată în viaţa ei nu văzuse un loc mai neprimitor, mai sărăcăcios, ca de altfel şi casa dărăpănată, care completa decorul inestetic. Ea văzuse sărăcie în Warbrooke; cîţiva dintre vecinii ei din familia Taggert erau săraci, dar casa acestora nu arăta la fel ca cea din faţa ei, atît de mizerabilă şi de oropsită.

Tot terenul din faţa casei, care înconjura micul şopron din spate, era plin de iarbă şi de buruieni şi însăşi locuinţa nu avea sticlă la ferestre, ci pergament, ceea ce îi sporea aspectul posomorît. O lumină slabă venea din casă, iar pe coş nu ieşea nici o dîră de fum.

Casa semăna cu o cutie, avînd pe una din laturi uşa şi cele două ferestre. Alt pătrat era ataşat ca o boxă în spatele casei şi ea se întrebă dacă acesta era cumva dormitorul.

Uitîndu-se într-o parte, îl văzu pe Josh în lumina lunii, şi faţa ei exprima deznădejdea cauzată de cele văzute, deoarece pentru nimic în lume nu şi l-ar fi imaginat pe omul acesta trăind într-un astfel de loc.

Cu capul aruncat înainte, el refuza să răspundă privirii ei, dar ea ştia că se simte privit.

– Acum înţelegi de ce am nevoie de cineva care să poată munci din greu? izbucni el. Aţi putea dumneavoastră domnişoară prinţesă bogată să trăiţi aici?

Carrie se gîndi că era ciudat faptul că el recunoştea cît de îngrozitor era locul acela, fără să poată schimba ceva. Verii ei Taggert trăiau în sărăcie, dar se părea că nu-i deranja prea mult. Cînd le vizitase casa, verii ei de-abia aşteptau să plece, simţindu-se stînjeniţi.

Furios, ca şi cum casa asta şi tot ce o înconjura era într-un fel vina ei, el opri camionul şi coborî.

Cînd ajunse destul de aproape, Carrie putu constata că locul acela şi casa arătau mult mai rău decît mai de departe. Bucăţile de acoperiş care lipseau o făcură să se întrebe dacă nu cumva ploua înăuntru. Uşa din faţă atîrna doar într-o balama, dînd un aspect deprimant construcţiei. Deoarece casa nu avea terasă, ceva care semăna cu o mlaştină se afla chiar în faţa uşii.

Josh, mînios, veni pe partea unde se afla Carrie şi o coborî de pe capră. Dar nu întîrzie cu mîinile pe talia ei de această dată. De fapt, nu se uită la ea mai mult decît o făcuse cînd, lăsînd-o să aştepte, se dusese după camionul cu bagaje.

Aruncîndu-i o ultimă privire casei, se întoarse la camionul cu bagaje şi îi ceru conducătorului să îi dea două sacoşe mici, aşezate în partea din faţă a

camionului. Una era plină cu lucrurile pentru noapte, iar cealaltă cu cadourile pentru copii.

– Copiii sînt înăuntru? îl întrebă ea pe Josh.

– Înăuntru, aşteptînd în frig şi întuneric, şi sînt sigur că le e foame. Mînia şi amărăciunea din vocea lui sunau în aşa fel, încît sugera că vina o poartă doar Carrie. Ea nu-i mai spuse nimic, dar se întoarse şi plecă spre casă. Nu-i era uşor să ţină în echilibru cele două sacoşe şi pe Ciu-Ciu pe deasupra, dar Josh nu făcu nici un efort ca să o ajute. El îi dădea ordine şoferului camionului referitoare la locul unde urma să descarce bagajele lui Carrie şi, aflîndu-se la o distanţă relativ redusă, ea a putut să audă ce părere avea el despre bagajele ei. Balamaua ruptă de la uşă făcea să fie imposibil s-o deschidă, iar cînd reuşi, aproape că o lovi în faţă. Fusese o luptă, dar în cele din urmă reuşise să pătrundă în casă.

Dacă apreciase că pe dinafară casa arăta prost, nu fusese pregătită pentru ce o aştepta înăuntru.

– Îngrozitor, se gîndi ea.

Locul era sumbru, trist, fără culoare, predestinat să-i facă pe locuitorii casei nefericiţi. Pereţii erau simple panouri afumate de la foc. În mijlocul încăperii se aflau o masă rotundă, cu patru scaune diferite, unul dintre acestea lăsat pe o parte din cauza unui picior mai scurt.

Într-un colţ al încăperii era improvizată o bucătărie care era plină de vase murdare ce nu mai

fuseseră spălate de multă vreme, aşa încît erau pline de praf şi de resturi de mîncare uscate.

Carrie stătea cu spatele la uşa ruptă şi privea locul acela îngrozitor, aşa încît în primele clipe nu-i văzu pe cei doi copii. Ei stăteau în umbra uşii care se presupunea a fi a dormitorului, liniştiţi, privind şi aşteptînd să vadă ce se va întîmpla. Erau doi copii frumoşi, chiar mai frumoşi decît se putea vedea în fotografie. Băiatul promitea ca atunci cînd va creşte mare să arăte mai bine chiar decît tatăl lui şi era clar că fetiţa va deveni într-o zi o splendoare.

În ciuda faptului că arătau aşa bine, expresia feţei lor era în ton cu decorul înconjurător. Nici unul nu se pieptănase de zile întregi, poate chiar luni, şi, deşi păreau destul de curaţi, hainele lor erau murdare şi rupte şi păreau aşa de decolorate, încît numai spălarea lor de zeci de ori le-ar fi putut aduce în starea aceea.

În timp ce Carrie se uita la ei, constată că avusese dreptate, aveau într-adevăr nevoie de ea.

– Salut, zise Carrie, cît de prietenos a fost în stare, eu sînt noua voastră mamă!

Copiii se priviră cîteva clipe, apoi amîndoi îşi îndreptară privirile spre Carrie, ochii lor mari exprimînd nedumerire.

Carrie se duse la masă şi puse sacoşa pe ea. Constată că era plină de grăsime şi trebuia curăţată. Mirosind în jurul picioarelor ei, Ciu-Ciu era în sfîrşit liber şi cînd scăpă din lesă se duse direct

la copii, care îl priveau miraţi. Nici unul dintre ei nu încercă să-l atingă.

Deschizînd prima cutie, Carrie scoase o păpuşă de porţelan făcută în Franţa, cu rochia din mătase cusută manual.

– Aceasta este pentru tine, îi spuse ea fetiţei, aşteptînd momente ce păreau fără sfîrşit pînă ce aceasta se hotărî să se apropie şi să-şi ia cadoul. Arăta ca şi cum s-ar fi temut să atingă păpuşa elegantă. Carrie scoase barca cu pînze din sacoşă.

– Şi aceasta este pentru tine.

Întinzînd barca spre băiat, îi văzu ochii care trădau dorinţa lui de a lua cît mai repede darul şi chiar înaintă un pas, ca apoi să-şi reia vechiul loc, făcînd un semn de refuz din cap.

– Asta am adus-o special pentru tine, spuse Carrie încercînd să-l convingă. Fratele meu călătoreşte cu un vas cu pînze prin toată lumea, iar acesta seamănă foarte bine cu vasul lui. Mi-ar plăcea să-l primeşti.

Băiatul părea că se luptă cu un demon interior, războindu-se cu jumătatea care dorea atît de mult jucăria şi apoi cu jumătatea care o refuza.

În cele din urmă băiatul îşi strînse buzele – şi făcînd aşa, semăna exact cu tatăl lui – spunînd agresiv:

– Unde e tata?

– Cred că îl ajută pe cel cu bagajele mele.

Băiatul încuviinţă hotărît din cap şi fugi spre uşă, răsucind balamaua ruptă care de data asta funcţionă fără să pară că va răni pe cineva.

– E-n regulă, spuse Carrie aşezîndu-se pe unul din scaunele întregi. Cred că e supărat pe mine, ştii cumva de ce?

– Papa spunea că vei fi urîtă şi noi nu avem voie să spunem asta. Spunea că multe lucruri vor fi urîte, dar el nu poate schimba nimic, spuse fetiţa aplecîndu-şi capul într-o parte pentru a o studia pe Carrie mai atent. Dar tu nu eşti urîtă deloc.

Carrie îi zîmbi copilei, care, deşi părea să nu aibă mai mult de cinci ani, se exprima destul de coerent.

– Mi se pare puţin incorect să fii mînios dacă cineva nu este urît.

– Mama mea era frumoasă!

– Aa, înţeleg, spuse Carrie şi într-adevăr înţelegea.

Dacă propria ei mamă ar fi murit şi tatăl ei şi-ar fi luat altă soţie tot atît de frumoasă, sau chiar mai frumoasă, Carrie nu s-ar fi bucurat de asta. Dacă tatăl ei s-ar fi recăsătorit, dorea ca noua lui soţie să fie urîtă, o femeie urîtă, cît mai urîtă posibil.

– Nu te deranjează că nu sînt urîtă, nu-i aşa? Aş putea deveni urîtă dacă doreşti tu, iar Carrie începu să se strîmbe trăgîndu-şi pleoapele de sub ochi în jos cu degetele şi ridicîndu-şi nasul în sus cu degetul mare.

Fetiţa începu să rîdă.

– Gîndeşte-te, Temmie, mă vei plăcea mai mult dacă voi arăta aşa?

Continuînd să rîdă uşor, copilul aprobă dînd din cap.

– De ce nu vii lîngă mine, să te pieptăn şi să-mi zici cum îi vei spune păpuşii tale?

Fetiţa ezită, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă tatăl ei nu ar fi fost împotrivă. Carrie scoase pieptenele ei cu mînerul argintat, din cutia periei de cap. Scoţînd un sunet admirativ, copilul se duse la Carrie, luîndu-şi locul între genunchii acesteia şi permiţîndu-i să o pieptene uşor.

– Pe tine te cheamă Dallas? întrebă Carrie trecînd pieptenele prin părul mătăsos al copilului. Nu este un nume destul de neobişnuit?

– Mama spunea că este numele locului în care am fost făcută.

– Ca într-o fabrică? Carrie întrebă fără să se gîndească, apoi îşi drese vocea, bucuroasă că fetiţa nu putea observa că se înroşise. Oh, înţeleg. Cum ţi se spune, Dallie?

Copilul păru că se gîndeşte puţin.

– Mă poţi striga Dallie dacă doreşti.

Carrie zîmbi.

– Mă voi simţi măgulită dacă îmi dai voie să te numesc aşa cum n-o face nimeni altcineva.

– Cum îl cheamă? Dallie îl arătă cu degetul pe Ciu-Ciu.

Carrie îi povesti cum şi de ce l-a botezat astfel.

– Acest nume se datorează faptului că atunci cînd fratele meu mi l-a dat, el a strănutat de mai multe ori. Ştii că din ziua aceea nu cred că a mai strănutat vreodată?

Cînd Dallas nu rîse, ci doar încuviinţă solemn din cap, Carrie simţi că o gheară îi strînge inima. Nu era firesc ca un copil de vîrsta ei să fie aşa de serios.

– Hai acum, spuse Carrie, părul tău este îngrijit, aranjat şi ce frumos e. Vrei să te uiţi? Cînd scoase o oglindă îmbrăcată în ramă argintie, copilul o luă privindu-se în ea ca şi cum s-ar fi studiat.

– Eşti tare scumpă, o asigură Carrie.

Dallie încuviinţă.

– Dar nu frumoasă, nu sînt ca mama mea. Îi înapoie oglinda lui Carrie.

Ce ciudate cuvinte pentru un copil de numai cinci ani, îşi spuse Carrie, uitîndu-se în jur prin camera aceea rece şi mohorîtă.

– Putem să ne îngrijim de cină? Ce este de mîncare în casă?

– Papa a spus că tu vei pregăti cina. Ne-a spus că te pricepi să găteşti orice în lumea asta şi nu ne vei lăsa niciodată flămînzi.

Carrie zîmbi.

– Atunci ce am de făcut?

Ridicîndu-se, se îndreptă spre unicul dulap existent şi îl deschise. I se strînse inima văzînd ce puţine lucruri erau acolo. O jumătate de pîine, trei

cutii de conserve cu mazăre şi nimic altceva. Chiar dacă ar fi fost cea mai bună bucătăreasă din lume, n-ar fi fost capabilă să pregătească un prînz cu atît de puţine alimente. Scotoci prin dulap şi în fundul acestuia găsi un borcan cu dulceaţă de căpşuni făcută în casă. Scoţînd borcanul ea zîmbi.

– La masa de seară vom sărbători cu pîine şi gem. Am un pachet de ceai chinezesc în cutia mea, aşa că ne vom bucura de o elegantă petrecere cu ceai.

– Noi nu putem mînca asta, zise Dallas arătînd spre borcanul cu gem. Papa spunea că trebuie să o păstrăm pentru zile mari. Tanti Alice le-a făcut. Le-am primit cadou.

Carrie zîmbi.

– Fiecare zi este specială. Nu există zi în care să nu poţi găsi motiv de a sărbători ceva. Astăzi am sosit eu, iar tu ai o nouă păpuşă şi Temmie o nouă jucărie, şi...

– Nu-i va plăcea să-i spui Temmie. El este Tem şi gata!

– Oh, înţeleg, este deja prea mare să-i mai spun Temmie, nu-i aşa?

Dallas dădu solemnă din cap. Carrie zîmbi.

– Voi încerca să ţin minte că nu i se mai potriveşte numele de Temmie. Hai să pregătim masa pentru cină.

Era clar că fetiţa nu ştia precis ce voia să spună Carrie prin „a pregăti masa" şi punîndu-şi jos

sacoşa scoase un şal enorm numit „Paiseley", folosit de cei din lumea bună. Tonurile de roşu şi de portocaliu străluceau în camera slab luminată de o singură lumînare aşezată pe policioara căminului. Ochii copilului se măriră cînd o văzu pe Carrie că răspîndeşte ziare, luate dintr-un teanc aflat lîngă cămin, pe masă şi apoi întinde şalul peste acestea. După aceea Carrie căută veselă curată, dar nu găsi aşa ceva. Aruncă o privire la maldărul de farfurii murdare din chiuvetă, dar nu-i acordă prea multă atenţie. Ea ştia că acasă vasele ieşeau din sufragerie murdare şi se întorceau curate, necunoscînd de fapt ce se întîmpla între timp. Dacă aici nu erau farfurii curate, ea scoase din sacoşa ei patru batiste din pînză spunînd:

– Vom avea un picnic, spuse ea răspîndindu-le pe suprafaţa şalului şi scoţînd patru pahare mici din sacoşă. Ea le purta cu sine întotdeauna în călătorie, deoarece mama ei îi spusese să nu utilizeze cănile folosite de ceilalţi pasageri.

Stînd deoparte, Dallas privea la toate astea fascinată, iar atunci cînd Carrie scosese paharele cu suport de argint din sacoşă, se minună ca şi cum era ceva din poveşti şi conţinea toate minunile din lume.

Scoţînd cutia ei din cristal, din aceeaşi sacoşă miraculoasă, Carrie începu s-o şteargă cu o batistă curată şi o umplu cu dulceaţă de căpşuni. Dallas nu-şi amintea să fi văzut pe masă altceva decît

borcane, aşa că această metodă de a pune mîncarea în vase preţioase i se părea absolut neobişnuită.

Carrie tăie pîinea în felii, aşezîndu-le pe o altă batistă în mijlocul mesei, retrăgîndu-se pentru a se convinge de rezultat.

– Destul de plăcut, nu crezi?

Dallas fu în stare să dea doar din cap. Razele luminoase ale lumînării se jucau în suportul de argint al paharelor, iar culorile şalului completau efectul mirific al decorului aranjat de Carrie. Era cea mai frumoasă masă pe care o văzuse Dallas vreodată. Alături de această femeie care spunea că este noua ei mamă, păpuşa pe care Dallas o mişca şi acest căţeluş drăguţ, se afla masa care era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse în viaţa ei.

Cînd Dallas ridică privirea şi îi zîmbi lui Carrie, ea îi răspunse în acelaşi mod.

În acea clipă intrară în casă Josh şi fiul lui. Carrie constată că descărcînd douăzeci de cufere cu obiecte şi cu îmbrăcăminte feminină, lui Josh nu i se schimbase starea de spirit.

– Le-am îngrămădit pe toate sub şopron, spuse el crispat, gura şi maxilarul inferior abia mişcîndu-i-se, iar fînul cailor şi sculele le-am dat afară în ploaie, pe cînd cuferele tale sînt înăuntru la adăpost. Se uită la masa la care fiul său privea cu gura căscată, fascinat.

– Ce este asta?

– Masa de seară, spuse Carrie mîndră, aşteptînd ca el să recunoască faptul că se înşelase în privinţa ei. El le promisese copiilor lui că noua lor mamă le va da de mîncare în seara aceea şi ea tocmai asta făcuse.

– Copiilor le e foame!

Fără să-şi descreţească fruntea, Josh ridică cutia de cristal plină cu dulceaţă şi se uită la feliile de pîine frumos tăiate şi unse cu gem, aşezate cu grijă pe batistele cu monogramă.

– Pîine cu dulceaţă, spuse el cu dispreţ. Asta nu este o cină potrivită pentru copii sau nu e aşa?

Carrie se uită la el gîndindu-se că este incapabil să accepte că ar putea greşi.

– Am folosit singurele lucruri din toată casa, nimeni, nici chiar miracolul pe care îl aşteptai, nu putea pregăti o masă din puţinul existent în această casă.

– Sînt alimente conservate în cutii, răspunse Josh necedînd nici un pic. Ai fi putut încălzi ceva măcar, nu-i aşa? Şi de ce focul a fost lăsat să se stingă? De ce n-ai avut grijă de el? E destul de frig aici.

Copiii priveau consternaţi de la tatăl lor la Carrie. El le vorbise mereu de respectul pe care ei trebuiau să-l aibă faţă de femeia care venea să-i îngrijească, dar nu era deloc drăguţ cu ea.

Carrie tocmai se uita la Josh, refuzînd să reacţioneze la acest fel de comportament. La sfîrşitul cuvintelor sale, Josh îşi clătină capul neîncrezător.

– Înţeleg, habar n-ai să deschizi o cutie de conserve, nu-i aşa? Bănuiam că nici măcar nu vei arunca un lemn pe foc.

Avea dreptate, dar Carrie nu avea de gînd să recunoască cu voce tare, rămînînd nemişcată acolo unde se găsea şi privindu-l inertă. Trecînd cu privirea de la unul la celălalt, Dallas aproape că izbucni în plîns.

– Papa, vreau pîine cu dulceaţă. Vrei să-mi vezi păpuşa? Îi poţi spune cum vrei, dar poate şi ţie îţi place numele de Elsbeth pe care i l-am pus eu.

Carrie, urmărindu-i faţa lui Josh, constată că expresia lui se schimbase privindu-şi fiica. Pînă atunci nu remarcase la el decît două feluri de expresii.

Prima, care apăruse în clipa în care, neştiind cine era ea, o dorise puternic şi apoi cea de furie instalată permanent pe faţa lui cînd aflase că-i este soţie de fapt. Dar acum vedea iubire zugrăvită pe faţa lui frumoasă, faţă pe care simţea că de-acum o cunoaşte bine. Se uită cum îi zîmbeşte fiicei lui şi, aşezîndu-se, îi ceru să-i arate păpuşa.

Carrie asculta cum Dallas îi descrie păpuşa amănunţit, ceea ce o surprinse, deoarece nu-şi amintea să fi văzut fetiţa măcar uitîndu-se la jucărie. Dallas îi arăta tatălui ei dresurile păpuşii şi picioarele acesteia făcute din piele umplută cu vată.

– Cred că Elsbeth este cel mai bun nume pentru ea, spuse Josh cu căldură, atingînd părul copilei, remarcînd că era pieptănat şi aranjat şi, în sfîrşit, îi aruncă lui Carrie o scurtă privire recunoscătoare.

– I-am adus şi lui Tem un cadou, spuse Carrie apucînd barca aşezată de ea pe policioară.

Tem o privi dorindu-şi jucăria, dar se uită la tatăl lui cerîndu-i încuviinţarea. Carrie citi pe faţa lui Josh că nu dorea ca băiatul să primească ceva de la ea, dar în acelaşi timp era conştient de faptul că fericirea copiilor era mai importantă. Cu un zîmbet, Josh dădu din cap afirmativ.

Ezitînd, Tem înaintă şi luă barca, întorcîndu-se iute la locul de lîngă tatăl lui şi ţinînd-o la spate, ca şi cum n-ar fi îndrăznit s-o privească. Chiar dacă Tem nu se uita la barcă, o pipăia cercetînd felul în care era făcută.

– Papa, spuse Dallas, mi-e foame.

Cu un suspin, Josh se uită la masă, permiţîndu-le copiilor să se aşeze pe scaune, printr-o mişcare a capului.

– Dacă există un ibric, aş putea pregăti un ceai, spuse Carrie cu căldură, deoarece era gata să repare greşeala. Acest bărbat care se uita cu atîta dragoste la copiii lui era cel pe care îl văzuse în fotografie, cel de care se îndrăgostise şi-şi croise drum spre el, minţindu-l.

Dar cînd Josh îşi întoarse privirea către ea, sentimentul dispăruse de pe faţa lui.

– Chiar poţi face ceai? întrebă el rînjind. Atunci s-ar putea să fie o ocupaţie demnă de o cucoană, nu-i aşa!

Mînios, se ridică, se duse la foc şi puse un ibric de metal plin cu apă la fiert, apoi răscoli în maldărul de vase murdare pînă găsi un ceainic ciobit şi îl puse pe masă.

Rămaseră tăcuţi pînă cînd apa începu să fiarbă, tăcuţi şi morocănoşi, uitîndu-se fix la batistele de in care serveau drept farfurii.

Cît de ridicol, se gîndea Carrie, uitîndu-se la ceilalţi trei. Cît de absurd era să fii viu şi perfect sănătos, dar trist. Sărăcia şi viaţa într-o asemenea casă nu erau motive suficiente pentru a fi atît de trişti.

– Am şapte fraţi mai mari, spuse ea rupînd tăcerea, şi fiecare este fermecător ca un prinţ din poveste şi toţi călătoresc prin toate mările lumii pe vapoarele noastre. Cu cîteva luni în urmă, înainte ca tatăl vostru şi cu mine să ne fi căsătorit, continuă ea, făcîndu-se că nu observă expresia de uimire adîncă de pe faţa lui Josh, fratele meu Jamie mi l-a adus pe Ciu-Ciu. V-ar place să auziţi poveştile din China şi din locurile pe care le-a vizitat?

– Da, desigur, te rugăm, spuse Dallas, vocea şi ochii ei aproape cerşind uşurare după o tristeţe permanentă.

Carrie se uită la Tem care se purta ca şi cum nu l-ar fi interesat ceea ce făcea ea, ochii lui plini de

nerăbdare şi mişcarea capului însemnînd deplină consimţire.

Carrie îl privi pe Josh aşteptînd, obligîndu-l să facă parte din familie.

– Orice le face plăcere copiilor, spuse el întunecat.

Entuziasmată, Carrie începu să povestească ceea ce îi spusese Jamie despre China şi în special despre locurile vizitate de el, descriindu-le în detalii captivante monumentele şi mătăsurile. Probabil că îmbogăţea imaginile relatate de ea, dar poate Jamie nu-i spusese totul despre ceea ce văzuse. Aplecîndu-se uşor înainte, potrivindu-şi glasul pentru povestiri cu fantome, le relată copiilor obiceiul chinezesc de a lega picioarele la femei ca să rămînă cît mai mici.

Între timp apa clocoti şi ea se ridică luînd ceainicul de pe masă şi umplîndu-l cu apă fiartă şi cu deliciosul ei ceai chinezesc. Apoi întinse dulceaţa pe feliile de pîine şi le întinse celor din jur. Deoarece în acest timp ea povestea despre legatul picioarelor, Josh era la fel de absorbit de povestire ca şi copiii, uitînd că trebuia să o invite şi pe ea la masă.

Carrie însă continuă poveştile tot timpul mesei, la un anumit moment istorisi chiar despre o legătură de iubire adevărată, întreruptă brusc, femeia transformîndu-se în fantomă. Cînd s-au terminat dulceaţa şi pîinea, ea scoase din sacoşă o

cutie cu ciocolată, servind cîte două bucăţi fiecăruia şi între timp continuîndu-şi poveştile cu fantome.

Cînd toată mîncarea se terminase, Carrie încetă să mai povestească, lăsîndu-se o tăcere odihnitoare.

– Doamne, zise Dallas cu ochii larg deschişi, manifestîndu-şi uimirea.

– Este oare ceva adevărat? întrebă Tem încercînd să egaleze scepticismul unui adolescent.

– Absolut totul. Fraţii mei au umblat prin toată lumea şi mi-au adus cele mai extraordinare poveşti. Veţi putea auzi despre India, apoi despre ţări cu zone de deşert precum Egiptul. Doi dintre fraţii mei s-au luptat cu piraţii.

– Piraţi! exclamă Tem gemînd, ca apoi să-şi revină.

– Unul dintre fraţii mei a servit în armata americană şi s-a luptat cu Pieile Roşii şi spunea că îi plăceau aceştia mai mult decît numeroşi americani. Am adus cu mine cîteva dintre cadourile pe care ei mi le-au dat, lucruri pe care le-au cumpărat sau pe care le-au furat în călătoriile lor.

– Fraţii tăi fură lucruri? întrebă Dallas îngrozită. Unchiul Hiram zicea că să furi este păcat.

– Este şi nu este, o asigură Carrie. Unul dintre fraţii mei a furat o femeie frumoasă de la un vînzător de sclavi, dar aceasta este o altă poveste, pentru altă seară. Chiar a sosit timpul să vă duceţi la culcare.

Din nou se lăsă liniştea, dar deodată Josh interveni:

– Da, desigur, e timpul să vă culcaţi.

Carrie privea cum cei doi copii se agăţau de tatăl lor sărutîndu-l pe obraji şi urîndu-i noapte bună, apoi se întoarseră spre Carrie neştiind ce să facă.

Ea le zîmbi, spunîndu-le:

– Duceţi-vă la culcare.

Continuă să le zîmbească, scoţîndu-i din încurcătură. Îi văzu suind o scară lipită de perete ce ducea în partea de sus a căminului. Deasupra, îi auzi în ceea ce ar fi putut semăna cu un mic pod, aranjîndu-şi patul. Carrie se întoarse spre Josh zîmbind, dar acesta nu mai avea pe faţă acea lumină a iubirii pentru copiii lui. Dispăruse expresia de fericire de pe obrazul lui frumos şi orice urmă de bună dispoziţie, iar o grimasă severă îi gonise orice zîmbet de pe faţă.

– O să fac curăţenie, spuse Carrie.

– Doar dacă nu laşi totul în sarcina servitoarei.

Dinţii lui se strînseră scrîşnind şi ea se opri cu mîinile pe batiste.

– Ce te întărîtă mai mult la mine, faptul că am reuşit acolo unde prevedeai eşecul?

Aşezată pe scaun cu mîinile una în alta pe genunchi, se uita la el.

– Acum înţeleg că ceea ce am făcut n-a fost corect faţă de tine şi copiii tăi, dar mă gîndesc că îmi vei acorda o şansă. Cred că m-ai judecat greşit.

Pentru o fracţiune de secundă, ea întrezări acea dorinţă ce-l stăpînise apărînd iar în ochii lui şi părul de pe ceafă ridicîndu-i-se uşor, dar dorinţa imediat dispăru şi îi luă locul o expresie mohorîtă. Privind-o cu răceală, îi spuse:

– Lasă-mă să-ţi explic, domnişoară Montgomery.

El îşi ridică mîna în sus cînd ea încercă să vorbească.

– Ei bine, doamnă Greene. Copiii mei înseamnă pentru mine tot ce e mai preţios în lumea asta. Totul, absolut totul şi vreau să le ofer tot ce pot mai bun. Prin acest tot înţeleg o viaţă cu un nivel ridicat de siguranţă. Doresc să aibă un tată şi de asemenea o mamă. Vreau ca ei să aibă ceea ce n-am putut eu avea, să crească în aer liber, departe de oraş. Vreau să aibă mîncare, mîncare gătită în casă. Pentru a obţine toate acestea pentru ei, sînt gata să fac orice trebuie făcut. Dacă trebuie să mă căsătoresc cu o femeie jumătate cal, o voi face, dacă aceasta le poate oferi totul. Mă înţelegi?

– Dar cu dragostea? întrebă Carrie, ea nu are nici o importanţă pentru tine?

Cînd el răspunse, nu se uită la ea.

– Îi iubesc cît ar putea iubi o duzină de oameni. Ceea ce ei doresc este hrană bună, o casă curată şi haine curate.

– Înţeleg! Şi te-ai gîndit că eu nu le pot oferi aşa ceva. Mă cunoşti doar de cîteva ceasuri, dar sînt

suficiente pentru tine ca să-ţi faci o impresie proastă.

El îi zîmbi cu detaşarea celui stăpîn pe situaţie.

– Uită-te la tine. Cîţi bani te-a costat rochia asta? Şi la gît ai perle veritabile. Nu trebuie să-mi răspunzi, ţi-am descărcat bagajele, îţi aminteşti? Crezi că sînt atît de tîmpit încît să accept că cineva ca tine ar putea fi fericit trăind într-un colţ de lume ca...

El ridică mîna gesticulînd.

– ... această cocioabă!

Se aplecă spre ea, fiind despărţiţi doar de masă.

– Ştii ce gîndesc, domnişoară Montgomery? Şi e adevărat că eşti şi vei fi mereu domnişoara Montgomery, deoarece nu am de gînd să te transform în doamna Greene dacă pricepi ce vreau să spun.

Carrie nu putea obiecta, aşa că se uită spre dormitorul pe care nu-l văzuse încă.

– Exact, spuse Josh. Ceea ce cred eu este că te-ai aruncat într-o teribilă aventură. Probabil că ai fost crescută în răsfăţ de fraţii tăi magnifici şi crezi că poţi face orice doreşti. Chiar acum eşti dispusă să faci caz de calităţile tale în faţa unor oameni sărmani ca mine şi copiii mei. Dar ce se va întîmpla cînd te vei sătura de noi? Pătrunzi în viaţa noastră, ne faci să rîdem povestindu-ne întîmplări fantastice, îi faci pe copiii ăştia să... el suspină ... să te iubească, şi datorită acestui lucru să încep şi eu să te ador şi apoi, într-o zi cînd te vei plictisi de noi, o

să te întorci la tatăl şi la extraordinarii tăi fraţi. Asta o să se întîmple?

– Nu! spuse ea începînd să se apere, dar el nu o lăsă să continue.

– Ce vîrstă ai, domnişoară Montgomery? Optsprezece? Nouăsprezece? Douăzeci cel mult, cred eu.

Carrie nu răspunse deoarece el îşi formase o părere definitivă despre tot ceea ce era legat de ea şi ar fi fost inutil să-l contrazică.

– Nu ai avut timp să vezi nimic din lumea asta şi nici să capeţi experienţă. Destul de romantic; te amorezezi de o fotografie şi crezi că poţi încerca aventura căsătoriei. Ce atrăgător a fost să călătoreşti spre Vest, luîndu-ţi sute de rochii cu tine şi...

Brusc se opri şi se ridică.

– La ce dracu' folosesc toate explicaţiile astea? Nu vei înţelege nici într-o mie de ani. Scoase un oftat de resemnare. E-n regulă, domnişoară Montgomery, aşa va fi. Vei rămîne aici o săptămînă, pînă în ziua în care diligenţa trece la întoarcere. Apoi te voi trimite înapoi tatălui tău, neatinsă cum ai venit. Ai fost aşa de isteaţă ca să aranjezi perfect această căsătoriei, încît vei reuşi s-o anulezi fără probleme.

Carrie se ridică şi ea.

– Ai reuşit să termini? Ai încetat să mă mai insulţi pe mine şi familia mea? Poate ar fi bine să-ţi

spun şi oraşul în care am crescut, să mai ai ce insulta. Este adevărat că am crescut în condiţii materiale deosebit de bune. Dar cred că nu trebuie să fii neapărat sărac pentru a oferi şi pretinde iubire. Şi dacă mă crezi sau nu, după dragoste am venit aici. Eu... Se opri căci dacă nu ar fi făcut-o, ar fi izbucnit în lacrimi.

Cînd se gîndea la speranţele ei şi realitatea întîlnirii cu bărbatul visat, pe care credea că îl va iubi, nu putea face altceva decît să plîngă.

Cu toată demnitatea de care era în stare, îşi luă trusa de noapte, luă căţelul sub braţ şi se îndreptă spre dormitor.

– Voi rămîne aici o săptămînă, domnule Greene, nu pentru dumneata, ci pentru aceşti copii care au nevoie de puţină fericire, şi dacă voi fi în stare să le ofer o săptămînă fericită, este în orice caz mai mult decît nimic. La sfîrşitul acestui interval de timp mă voi întoarce la tatăl meu, aşa cum doreşti. Iar în privinţa faptului că nu mă vei atinge în acest timp, este paguba dumitale, spuse ea deschizînd uşa şi rămînînd în prag.

După ce trînti uşa tare, reuşi să-şi păstreze aceeaşi stare aproximativ trei minute, apoi, izbucnind în hohote de plîns, se aruncă pe patul murdar, cu faţa în jos.

Ciu-Ciu începu să o lingă pe obraz, părînd tot atît de trist ca şi stăpîna lui.

CAPITOLUL 5

A doua zi dimineaţa, coborî din pat înaintea apariţiei zorilor sau cel puţin aşa avea convingerea. De obicei se trezea devreme, dar avea un talent special de a se întoarce pe partea cealaltă şi de a adormi din nou, însă în dimineaţa aceea îi trebuiră cîteva clipe pentru a realiza unde se află.

Ochii îi erau umflaţi de plîns. Încercase cu greu să adoarmă în noaptea precedentă şi o durea capul.

În silă, coborî din patul atît de călduros şi deschise uşa dormitorului, pătrunzînd în salon – dacă putea fi astfel numit – şi se bucură văzînd că era gol.

– Bine, se gîndi ea, m-am trezit înaintea celorlalţi. Dar imediat observă că pe masă se afla o notă.

Neţinînd seama de nota de pe masă se întoarse în dormitor, încercînd să nu dea atenţie mizeriei din mica încăpere.

Un birou care nu mai era bun de altceva decît de lemne de foc, era lipit de unul din pereţi, iar pe acesta se găsea un ceas de buzunar care, credea ea că-i aparţine lui Josh. Privind prin lumina dimineţii, se uită la ceas. Era opt. Doamne, Dumnezeule, nu se trezise niciodată în viaţa ei aşa de devreme. Chiar cînd mergea la şcoală, profesorul lor începea lecţiile la orele unsprezece.

Căscînd, se întoarse în salon şi luă bucata de hîrtie de pe masă. Recunoscînd scrisul lui Josh, se simţi deodată purtată înapoi la vremea în care la Maine citise şi recitise scrisoarea lui prin care căuta o soţie, iar apoi o învăţase pe dinafară deoarece el acceptase condiţia ei de a se căsători prin procură.

Aşezîndu-se pe scaun cu Ciu-Ciu în braţe, citi scrisoarea lui Josh.

Dragă domnişoară Montgomery,

Nu am dormit prea mult noaptea trecută, gîndindu-mă la conversaţia noastră, dacă o poţi numi astfel. Orice s-a întîmplat, sînt convins că ai fost bine intenţionată şi continui să cred acelaşi lucru. Probabil că există un sîmbure de adevăr în nevoia copiilor mei de a avea şi altceva decît mîncare şi îmbrăcăminte. Dar orice intenţii vei avea de aici încolo, copiii mei au nevoie de acest altceva.

De două ori mi-ai cerut să-ţi ofer şansa de a dovedi că poţi să-mi demonstrezi că nu eşti doar ce arăţi a fi şi m-am hotărît să-ţi ofer această şansă. Ai demonstrat cu succes că te poţi ocupa şi îngriji de copiii mei ca o mamă adevărată. La masa de azi-dimineaţă de-abia îşi puteau lua ochii de la uşa dormitorului. Să fiu corect faţă de tine, trebuie să admit că ai aceeaşi natură cu copiii mei, dar mă întreb în ce măsură vei putea face faţă exigenţelor fermei.

Includ în scrisoare o listă cu treburile pe care le solicită ferma şi de care va trebui să răspunzi, dacă le accepţi, în săptămîna în care vei sta aici. Dacă vei putea face aceste treburi, atunci vom discuta ce posibil viitor vei avea ca mamă a copiilor mei.

Cu sinceritate, al tău,
Joshua Greene.

După ce citi scrisoarea, Carrie luă lista de activităţi la fermă; deschizînd larg ochii, constată cît de lungă era. Cinci femei la un loc în cinci săptămîni nu ar fi putut duce la bun sfîrşit tot ce se cerea în listă.

Se aşeză pe scaun cu lista într-o mînă şi cu scrisoarea în cealaltă.

– Îmi dai voie să fiu mama copiilor tăi, nu-i aşa? întrebă ea pentru sine, ca şi cum Josh ar fi fost în faţa ei. Nu neapărat soţia ta, ci numai mama cui

are nevoie. Aruncînd hîrtiile din faţa ei, îl scărpină pe Ciu-Ciu pe cap.

– A avea bagheta magică, cu asta seamănă. Regele Joshua îmi dă o listă de îndatoriri asemenea regelui din poveste, care dă tinerei femei o cameră plină de paie pe care să le transforme în aur. Dacă ea îndeplinea această imposibilă sarcină, atunci devenea soţia regelui. Tot astfel şi eu, dacă fac minuni, pot deveni mama copiilor regelui. Se uită prin cameră. Imposibil de crezut, dar arăta mai pustie şi mai fără speranţă în lumina dimineţii decît în seara precedentă.

– Mă întreb ce or fi mîncat de dimineaţă? Boabe de mazăre?

Carrie, scuturîndu-se îngrozită şi punîndu-l pe Ciu-Ciu pe podea, zise:

– Vom găsi şi noi bacheta magică? îi spuse ea căţeluşului, cineva sau ceva care să ne ajute să facem tot ce „regele" ne-a cerut.

O oră mai tîrziu, cînd doamna Carrie Greene, născută Montgomery, mergea prin oraşul Eternity călare pe bătrînul cal de tracţiune deşelat de eforturile la care fusese supus, purtînd cel mai frumos costum de călărie ce se văzuse vreodată la vest de Missisippi, îi lăsă pe locuitorii din oraş muţi de admiraţie.

Toţi cei din zonă, bărbaţi sau femei, se opriră în loc, atraşi de această apariţie spectaculoasă.

Costumul ei era vişiniu-închis, cu reverele tivite cu catifea neagră ca şi gulerul şi manşetele. Pălăria cu voal elegant, cum nimeni nu mai văzuse pe acolo, era pusă pe o parte, în ton cu moda.

– Bună dimineaţa, îi saluta Carrie pe toţi cei pe lîngă care trecea, bună dimineaţa!

Trecătorii priveau şi răspundeau dînd din cap spre acest exemplu de eleganţă şi drăgălăşenie, incapabili să mai vorbească sau să se mişte.

Carrie opri calul – dacă ceea ce se afla sub ea ar fi putut fi astfel numit – în faţa unui magazin cu tot felul de produse. Proprietarul acestuia se oprise din măturatul terasei pentru a o privi.

– Bună dimineaţa, spuse ea, intrînd apoi în încăperea rece şi întunecoasă a magazinului.

După ce îşi reveni din surpriză, proprietarul rezemă mătura de perete, îşi netezi cu grijă şorţul şi o urmă înăuntru.

Carrie se aşezase pe un scaun lîngă soba de lemne goală, scoţîndu-şi mănuşile de călărie.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnişoară, ah...

– Doamna Greene, spuse ea confidenţial. Doamna Joshua Greene.

– Nu ştiam că Josh s-a căsătorit. Hiram nu mi-a spus nimic despre asta.

Era pentru a doua oară cînd Carrie auzea numele de Hiram, şi habar nu avea al cui era, dar nu voia să se ştie asta.

– A fost ceva rapid, spuse ea cu modestie, încercînd să creeze impresia că ea şi Josh nu se putuseră opune iubirii lor.

– Înţeleg, spuse el, dar cu ce vă pot servi?

Tocmai atunci, un sfert din locuitorii oraşului se hotărîseră să cumpere ceva din magazin, intrînd pe nesimţite. Se aşezară lîngă peretele din faţa lui Carrie, rămînînd tăcuţi şi privind-o ca şi cum ar fi fost un artist de circ.

– Am venit aici să fac cîteva cumpărături, spuse Carrie.

Ea ştia că Josh o considera lipsită de talent gospodăresc, nepricepîndu-se nici măcar la spălatul vaselor sau la deschisul cutiilor de conserve, dar ea avea totuşi un talent, acela de a face cumpărături. Aceasta i-ar putea face pe unii să rîdă, dar a mînui banul cu îndemînare nu era ceva care poate fi neglijat. Unii oameni bogaţi risipesc banii pe investiţii nerentabile, angajează incompetenţi, iar dacă cumpără opere de artă achiziţionează doar falsuri.

Dar Carrie ştia să-şi cheltuiască banii. Scotea zece cenţi la fiecare dolar. În oraşul ei circula o glumă care spunea că e mai bine să lucrezi cu oricine din familia Montgomery numai cu Carrie nu, căci ea scoate din tine de două ori mai multă muncă şi te plăteşte doar cu jumătate. Carrie avea un fel special de a te privi, cu ochii ei mari şi albaştri, că te făceai luntre şi punte pentru a o servi.

– Mă întreb dacă cineva din acest drăguţ oraş m-ar putea ajuta, spuse ea cu naivitate, soţul meu mi-a cerut să iau cîte ceva pentru el şi nu ştiu cu ce să încep.

– Vai ce lucruri ieftine, exclamă o femeie uitîndu-se pe listă. La ce Dumnezeu s-a gîndit Josh?

Carrie suspină.

– Sînt noua lui soţie şi n-am habar de nimic. Nu ştiu nici măcar să deschid o cutie de conserve.

– Mi-ar face plăcere s-o învăţ eu, spuse un bărbat, primind un ghiont în coaste de la nevasta lui.

– Eu nu sînt capabilă să fac tot ce vrea soţul meu şi sper că voi găsi pe cineva să mă ajute.

Toţi erau dispuşi să o admire, dar nimeni nu se grăbi să se ofere să-i repare acoperişul casei lui Josh. Simpatia era una, dar munca alta.

Carrie scoase punga ei mare plină de bani.

– Tatăl meu mi-a dat ceva bani înainte să plec, aşa că mă întreb dacă pot angaja pe cineva de aici. Deschise punga vărsînd mai multe monede în palmă.

– Vă deranjează dacă monedele pe care le am sînt din aur?

După ce li se tăiase respiraţia la vederea aurului, chicoteau şi se înghesuiau în jurul ei, oferindu-şi serviciile cerute de Carrie. Erau deja sclavii ei, sau poate mai exact, angajaţi foarte bine plătiţi.

Ridicîndu-se, Carrie se puse pe treabă. Avea vocea plăcută şi pătrunzătoare a unui instructor

militar, a unui instructor militar autentic. În primul rînd, angajă o jumătate de duzină de femei să facă curăţenie în cocina aia de casă, apoi negocie cu alte femei ca să arunce vasele ciobite şi murdare. Cumpără trei tufe de trandafiri pe care le va planta în faţa casei. Plantarea acestora făcea parte din înţelegere.

Ea cumpără conserve de la aproape fiecare femeie din oraş pentru că toate femeile intraseră în magazin. Cumpără produse din grădinile lor. Aranjă ca în viitor o femeie, pe nume doamna Emmerling, să gătească la ea şi să expedieze mîncarea la Josh acasă timp de o lună. După ce termină cu femeile, trecu la bărbaţi. Aranjă ca acoperişul să fie reparat împreună cu şopronul. Apoi angajă un tîmplar să repare uşa. Cînd întrebă dacă cineva are o verandă şi o poate ceda casei lui Josh, începu o adevărată dispută. Carrie optă pentru cel care avea o verandă cu stîlpi albi. Aranjă ca toată casa să fie zugrăvită.

– Cît de repede le doriţi gata? întrebă un bărbat.

Carrie zîmbi fermecător.

– Pentru fiecare treabă făcută pînă diseară se va da o treime în plus faţă de preţul stabilit înainte.

Aproape douăzeci de persoane se înghesuiră să iasă din magazin în acelaşi moment.

– Acum, spuse Carrie, întorcîndu-se spre proprietarul magazinului, vreau să fac cîteva mici cumpărături.

Cumpără o cutie mare cu tot ce avea el în magazin. Luă şuncă, slănină, făină şi tot ceea ce soţia proprietarului îi spuse că este necesar în casă pentru o soţie. Zîmbind ca şi cum ar fi ştiut bine ce face, Carrie cumpără un deschizător de conserve, un obiect care nu-i spunea nimic. Cumpără şi o sobă de gătit, pe care se putea găti, zicea proprietarul. Cumpără perdele şi geamuri pentru ferestre, apoi îi angajă pe cei care le vor monta.

În tot acest timp, locuitorii intrau în magazin oferindu-i diverse lucruri de vînzare, căci cei din Eternity erau săraci şi foloseau orice ocazie pentru a face bani. Carrie cumpără şi ştergător la uşă, un dulap solid de bucătărie, din stejar, patru scaune de acelaşi fel, pături, perne, cearceafuri. Cumpără vase şi alte obiecte din argint (farfurii, din păcate nu veritabile), de la o văduvă şi angajă femei să vină o dată pe săptămînă să spele rufe.

Cînd un camion plin de mobilă trecu prin apropiere, aparţinînd unei familii care se muta din oraş, cumpără mai multe piese, inclusiv o cadă din tablă groasă.

Pe la ora două, trecu prin oraşul aproape gol pentru că mai toţi locuitorii erau deja la casa lui Josh. Doi bărbaţi solizi apărură întrebînd-o dacă pot lucra şi ei ceva. Carrie îi angajă să se ducă în munţi şi să dezgroape patru puieţi de pomi pentru a-i planta în faţa casei lui Josh.

La ora trei se întoarse, în sfîrşit, la casa lui Josh. Un spectacol de circ ar fi fost mai liniştit decît ce era acolo. Femeile care plantau trandafirii se războiau cu cei care zugrăveau casa. Femeile furau scările celor care reparau acoperişul şi zugravii îşi luau scările înapoi de la femei. Momentele de calm nu durau mult şi fel de fel de strigăte se auzeau de la cei care se grăbeau să-şi termine treaba înainte de apusul soarelui.

Carrie stătea deoparte mîncînd pîine cu unt, dîndu-i şi lui Ciu-Ciu de ici şi de colo, grăbindu-se să-i plătească pe cei ce terminaseră treaba. Nu se preocupa de calitatea muncii lor, căci lucrătorii erau bucuroşi şi grăbiţi să raporteze chiar treaba făcută pe jumătate.

Era vară, din fericire, şi soarele apunea tîrziu, dar, cînd totuşi orizontul se înroşi, casa era de nerecunoscut. Fumul ieşea din coşul proaspăt reparat, iar mirosul de vopsea se amesteca cu cel de friptură şi cu cel al morcovilor din supă.

Se făcuse aproape întuneric şi încă nu apărea nici un semn că Josh şi copiii lui se întorceau acasă. Cînd ultima femeie istovită părăsi casa, Carrie ţinea banii strîns în mînă, îndreptîndu-se către casă, părăsind locul de sub copaci şi gîndindu-se că ceea ce dorea mai mult era o baie cît mai lungă. Desigur că o merita după o zi ca aceea. Anticipînd nevoia ei de a face baie, aranjase ca mai multe găleţi de apă fierbinte să o

aştepte lîngă cada aranjată în dormitor, aşa că tot ce avea de făcut era să se dezbrace, treabă grea ţinînd seama de zecile de nasturi de pe îmbrăcămintea ei, şi să se bage în pat.

Scoţînd sunete de satisfacţie şi zîmbind, se gîndea cu plăcere la ceea ce făcuse ea şi la viitoarele scuze ale lui Josh. Se îndreptă nerăbdătoare spre casă.

CAPITOLUL 6

Cînd Josh şi copiii urcară poteca spre casă, toţi trei pe acelaşi cal, se opriră privind uimiţi şi neîncrezători. În primul moment, Josh era pe punctul de a se întoarce din drum, dar apoi descălecă îndreptîndu-se către casă. În drum apăru grupul de plopi plantaţi recent şi doar văzînd stîlpul vechiului gard al casei se convinse că se afla unde trebuia.

Întorcînd calul al cărui frîu nu-l lăsase din mînă, continuă să se apropie, oprindu-se în faţa casei.

Luna lumina din plin mica construcţie şi imaginea casei dărăpănate dispăruse definitiv. În locul acesteia se afla o casă cu verandă şi vopsită în alb, în loc să fie acoperită cu scînduri de un gri murdar. Trandafirii apăruseră în faţa casei şi geamurile strălucind de curăţenie luaseră locul bucăţilor de pergament în rama ferestrelor.

– Oare a venit Zîna Zînelor? întrebă Dallas fascinată, frecîndu-şi ochii, crezînd că totul se petrecea în vis.

– Ceva de felul acesta, spuse Josh cu dinţii încleştaţi, o zînă cu mulţi bani, banii tatălui ei.

Josh împinse calul înainte, coborî copiii din şa şi deschise uşa din faţă, uşă care acum se mişca uşor în cele două balamale noi.

În casă, lumina era răspîndită generos în toate colţurile, de lumînările şi felinarele aşezate peste tot şi, lipită de un perete, se afla noua sobă de gătit, acoperită cu email de un albastru-strălucitor. Pereţii nu mai erau goi, ci acoperiţi cu tapet de culoare roz-pal. Pe podea erau covoraşe, iar în cameră apăruseră mai multe piese de mobilier. Masa din mijloc era acoperită cu o faţă de masă elegantă şi pe aceasta erau aşezate farfurii din cel mai bun porţelan.

– Este un castel din poveste, spuse Dallas, iar Josh tresări.

Copilul era prea mic pentru a-şi aminti vremurile cînd trăise într-o cocioabă şi nu mai ţinea minte decît mîncarea mizerabil pregătită, podeaua goală şi un tată nefericit. Nu-şi putea aminti de timpul cînd tatăl ei părea un străin care îi aducea ce putea.

Cînd Josh se uită la fiul lui, observă că Tem era de asemenea deosebit de impresionat de tot ce îl înconjura şi astfel sentimentul amar că nu datorită

lui apăruseră toate aceste bunuri elementare unei vieţi decente, îl copleşea. Toate acestea apăruseră datorită unei zăpăcite bogate de pe coasta estică, ce intrase în viaţa lor, hotărîtă să facă paradă de generozitate faţă de o familie sărmană ce trăia în vîrf de munte. Acest lucru îi dădea satisfacţia că se substituise zînei bune din basme, aşa cum o numea Dallas, constată Josh.

Atunci cînd Carrie va pleca la tatăl ei, îşi va putea spune că a făcut ceva bun oferindu-i acestei familii sărace o săptămînă de vis. Va putea părăsi locul acela cu conştiinţa eliberată de vreun păcat posibil, compensat de ceea ce făcuse pentru bieţii copii. Dar Josh va trebui să-i împace pe copiii care vor plînge după ea. Uitîndu-se la uşa închisă a dormitorului, un sentiment ciudat puse stăpînire pe el şi fără să se poată opri, răsuci clanţa. Cînd o deschise complet, orice urmă de mînie la adresa lui Carrie dispăru, deoarece domnişoara Caritate era în cada de baie, acoperită de clăbuci de săpun. Faţa ei devenise roşiatică datorită apei fierbinţi, părul strîns deasupra capului forma o cascadă de bucle aurii, iar sînii ei se ghiceau sub suprafaţa apei. Josh rămase cu gura căscată, mut de uimire.

– Bună seara, îi spuse Carrie zîmbind şi ridicînd o buclă udă ce-i căzuse pe frunte.

Expresia pătimaşă reapăruse pe chipul lui, ştergînd vechea grimasă de autoritate.

– Aţi avut cu toţi o zi bună? întrebă ea ca şi cum ar fi stat la discuţie în camera de zi, dar în timp ce vorbea observa cît de murdare şi uzate erau hainele de lucru ale lui Josh şi se gîndi că i se potriveau mult mai puţin acum decît înainte. Anumiţi bărbaţi arătau bine în pantaloni de doc şi cămaşă de bumbac, dar nu era cazul lui Josh.

În timp ce Josh încerca să-şi revină, constata că soţia lui era altfel decît de obicei. De mult nu-l mai aşteptase o femeie în cadă şi de mult nu mai făcuse ceea ce ar fi dorit cu ea. Acum era serios, sobru, sensibil, un om plin de obligaţii, un tată care trebuia să ia lucrurile în serios. O problemă serioasă însă nu includea ceea ce dorea el mai mult pe lume în clipa aceea, adică să închidă uşa dormitorului şi să se bage în cadă alături de această atît de atrăgătoare şi frumoasă tînără femeie.

Îşi dădu umerii înapoi, îndreptîndu-şi spatele.

– Aş dori să-ţi vorbesc, spuse el pe cît de sobru putea fi, dar un cîrlionţ căzu pe unul din ochii ei şi ea încercă să-l îndepărteze cu mîna plină de săpun. Îi va intra săpun în ochi, presupuse el şi cineva trebuie să o ajute.

Dallas apăru în faţa tatălui ei, uitîndu-se mirată în dormitor. Pereţii acestuia erau acum acoperiţi cu tapet, şi un pat din alamă, cu o cuvertură pufoasă, acoperind salteaua umplută cu fulgi de gîscă, se afla în mijlocul camerei.

– E atît de frumos, se extazie Dallas.

Carrie îi zîmbi.

– Sînt atît de bucuroasă că îţi place, dar nu sînt sigură că şi tatăl tău e de aceeaşi părere.

Dallas se uită dezamăgită la tatăl ei.

– Dar e atît de frumos! Copilul era pe punctul de a izbucni în plîns. Putem să păstrăm toate astea?

Ridicînd-o în braţe, Josh o strînse tare.

– Sigur că le vom păstra. Nu se poate înapoia tapetul. Se uită peste umărul lui Dallas, încruntîndu-se la Carrie, dar ea îi zîmbi tandru.

Carrie se uită apoi cum Dallas, aflîndu-se în braţele tatălui ei, şi Tem, care apăruse în spatele acestuia, priveau curioşi.

– Dacă ne veţi scuza, copii, eu şi tatăl vostru trebuie să stăm de vorbă, numai noi doi.

Josh ar fi vrut să-i spună lui Carrie anumite lucruri, de fapt nenumărate lucruri, dacă nu ar fi fost singur cu ea în timp ce se afla în cadă. Pe cît reuşise să o cunoască, ea nu s-ar fi ridicat goală din cadă să-i ceară prosopul, dar dacă ar fi făcut-o, ar fi fost pierdut.

– Ceea ce am să-ţi spun poate aştepta, spuse el cît de arţăgos putea fi, punînd-o jos pe Dallas.

Ducîndu-se la cadă, Dallas luă clăbuci de săpun în palmă, uitîndu-se curioasă la ei.

– Sînt de la săpunurile de baie spumante, spuse Carrie, şi mi-au fost aduse din...

– Dă-mi voie să ghicesc, spuse Josh ironic, din Franţa. Unul dintre fraţii tăi ţi le-a adus.

– De fapt, aşa este, împreună cu şase rochii noi, spuse ea cu plăcere, dar nu avea de gînd să-şi apere fraţii în faţa acestui om.

– Ce grozav că te-ai născut bogată. Noi toţi ceilalţi sîntem simpli sclavi, obligaţi să muncim din greu pentru a ne cîştiga pînea şi... se uită împrejur, muncim pentru a avea covoraşe şi tapet pe pereţi sau haine pentru copii.

Carrie îi zîmbi.

– Atunci se pare că este datoria celor bogaţi să-şi împartă averea, nu-i aşa?

– Poate, dar operele de binefacere nu ni se potrivesc la toţi.

Carrie refuză să-l lase s-o enerveze. Ar fi vrut să-i amintească faptul că erau căsătoriţi şi ceea ce îi aparţinea ei era şi al lui, iar ceea ce cumpărase erau bunurile întregii familii.

Şi pentru că mîndria lui ar fi fost rănită, a refuzat să cumpere o casă în oraş, deşi era cel puţin una destul de arătoasă de vînzare acolo, preferînd să-i repare propria lui casă.

Carrie refuză să se simtă nedreptăţită şi preferă să împartă cada cu Dallas. Fetiţa ceru din priviri permisiunea tatălui ei şi apoi se grăbi să se dezbrace, iar tatăl ei o introduse în cadă. Cînd copilul se aşeză în apă, Carrie observă încîntată că Josh se încruntase de furie, părăsind încăperea.

Odată ajuns afară din dormitor, Josh simţi că poate respira uşurat, dar asta nu dură mult, căci

nici salonul nu mai arăta ca înainte. Întregul decor degaja prezenţa lui Carrie. Oriunde privea, descoperea amprenta ei, iar cînd îl surprinse pe Tem uitîndu-se în oala care fierbea pe sobă, înţelese că băiatul încerca acelaşi sentiment. Tem tresări, simţindu-se parcă vinovat cînd văzu cum îl priveşte tatăl lui, deoarece înţelegea că nu ar fi trebuit să se bucure de cele cumpărate de Carrie. Întorcîndu-se, Josh se duse la cămin şi văzînd că nu mai ieşea fum negru în cameră, pricepu că fuseseră curăţate, la ordinele lui Carrie, şi vatra şi coşul acestuia. Împotriva voinţei lui, Josh se aşeză într-unul din fotoliile balansoar aflate în faţa căminului, bucurîndu-se tainic de tot ce vedea şi auzea în jurul lui. Cînd tatăl lui luă loc, Tem se aşeză şi el, intenţionat, în celălalt balansoar.

Lăsîndu-se pe spate, Josh închise ochii, gîndindu-se că de fapt acum viaţa lor este aşa cum îşi dorise el întotdeauna. Putea auzi clipocitul apei în cadă, unde fiica şi soţia lui se simţeau minunat, rîsetele lor vesele umplînd dormitorul şi... sufletul lui cu căldură. Putea simţi mirosul mîncărurilor care se făceau în cuptor şi tocana fierbînd şi putea auzi trosnetul focului. Cînd în sfîrşit deschise ochii şi se uită la fiul lui care se legăna încîntat în balansoar, Josh acceptă că de fapt totul era aşa cum îşi imaginase. Aşa visase el că va fi viaţa lui în momentul în care expediase scrisoarea în căutarea unei soţii, care va şti să lucreze la fermă şi să

gătească bine. Îşi dorise tot ce era mai bun pentru copiii lui, fiind hotărît să-şi sacrifice propria fericire pentru cea a copiilor.

Dar Josh ştia prea bine că totul este o iluzie, tot ceea ce era în jurul lui nu era real şi că nu va putea dura. Uitîndu-se la Tem, Josh văzu că era pe punctul de a adormi în balansoar. Era sarcina lui Josh să-şi mîngîie copiii, ştergîndu-le lacrimile, după ce Carrie, plictisindu-se, îi va părăsi pe toţi trei. Şi Josh va trebui să le explice despre cum sînt oamenii mari şi despre ceea ce înseamnă egoism. În viitor el va trebui să fie tot atît de bun cu ei cum a fost în clipa în care mama lor i-a părăsit. Auzind uşa dormitorului deschizîndu-se, văzu că Dallas fusese îmbrăcată de Carrie într-o cămaşă de noapte albă, din cel mai fin bumbac. Josh era sigur că fusese de curînd cumpărată de la magazin, ceea ce îi readuse starea de tensiune creată de succesul sfidător al soţiei sale. El nu mai fusese de mult capabil să le cumpere ceva copiilor.

Dar furia lui Josh se risipi în clipa în care o privi pe Carrie. Părul acesteia, încă ud, atîrna pe spatele ei, deasupra unui halat din mătase roz-închis, pus peste rochia din caşmir roşu-deschis. Uitîndu-se fascinat la ea, înghiţi în sec, iar mîinile i se crispară pe braţele fotoliului, pînă deveniră albe. Mai mult decît orice în lume, în clipa aceea ar fi dorit să-i dea jos veştmintele de pe ea şi să-i sărute gîtul alb.

– Şi acum, spuse vioi Carrie, apucînd pieptenii făcuţi din carapace de broască ţestoasă, bărbaţii vor trebui să ne pieptene. Se uită de la Josh la fiul acestuia şi înapoi la Josh, amuzată de expresia de pe faţa lui.

Tem protestă:

– Eu nu ştiu să fac asta. E treabă de fată.

Imediat Josh îi ceru fiului său să tacă.

– Nu ai nici un motiv să refuzi s-o piepteni pe sora ta.

Zîmbind, Dallas se aşeză între genunchii fratelui său, în ciuda protestelor acestuia. Tem începu să descurce părul ud al surorii sale.

Carrie aştepta în prag, zîmbind plină de încredere spre Josh şi întinzîndu-i pieptenele.

– Eu nu cred că... începu el, dar imediat Tem încetă să o mai pieptene pe Dallas, uitîndu-se la tatăl său, întrebător. Faţa lui exprima convingerea că dacă tatăl lui nu poate pieptăna părul unei fete, nici el nu poate. Cu un mormăit ce semăna cu mugetul unui animal prins în cursă, Josh întinse mîna după pieptene.

Zîmbind mai tare, Carrie se duse lîngă Josh, dîndu-i pieptenele şi aşezîndu-se jos, între genunchii acestuia. Din prima clipă cînd el o atinse – fiind atent să-i atingă doar părul – Carrie înţelese două lucruri. Primul, că în aerul din jurul ei îi simţea tensiunea interioară şi doi, că mai pieptănase părul altei femei. Cu îndemînarea dată de experienţă, el

plimba pieptenele prin părul ei, uşor şi tandru, ceea ce o făcu să tresară la gîndul că mai făcuse asta de multe ori.

Trăgînd cu coada ochiului la Tem, îl văzu că încearcă să-l imite pe tatăl său, dar degetele lui Josh îi atinseră fruntea, ceea ce o făcu să uite complet de ceilalţi. Aplecîndu-şi capul pe spate, închise ochii, simţindu-i atingerea care îi tulburase tot corpul.

Josh îi degajă fruntea de păr, atingîndu-i obrajii. În clipa aceea, amîndoi încetară orice mişcare, iar cînd Carrie îşi mişcă puţin capul, degetul lui îi atinse colţul gurii. Fără să se mişte, Carrie stătea ca o statuie, dar corpul ei tremura uşor, străbătut de senzaţii necunoscute. Ea se întoarse în aşa fel, încît degetele lui îi ajunseră pe buze şi ea le sărută tandru. Josh îşi mişcă mîna, degetele urmînd linia buzelor ei, apăsîndu-le uşor. Cînd Carrie întredeschise gura, degetele lui îi atinseră dinţii.

– Josh, spuse ea şoptit şi apoi foarte încet îl muşcă de vîrful degetelor. El aproape că îi acoperi gura cu palma şi ea continuă să-l muşte uşor, urcînd treptat spre încheietura mîinii. Aplecîndu-se, Josh îşi lipi buzele de urechea ei, iar respiraţia lui caldă şi atingerea tandră îi provocară lui Carrie o senzaţie de excitaţie carnală pe care nu o mai simţise niciodată.

– Doamne, Doamne, spuse Dallas uitîndu-se la cei doi adulţi.

Tresărind, Josh şi Carrie redeveniră conştienţi de ceea ce îi înconjura. El încercă să se desprindă de Carrie, dar ea nu voia să-i dea voie. Nici nu trebuia prea multă forţă pentru asta, aşa că se lăsă mai tare pe genunchii lui şi el începu să o pieptene din nou.

Carrie se uita la Tem şi Dallas, care la rîndul lor îi fixau cu privirea cu ochii mari şi întrebători.

– Uneori soţul şi soţia... începu Carrie.

– Taci din gură, şuieră Josh. Avem ceva de mîncare diseară? Părul tău e pieptănat. Se uită la Tem. Dar al surorii tale?

Tem continua să-i privească, clipind des din ochi. Era conştient că între cei mari se petrecuse ceva, dar nu ştia precis ce anume.

– Ai terminat de pieptănat părul lui Dallas? spuse Josh cu voce tare şi pătrunzătoare, smulgîndu-l pe Tem din reverie.

– Ah, da, răspunse Tem, uitîndu-se pe rînd la Josh şi la Carrie.

– Bine, atunci putem mînca.

Cu îndemînare profesională, Josh plimbă pentru o ultimă oară pieptenele prin părul soţiei sale.

– Am putea mînca chiar acum?

– Desigur, răspunse Carrie cu căldură şi, ca şi cum făcuse asta o viaţă întreagă, începu să-i servească.

Exact ca în seara precedentă, Carrie trebui să susţină conversaţia. Dar în seara aceea era mai

uşor, deoarece copiii îi puneau întrebări. De data asta nu se mai ascundeau în spatele interesului suscitat de povestirile despre fraţii săi, ci îşi manifestau dorinţa de a afla, exteriorizîndu-se.

După cină, cînd le ură copiilor noapte bună, după ce Dallas îşi sărutase tatăl, se aruncase fără ezitare de gîtul ei, sărutînd-o la fel. Tem rămăsese deoparte, cu mîinile în buzunare, neştiind ce să facă.

– Dă-i drumul, spuse Josh autoritar, mişcîndu-şi capul în direcţia lui Carrie, dîndu-şi acordul de a fi sărutată.

Timid, Tem se ridică în vîrful picioarelor, sărutînd-o pe Carrie pe obraz. Se înroşise puţin făcînd asta, dar o făcea deliberat, mîndru de sine, după care urcă scara în grabă.

După ce copiii plecară din cameră, Josh nu scoase nici un cuvînt şi părăsind masa se duse la cămin, uitîndu-se în flăcări. Carrie tăcea, curăţind masa şi punînd vasele murdare în chiuvetă. Nu se pricepea să le spele şi desigur că nu avea nici o intenţie de a o face. Ea iubea frumosul, iar vasele murdare nu aveau nimic comun cu asta.

– Ai vrea să ieşim puţin? întrebă ea.

– De ce? răspunse Josh, suspicios. Avea braţele încrucişate pe piept, creînd impresia că nu va lăsa să iasă nimic din el.

– Poţi ţipa la mine, desigur. Am simţit precis că asta doreai să faci cînd ai venit acasă astăzi. Nu ai

uitat încă, nu-i aşa? Sau poate ţi-ai schimbat convingerile? Sau poate că vrei să ţipi la mine în casă, aşa ca să fii auzit de copii.

– Copiii mei...

– Ei, doreşti să te audă?

La asta, Josh o apucă strîns de braţ, trăgînd-o afară din casă, în frigul unei nopţi cu stele.

Ea se duse spre grupul de pomi, dar el nu se luă după ea şi, întorcîndu-se spre el, suspină.

– Ei bine, sînt gata să te ascult.

– Ai greşit, începu el, m-ai făcut de rîs în faţa întregului oraş.

– În realitate m-am gîndit că dimpotrivă, locuitorii oraşului te consideră cel mai norocos om din lume, dar ei nu-mi cunosc felul de a fi aşa cum îţi închipui tu că îl cunoşti.

– Felul tău de a fi n-are nimic de-a face cu asta. Le-ai fi putut spune că eu am grijă de familia mea.

– Tu îţi iubeşti copiii mai mult ca nimeni altul. Dar se pare că nu prea ai bani. În ceea ce mă priveşte, prefer iubirea în locul banilor.

Josh se gîndea dacă să-i sucească gîtul sau să ţipe la ea. Orice i-ar fi spus s-ar fi făcut că nu-l aude, nu-l înţelege, nu-l vede. Cînd reîncepu să vorbească, vocea lui era mai calmă.

– Un bărbat crede că îşi poate întreţine familia, că soţia lui... vreau să spun...

– Hai, continuă. Ce sînt eu pentru tine, dacă nu soţia ta?

El nu-i răspunse şi rămase liniştit. Carrie oftă.

– E-n regulă, rege Joshua, am dus la îndeplinire sarcina numărul unu, nerespectînd regula, după tine. Acum spune-mi care este următoarea mea sarcină? Sper că nu sînt mai mult de trei.

La această întrebare lipsită de sens, Josh păru derutat. Carrie îi explică:

– În orice poveste, prinţesa trebuie să îndeplinească trei încercări. De dimineaţă mi-ai dat o listă de sarcini pe care nici o fiinţă umană nu le-ar fi putut rezolva, dar eu am reuşit cu ajutorul baghetei magice. Bagheta magică a fost de fapt întregul oraş Eternity. Aşa că, sire, care este cea de-a doua încercare?

O expresie de înţelegere apăru pe faţa lui Josh. El schiţă o grimasă.

– Îţi spun ce am crezut. Tu consideri toată situaţia asta ca pe o sursă de amuzament, ceva pe care l-ai putea povesti bogaţilor tăi prieteni cînd te vei întoarce acasă în Maine.

– Iar tu consideri totul ca pe o sursă de nemulţumiri. Ce trebuie să fac pentru a-ţi demonstra cum sînt în realitate? Se opri. Nu, stai puţin, ştii ce n-am înţeles în treaba aia cu bagheta magică? N-am înţeles de ce femeia tînără trebuia să-l dorească pe rege. Regele îi spusese că dacă nu transformă paiele în aur îi va tăia capul. Cum aş fi putut crede că voi trăi fericită, măritîndu-mă cu un asemenea monstru?

– Nu există fericire după căsătorie, este ceea ce am încercat să-ţi explic, spuse Josh apăsat.

– Tu poate nu crezi că poate fi, dar eu da. Carrie de fapt ţipa. Este ceea ce vreau să am. Îmi cer scuze, domnule Greene, că am apelat la un truc atît de ordinar şi te-am minţit, pentru a te căsători cu mine. Deoarece singura realizare care te preocupă sînt banii, atunci tot ce am cheltuit pentru casa ta va compensa parţial cele ce ţi-am făcut. Acum, scuză-mă, trebuie să-mi fac bagajele.

Cînd ea începu să meargă spre casă, Josh o prinse de mînă.

– Este miezul nopţii. Nu poţi pleca nicăieri acum.

– Ba pot, dacă îmi vei împrumuta calul tău de rezervă, voi ajunge în oraş. În mod sigur, după banii pe care i-am cheltuit în acest oraş, se va găsi cineva care să-mi ofere un pat. Şi mă gîndesc, sire, la satisfacţia ta, povestindu-le copiilor că am plecat. Le poţi da un exemplu, o lecţie despre ceea ce înseamnă o femeie perfidă.

– Carrie, spuse Josh întinzînd mîna pentru a o atinge.

– Oh, îmi cunoşti numele? Nu credeam că voi avea onoarea. Credeam că „domnişoara Montgomery" este tot ce ştiai despre mine şi apoi, pentru tine, tot ceea ce trebuia să ştii era numele meu. Asta şi felul în care arătam, desigur.

Cînd păşi pe verandă ca să deschidă uşa, fu întîmpinată de două feţe de copii speriaţi, care

auziseră bineînţeles tot ce se discutase afară din casă.

– Nu vei pleca, nu-i aşa? întrebă Dallas cu voce tremurîndă şi albă la faţă.

O privire scurtă aruncată lui Josh, îi arătă o faţă care parcă spunea:

– Ţi-am spus eu?!

Pe faţa lui apăruse un surîs batjocoritor, aşa că îi veni să-i arunce în cap cu conuri de pin. În acel moment, Carrie se hotărîse să le spună celor doi copii adevărul. De multe ori se gîndise că adulţii terorizau copiii, spunîndu-le că există lucruri pe care ei sînt prea mici ca să le înţeleagă.

– Vreau ca voi doi să staţi pe scaune şi să mă ascultaţi. Vă voi spune totul, zise ea.

Şi aşa cum se gîndise, Josh începu să protesteze, dar ea se întoarse la el furioasă.

– Chiar dacă îţi place sau nu, fac parte din familie.

Copiii se aşezară la masă serioşi şi liniştiţi. Ascultau tăcuţi cele spuse de Carrie despre cum şi de ce ajunsese în casa lor.

– Ne-ai plăcut din fotografie? întrebă Dallas.

– Da! răspunse Carrie, v-am plăcut. Dar acum va trebui să plec, deoarece tatăl vostru crede că după ce voi sta mai mult, cînd voi părăsi casa voastră voi veţi suferi, ceea ce el nu doreşte.

– Ne vei părăsi? întrebă Tem cu o voce matură, dar se simţea teama de copil, dincolo de vorbele lui.

– Tatăl vostru şi cu mine nu ne iubim, aşa că va trebui. Mă tem că i-am jucat o festă tatălui vostru şi el e foarte supărat din cauza asta.

Ochii lui Dallas se umplură de lacrimi.

– Papa, nu fi supărat.

Luînd-o pe genunchi, Carrie o ţinea strîns în braţe.

– Nu-l certa pe tatăl tău. Are dreptate, poate. M-aş putea plictisi, locuind în acest oraş. Vedeţi, eu sînt obişnuită să merg la petreceri, să rîd, să dansez. Minţea, dar ştia că o făcea intenţionat. N-ar fi putut suporta ca plecînd, copiii să rămînă convinşi că era vina tatălui lor. Era mai bine să fie supăraţi pe ea decît pe tatăl lor.

Văzînd-o pe Dallas în braţele lui Carrie, Josh preferă să privească în altă parte. O fetiţă de cinci ani era încă un copil, cu toate că uneori Dallas acţiona ca o adolescentă.

– Poţi rămîne cu noi o săptămînă şi nu vom plînge cînd vei pleca, spuse Tem, fără a mai cere permisiunea tatălui său.

Toţi se întoarseră spre băiat.

– Eu nu cred că..., încercă să intervină Josh.

– Ea poate rămîne, strigă Tem şi era uşor de văzut că era pe punctul de a izbucni în lacrimi, pierzîndu-şi firea.

Carrie avu ultimul cuvînt.

– Temmie, spuse ea cu căldură, sînt într-adevăr măgulită că ţineţi la mine aşa de mult şi ştiu că vreţi să rămîn. Dar vă asigur că nu voi putea. Singura cale de a rămîne ar fi dacă m-aş îndrăgosti de tatăl vostru, dar vă spun sigur că aşa ceva nu se va întîmpla. Am crezut cu naivitate că pot şti cum este tatăl vostru dintr-o simplă fotografie, dar m-am înşelat. Tatăl vostru este un om care crede că le ştie pe toate şi complet lipsit de simţul umorului, ori pe un asemenea om, eu nu-l pot iubi.

Josh se uită la Carrie îngrozit, auzind ce spunea despre el, iar copiii îl priveau, încercînd să vadă dacă cele spuse de ea sînt adevărate.

– Papa rîde uneori, spuse Tem serios, dar de cînd mama a...

– Ajunge, spuse Josh tăios, întrerupîndu-l pe băiat.

– Rămîi, o rugă Dallas, rămîi, te rugăm. E minunat cînd stai cu noi.

Carrie, cu fetiţa în braţe, de-abia îşi putea stăpîni lacrimile.

Probabil că de copii se îndrăgostise din fotografie şi ei erau exact cum crezuse ea. Se gîndea că dacă ajunsese să ţină la ei atît de mult după numai două zile, dacă va mai rămîne o săptămînă despărţirea va fi imposibil de suportat.

– Totuşi cred că ar fi mai bine dacă voi pleca acum, spuse Carrie aproape în şoaptă.

– Vom vota, spuse Tem, cerîndu-i încuviinţarea tatălui său.

Josh nu reacţionă în nici un fel cîteva clipe, apoi dădu din cap afirmativ. Carrie ştia că va fi un vot egal de ambele părţi, căci doi vor fi pentru a rămîne, iar alţi doi pentru plecare.

Cînd Tem întrebă cine este pentru rămînerea lui Carrie, cît va putea ea de mult, amîndoi copiii ridicară mîna şi în cele din urmă la fel făcu şi Josh.

Carrie se uită la el.

– Vreau fericirea copiilor mei, se justifică Josh, chiar şi pentru cîteva zile.

Carrie suspina, deoarece era sigură că greşise. Deja se ataşase mult de copii şi desigur va fi şi mai ataşată peste cîteva zile. Nu ştia cum va fi în stare să-i părăsească după o săptămînă.

– Uneori diligenţa întîrzie, spuse Tem cu speranţă în glas.

Zîmbind, Carrie se întinse peste masă apucîndu-le mîinile şi ţinîndu-le strîns în ale sale.

Da, se gîndea ea, *într-o săptămînă se pot întîmpla multe*.

– E-n ordine, spuse ea în cele din urmă, voi rămîne cît de mult voi putea.

CAPITOLUL 7

– Cum ajung oamenii să se iubească? îl întrebă Dallas pe fratele ei.

Zorii se apropiaseră simţitor. De cînd Carrie stătea în casa lor, Josh împarţea patul şi aşa destul de îngust, cu Dallas, plîngîndu-se de faptul că fetiţa se mişca prea mult în somn. În dimineaţa aceea el se trezise devreme, ducîndu-se să taie lemne pentru soba cea nouă şi astfel Carrie să poată pregăti masa. Dallas îşi auzise tatăl bombănind, zicînd că de fapt e o glumă că noua lui soţie ar putea găti, dar nu-l auzise rîzînd.

– Nu ştiu, spuse Tem, cerînd parcă timp de gîndire, iar după cîteva clipe zise: cred că bărbatul îi oferă flori femeii şi se ţin de mînă, iar apoi se căsătoresc. Nu ştiu mai multe.

– Poate am putea-o întreba pe tanti Alice, zise fetiţa.

– Nu cred că unchiul Hiram ştie ce e iubirea, spuse Tem, iar Dallas încuviinţă dînd din cap. Nu se poate vorbi de iubire şi de unchiul Hiram în acelaşi timp.

În tăcere, Tem se dădu jos din pat, îşi puse pe el hainele de lucru murdare şi o ajută pe Dallas să se îmbrace cu rochia ei deja uzată, iar apoi coborîră scara împreună.

Cei doi copii stătură într-un colţ, în timp ce Carrie şi tatăl lor preparau masa. Tem ştia că dacă Dallas era prea mică să înţeleagă ce se petrecea în casa lor, fiind preocupată mai tot timpul să-şi plimbe degetele pe deasupra trandafirilor de pe pereţi sau nu mai ştiu ce alte asemenea treburi, el pricepea bine ce se întîmpla între tatăl lor şi Carrie.

Carrie şi tatăl lor se zgîriau şi se zbîrleau unul la celălalt precum cîinele şi pisica. Josh spunea despre Carrie că nu poate găti. Iar tot ce a putut face a fost să cumpere soba din banii tatălui ei, neştiind cum să o folosească. Şi Carrie spunea că dacă Josh ar fi avut bun simţ, ar fi învăţat-o el să gătească.

Tem, auzind disputa celor doi, mormăi nemulţumit, căci dacă era vorba de cum ştia tatăl lui să gătească, era mai bine să o lase baltă, căci putea fi considerat cel mai prost bucătar din lume.

Înainte de sosirea lui Carrie, dacă unor femei din oraş nu le-ar fi fost milă sau dacă tanti Alice nu s-ar

fi ocupat de ei, ar fi murit de foame slăbind în fiecare zi. Odată, tatăl lor pusese ouă la fiert, iar apoi plecase să vadă de cai. Cînd revenise în casă constatase că aruncînd ouăle în oală le spărsese şi fierbînd li se evaporase conţinutul. La masă nu avuseseră altceva decît coaja ouălor.

Acum Carrie îi ceruse lui Josh s-o înveţe să gătească. Tem se aştepta ca tatăl lui să-i spună adevărul, că habar nu avea să gătească, la fel ca ea. În schimb el îi spuse că dacă el nu o întreabă pe ea cum să lucreze la fermă, nici ea să nu-i ceară să-i spună ce să facă în treburile gospodăreşti. Josh spunea că în scrisoarea ei se lăudase că ştie să gătească. Avusese de gînd să aducă o capră acasă şi Carrie s-o taie, iar apoi să prepare tot ce putea din ea. Tem ştia că nici tatăl lui nu ştia să prepare o capră tăiată pentru a fi servită la masă, dar nu-l auzea recunoscînd aşa ceva, ci faptul că el le ştia pe toate, fie capră, fie fermă. Carrie se înfuriase de-a binelea, strigîndu-i lui Josh să e un idiot şi că e curioasă dacă este ceva bun în el.

Josh îi spuse că avusese de gînd să cumpere iepuri pe care soţia lui trebuia să-i gătească. În cele din urmă, avură la masă ouă cu şuncă şi ovăz fiert. Ovăzul fusese pe jumătate gătit, pe jumătate crud, parte din el încă fulgi, iar ouăle erau aşa de tari la mijloc, încît Tem ştia că ar fi putut folosi gălbenuşul drept puc de hochei. Amîndoi copiii erau preocupaţi

de mîncare, în timp ce Josh îi reproşa tot ceea ce fusese prost gătit. El susţinea că cei doi copii nu vor putea mînca. La aceasta, Tem o înghionti pe Dallas şi în acelaşi timp începură să mănînce de zor. Erau tare înfometaţi şi mîncarea era foarte bună. Cînd Dallas începuse să se vaite că ovăzul era prost, Tem îi puse trei linguriţe de zahăr deasupra fierturii şi ea încetă să se mai plîngă. După masă, cel mai bun ospăţ trăit de Tem, Josh îşi puse pălăria pe cap spunîndu-le copiilor să se pregătească să meargă cu el la cîmp. Dallas se întristă, spunînd că preferă să rămînă cu Carrie, deoarece ea va pleca şi vrea s-o mai vadă cît mai era cu ei. Tem remarcă faptul că tatăl lui se simţea lezat de hotărîrea fetiţei, aşa că declară că el va pleca cu tatăl lui şi că aştepta cu nerăbdare să scoată gîndacii din porumb şi să dezgroape napi. Dar, privindu-l aspru, Josh spuse că el trebuia să fie alături de sora lui şi de Carrie. Tem protestă, iar Josh, spunînd că n-are nevoie de el, ieşi trîntind uşa.

– Ce tip vesel şi drăguţ, spuse Carrie ironic. Ce nostim e să-l avem printre noi!

Dallas începu să spună:

– Cînd mama...

Tem o lovi scurt pe sub masă, aşa că ea încetă să mai vorbească. Tatăl lor le spusese de mai multe ori că ei nu trebuiau să povestească nimănui despre trecutul lor, dar era destul de greu pentru un

copil atît de mic cum era Dallas să ţină minte. Tem ştia că tatăl lor nu fusese întotdeauna aşa şi că existase o vreme cînd el fusese chiar foarte fericit. Tem îşi amintea cînd alerga spre braţele întinse ale tatălui său şi cînd acesta rîdea din tot sufletul şi îşi ducea copiii la tîrg şi la circ. Îşi amintea de felul în care tatăl lui vorbea cu mama lor. De fapt, Tem îşi amintea în ce mod aborda discuţiile cu orice femeie ar fi stat de vorbă. Mama lor obişnuia să spună că Josh era bărbatul preferat al tuturor femeilor, fermecîndu-le cu prezenţa lui, dar Tem nu credea că tatăl lor era şi pentru Carrie tot atît de „fermecător".

Josh nu vorbea cu Carrie aşa cum obişnuia să vorbească cu toate celelalte. Îi vorbea ca şi cum îl anima un puternic sentiment de ură. Dar, pentru anumite motive, Tem nu era chiar sigur că într-devăr o ura. În primul rînd, cum ar fi putut? Tem era convins că după mama lui, Carrie era cea mai frumoasă femeie din lume.

Iar în al doilea rînd, Carrie era nostimă, antrenantă, plină de haz. Cum ar fi putut cineva s-o urască? Şi, pe deasupra, mai era felul în care se purta tatăl ei, cînd se apropia de ea prea mult. De trei ori în dimineaţa aceea Tem era sigur că îl văzuse pe tatăl său înroşindu-se la faţă cînd ea se aplecase spre el sau mergeau foarte aproape unul de celălalt. Iar de cîte ori se înroşea la faţă, el îi

spunea lucruri de nimic lui Carrie, jignind-o. Chiar şi în privinţa cîinelui ei. Chiar şi felul în care o urmărea cu privirea, ori de cîte ori stătea cu spatele la el – Josh o măsura de sus şi pînă jos. Părea că nu-şi poate desprinde privirea de la ea. Şi în dimineaţa aceea Josh se dusese în dormitor să-şi ia o cămaşă curată din dulapul cumpărat de Carrie şi Tem îl văzuse uitîndu-se prin sertarele acestuia curios, din simpla plăcere de a-i vedea lucrurile şi chiar mai mult, băgase mîna să-i atingă veştmintele şi lenjeria intimă. Pe faţă îi apăruse o expresie aparte, o lumină ciudată strălucindu-i în ochi. Se purta ca atunci cînd, lovindu-se la picior, susţinea că nu-l doare nimic deşi nu era chiar aşa. După ce tatăl lui părăsise camera, Tem intrase pentru a se uita şi el în dulap. Cămaşa de noapte a lui Carrie era acolo. Cea pe care o purtase în noaptea precedentă cînd el îi pieptănase părul, iar ea îi sărutase mîna. Toate astea se amestecau confuz în capul lui Tem. Pe de o parte tatăl lui o ura pe Carrie şi pe de alta, nu. Se părea că şi lui îi plac poveştile ei şi mai ales să stea cît mai aproape de ea. De aceea Tem nu înţelegea de ce îi adresa uneori cuvinte urîte. Şi în ceea ce o privea pe Carrie, în mintea lui plutea aceeaşi confuzie. Ea îi spunea lui Josh cuvinte tot atît de grele ca cele primite de la el, dar o văzuse ridicîndu-i cămaşa şi

strîngînd-o la piept. Lui Tem i se păruse că văzuse atunci lacrimi în ochii ei, dar nu putea fi chiar sigur.

– Ce vom face astăzi? întrebă Carrie. V-ar plăcea să mergem la pescuit?

Tem se uită prin bucătărie. Erau trei maldăre de vase murdare în dulap, iar pe podea era noroi şi rufe murdare, iar în grajd animalele cereau de mîncare. Nu putea fi sigur, dar probabil Carrie va trebui să cureţe totul peste zi. Tanti Alice era căsătorită şi avea gospodăria ei şi întotdeauna vorbea despre cît de mîndră trebuie să fie o femeie de curăţenia din casa ei.

Tem tuşi uşor, dregîndu-şi vocea.

– Îţi pot arăta eu cum se spală vasele.

Carrie zîmbi.

– Cred că aş şti şi singură, dacă mi-aş propune aşa ceva, dar de fapt n-am de gînd să învăţ. Nu fi aşa de întristat, Tem. Ele vor fi curate, am angajat o femeie să vină astăzi să le spele. Tem nu renunţă.

– Dar n-ar trebui să le speli tu?

– Sînt convinsă că tatăl tău gîndeşte aşa, dar ar trebui să petrec întreaga săptămînă spălînd şi frecînd şi tot ar avea ceva de obiectat. Dacă cineva s-a hotărît să te desconsidere, atunci o va face mereu. Şi, în plus, dacă mai am doar cîteva zile de petrecut cu voi, prefer să merg la pescuit. Carrie îl studia pe Tem care reflecta la cele spuse de ea.

– Tem, depinde de tine. Dacă vrei să rămîi acasă şi să speli vasele cu apă şi săpun, vei rămîne. Dar dacă preferi să pescuieşti, asta vei face.

– Tem, îl strigă Dallas pe un ton rugător, hai să avem o zi frumoasă.

Tem ştia că ar alege curăţenia, dacă asta îi cerea tatăl lui soţiei sale rămase acasă, dar se gîndi că totuşi Carrie putea avea dreptate. Ar fi fericit Josh, dacă întorcîndu-se acasă, găsea o casă curată? Noaptea trecută revenise, găsind o casă luminată din plin, iar pereţii aveau trandafiri roz pe ei şi totuşi a bombănit, aşa că Tem îşi zise că doar o podea curată n-ar fi făcut în nici un caz mai mult.

– La pescuit, strigă vesel Tem, şi Dallas sări în sus de bucurie şi alături de ea şi Ciu-Ciu.

Tem încercă să uite problemele dintre tatăl lui şi Carrie, dar pe parcursul zilei nu putu să nu-şi amintească. Poate Carrie nu putea să gătească, dar în mod sigur făcea altele. Îi ducea pe ei în grajd, pe care tatăl îl numea şopron, la care unchiul Hiram rîdea amuzat, sau le arăta cuferele ei. Cînd începură să le deschidă, semănau cu comoara lui Aladin şi îi fu necesară o oră pentru a găsi uneltele de pescuit.

– Sînt făcute în Anglia, le spuse ea copiilor. Ei nu trebuiau să întrebe ca să afle că fraţii ei i le aduseseră. Carrie închise cuferele şi plecară la pîrîu.

Tem era impresionat de cît de bine pescuia Carrie. Părea că simte unde se afla păstrăvul şi nu îi era deloc teamă să pună viermele în acul undiţei. În timp ce pescuiau, ea le povestea fel de fel de aventuri de la pescuitul pe mare şi cum se prind homarii sau alte asemenea creaturi.

– Mama ne dădea să mîncăm homari, spuse Dallas şi apoi ţipă cînd Tem o lovi peste braţ.

– Ţi se cere să nu vorbeşti despre mama ta? o întrebă Carrie.

Dallas dădu din cap negativ, în timp ce Tem o privea uşor încruntat.

– Numele mamei tale îl întristează pe tatăl vostru? întrebă Carrie.

– Nu-l întristează, spuse Dallas, dar se opri după ce se uită la Tem.

– Ba, chiar foarte tare. De aceea îţi spune ţie cuvinte jignitoare.

Carrie încuviinţă. Poate că era adevărat că Josh nu considera că altcineva ar putea lua locul mamei copiilor lui.

– Uitaţi-vă la ceas, e timpul mesei de prînz.

– Papa nu şi-a luat mîncare cu el, spuse Dallas. Îi va fi foame.

– Vom vedea şi noi ce ne-a gătit doamna Emmerling şi îi veţi putea duce ceva tatălui vostru.

Cînd ajunseră acasă, o găsiră la fel de murdară ca de dimineaţă. Femeia angajată de Carrie nu

sosise încă şi Tem se întreba dacă va veni. Dacă tatăl lor se va întoarce acum şi va găsi toată murdăria aceea, se va supăra, îi va fi foame, dar nu va avea nimic de mîncare.

– Tem, spuse Carrie zîmbind, nu fi atît de trist. Nu este o tragedie. Pot pregăti masa pentru tatăl tău. Îi voi face un sandviş cu omletă.

Tem acoperi cu mîna gura surori sale, ca aceasta să nu geamă nemulţumită.

– Îi va plăcea, spuse Tem, iar cînd Carrie se întoarse cu spatele la ei, amîndoi copiii surîseră angelic.

Cît timp Carrie prăjea ouăle, Tem aranjă mai multe cutii de conserve într-o sacoşă, adăugînd un borcan de murături, iar apoi toţi trei împreună cu Ciu-Ciu se duseră la terenul la care lucra Josh de dimineaţa pînă seara, în fiecare zi. Pe tot parcursul drumului, Dallas nu încetă să vorbească, cerîndu-i lui Carrie să-i răspunsă la un milion de întrebări despre mare, despre China şi despre fraţii ei. În acest timp, Tem se putea gîndi. De fapt, avea timp să viseze.

Şi-o imagina pe Carrie, dîndu-i sandvişul tatălui său, iar acesta, încîntat, îi mulţumea, spunîndu-i că o va iubi întotdeauna, cerîndu-i apoi să rămînă cu ei definitiv. Carrie va spune da şi astfel ei vor deveni o adevărată familie. Tatăl lor va rîde aşa cum o făcea cîndva şi toţi vor fi fericiţi. Singura

problemă care îi rămăsese lui Tem era aceea cu vasele murdare pe care Carrie refuzase să le spele. Şi chiar gătitul, care necesita îmbunătăţiri. Tem nu le găsea pe moment nici o rezolvare. De fapt, dacă Carrie ar fi gătit, lucrurile ar fi stat mai bine, iar visul ar fi fost şi mai încîntător.

Visul se destrămă definitiv cînd Carrie văzu cele trei terenuri pe care Josh lucra toată ziua. Tem văzuse terenurile unchiului Hiram care arătau ca în poveşti, dar băiatul îşi iubea tatăl şi era mîndru de el, orice ar fi făcut şi nu-i păsa că terenurile lui erau pline de gîndaci şi buruieni, iar porumbul lor era mic.

După ce le aruncase o privire terenurilor, Carrie începuse să rîdă. Tem se obişnuise cu faptul că ea găsea motiv de rîs din orice, dar Josh nu privea lucrurile astfel. Tem îl văzu pe tatăl lui înfuriindu-se în momentul în care Carrie rîse. Dar enervarea lui crescu şi mai mult cînd Carrie îi spuse că el este un fermier tot atît de prost, pe cît era ea ca gospodină. Ţinînd seama de felul în care ea lăsase casa, cît şi de aspectul terenurilor de porumb, Tem consideră că ea spusese adevărul. Dar tatăl lor nu vedea acest adevăr şi nici nu găsea rîsul ei ceva normal. De fapt, cu cît Carrie rîdea mai tare, cu atît Josh devenea mai furios. Începu să zîmbească doar atunci cînd muşcă din sandviş şi sfărîmă coaja unui ou fiert. El consideră totul nostim, foarte „nostim".

Carrie se întoarse şi se îndepărtă, iar Ciu-Ciu lătra furios la Josh, ca şi cum ar fi înţeles că stăpîna lui se supărase pe Josh şi devenise tot atît de furioasă pe cît fusese el înainte.

Copilul rămase pe loc un moment, neştiind dacă să rămînă acolo cu tatăl lor sau să plece cu Carrie.

– Se pare că ai început s-o placi pe ea mai mult decît pe mine, aşa că du-te cu ea, spuse Josh, întorcîndu-se la munca lui.

Dallas izbucni în plîns, aşa că luînd-o de mînă plecă spre casă. Din fericire, cînd ajunseră acasă, o găsiră pe doamna Emmerling făcînd curăţenie şi gătind. Carrie se duse în dormitor trîntind uşa şi copii erau siguri că izbucnise în plîns. Tem se aşează în balansoar, lîngă cămin, iar Dallas îşi luă păpuşa şi pe Ciu-Ciu şi ieşi afară să se joace. Doamna Emmerling muncea de zor prin bucătărie, măturînd şi ştergînd praful, în timp ce Tem continua să se legene în balansoar stînd pe gînduri. După un timp, doamna Emmerling se aşează în celălalt balansoar, începînd să cîrpească găurile din cămaşa lui Josh.

– Arăţi ca şi cum ai avea mari probleme, spuse doamna Emmerling. Te-aş putea ajuta la rezolvarea lor?

Tem nu o cunoştea bine pe doamna Emmerling, dar o simpatiza. Era plăcută şi destul de grasă, iar mîinile îi erau roşii. El dădu negativ din cap.

– Eşti sigur? Eu am opt copii, aşa că sînt obişnuită cu problemele lor.

– Ce îi face pe oameni să se iubească? izbucni Tem fără voia lui.

Doamna Emmerling continuă să coasă un timp, apoi spuse:

– De ce te interesează aşa ceva?

Tem clipi des, încercînd să nu plîngă.

– Carrie nu va rămîne cu noi dacă papa nu o iubeşte, iar el nu va face aşa ceva pentru că ea nu găteşte. Aţi putea s-o învăţaţi?

Doamna Emmerling zîmbi.

– A face mîncare bună nu are legătură cu dragostea, ci doar poate face mai plăcută căsătoria, dar mă îndoiesc că bărbaţii se gîndesc la gătit cînd cer pe cineva de nevastă. Şi dacă o fac, nu sînt genul de bărbaţi pe care îl plac femeile. Ele preferă bărbaţii care le doresc pe ele, nu plăcinta lor cu mere.

Toate aceste explicaţii nu-l scoaseră pe Tem din confuzia în care plutea.

– Dacă tatăl tău nu este îndrăgostit de o femeie atît de frumoasă cum este Carrie, ceva nu este în regulă cu el. De ce nu-mi spui ce se întîmplă între ei?

Tem îi explică cît putu de bine, dar el însuşi nu înţelegea exact. El îi spuse că tatăl lui dorise să aibă o femeie lîngă el care să-l ajute la munca de la

fermă, dar în locul acesteia sosise Carrie, fapt care l-a scos din sărite.

– Tatăl tău dorea să aibă pe cineva care să-i crească copiii, spuse doamna Emmerling cu căldură.

– Da! exclamă Tem înviorat. Carrie ne îngrijeşte bine, ne spune poveşti şi ne face să rîdem, iar la pescuit se pricepe foarte bine, dar... şi Tem îşi coborî ochii în jos.

– Dar ce?

– Dar ea a rîs de ferma tatălui meu.

Doamna Emmerling îşi reţinu zîmbetul. Toţi cei din oraş rîdeau de terenurile de la ferma lui Josh, dar nu o făceau în faţa acestuia. Nici un locuitor din Eternity nu văzuse vreodată pe cineva muncind mai mult la fermă ca Josh şi cu mai puţin succes. De fapt el dorea foarte tare să aibă o casă ca lumea pentru copiii lui.

Doamna Emmerling privi satisfăcută prin casa care ieri fusese o cocioabă, iar acum strălucea de curăţenie. Desigur, mîndria lui Josh fusese rănită profund. Carrie se dusese în oraş şi realizase într-o zi tot ceea ce îşi propusese Josh de luni de zile, fără să ajungă la vreun rezultat, zbătîndu-se în mizerie.

În ceea ce o privea, doamna Emmerling nu dădea nici o şansă legăturii dintre Josh şi Carrie. Din propria experienţă, ştia că bărbaţilor nu le place

ca femeile lor să-i depăşească cu ceva. Se uită la Tem, întristată. Toţi cei din Eternity compătimeau această familie săracă, cu copiii fără mamă, şi fiecare femeie nemăritată încercase măcar o dată să-l atragă pe fermecătorul Josh, dar nu reuşise nici una. Era ca şi cum el căpătase o aversiune faţă de femei, sau cel puţin faţă de femeile care îl doreau ca soţ.

Şi uite aşa, Josh se căsătorise cu frumoasa şi vesela Carrie, dar ea îi luase în rîs ferma.

– Vezi Tem, reluă doamna Emmerling, cînd două fiinţe se căsătoresc, ele trebuie să fie reciproc convinse că sînt cele mai grozave de pe pămînt. Pot fi oameni obişnuiţi şi totuşi să gîndească unul despre altul că pot mişca munţii din loc şi că pot face soarele să răsară şi să apună, sau ceva de genul ăsta.

Tem se uita la ea ca şi cum ar fi fost de pe altă lume, neînţelegînd nimic din cele ce spunea.

– Tatăl tău vrea ca ea să-l creadă extraordinar, că este cel mai brav şi mai minunat om din lume, el vrea să...

– Dar e adevărat! Tatăl meu e cel mai bun.

Doamna Emmerling zîmbi.

– Da, este, dar Carrie nu vede asta. Tot ceea ce ea vede este... ei bine, tatăl tău nu este un fermier tot atît de bun ca unchiul Hiram.

– Dar nimeni nu-l poate egala, murmură Tem.

Dacă unchiul Hiram era un exemplu de cum ar trebui să fie orice om, copilul era mulţumit că tatăl lui era aşa de prost fermier.

– Exact. Carrie vede, mă tem, că tatăl tău nu este un bun fermier, iar tatăl tău înţelege că ea vede asta.

– Crezi că s-ar putea îndrăgosti de unchiul Hiram?

– Mă îndoiesc, spuse doamna Emmerling, zîmbind satisfăcută.

Tim nu înţelegea totuşi.

– Dar Carrie îl plăcea pe papa înainte să-i vadă ferma. Ea l-a plăcut din prima clipă şi întotdeauna papa a fost cel care nu a plăcut-o pe ea. El spunea că ea nu ştie nici să ne îmbrace, nici să ne hrănească şi nici să ne spele.

– Dar este acelaşi lucru, nu-i aşa? Tatăl tău nu o crede pe Carrie cea mai bună femeie de pe pămînt şi nici ea nu are o părere mai bună despre el. Dar, dacă nu vor ajunge să-şi schimbe reciproc părerea unul despre celălalt, nu se vor putea iubi niciodată.

Tem rămase tăcut o vreme, iar apoi întrebă:

– Dar cu vasele murdare cum rămîne?

Doamna Emmerling începu să rîdă.

– Dacă tatăl tău se îndrăgosteşte de Carrie cred că le va spăla el, iar mîncarea gătită de ea va fi cea mai delicioasă din lume.

– Chiar şi ouăle? întrebă Tem neîncrezător.

– În special ouăle.

Doamna Emmerling îl privi îndelung apoi termină de cusut. În ceea ce o privea, era bucuroasă că Carrie cea veselă nu se pricepea la curăţenie şi astfel ea putea cîştiga banii de care avea nevoie familia ei. După un timp, Tem se ridică şi părăsi casa. Dallas stătea la umbra unui pom la marginea pădurii, vorbindu-i păpuşii într-o limbă neînţeleasă. Cînd Ciu-Ciu îl văzu pe Tem, se desprinse de lîngă Dallas şi alergă înaintea lui. Tem se aşeză pe marginea verandei şi mîngîind căţelul se gîndi la cele spuse de doamna Emmerling. Dacă ar fi plecat Carrie, era sigur că tatăl lui nu va avea grijă de tufele de trandafiri, lăsîndu-le să se usuce, iar el şi Dallas vor trebui să stea toată ziua la cîmp. Josh nu o punea prea des pe Dallas să facă ceva la fermă, dar ea trebuia să stea sub ochii lui, ceea ce o plictisea serios. Dacă noua lor mamă pleca, totul va arăta ca mai-nainte şi perspectiva asta îl îngrozea pe Tem.

– Ce pot face eu? îl întrebă pe Ciu-Ciu. Cum aş putea să-i fac pe papa şi pe Carrie să creadă unul despre altul că sînt grozavi?

Şi Tem încercă. Deşi ştia că nu mai făcuse nimic asemănător în viaţa lui de pînă atunci, cel puţin încercase să-i arate lui Carrie şi tatălui său cît de grozavi erau şi unul şi celălalt. Dar cînd se duse la culcare uitase deja de problemele lui. În timpul

cinei le spusese ce calităţi au fiecare după părerea lui. Îi spusese tatălui său cît de minunată era Carrie. Vorbi despre cuferele ei pline de lucruri minunate şi despre faptul că dacă ea va rămîne, le va aduce în casă şi se vor bucura cu toţii de ele. Dar aceste lucruri îl făcură pe tatăl lui să-şi amintească de fraţii ei şi de felul cum aceştia o stricaseră, ceea ce o provocă să-i demonstreze cît de extraordinari erau fraţii ei în comparaţie cu Josh. Apoi îşi lăudă tatăl arătînd cît de mult se îngrijea de copiii lui. Tem ar fi dorit să-i povestească lui Carrie despre trecutul lor, dar nu putea, deoarece să vorbeşti despre trecut era interzis. Tatăl lor le spusese clar:

– Această parte din viaţa noastră a trecut pentru totdeauna, nu mai are rost să vorbim de ea. Dallas simţise că fratele ei nu se simţea în largul lui aşa că interveni:

– Papa ştie să vorbească frumos şi doamnele îl plac pentru asta.

Josh se uită la fiica lui în aşa fel încît aceasta tăcu imediat. Carrie, oricum, îşi manifestase interesul faţă de cele spuse de Dallas şi pusese la rîndul ei cîteva întrebări, dar Josh nu-i răspunse şi nici copiilor nu le permise să-i răspundă. Tem suspină şi încercă din nou, gîndindu-se la lucrurile pe care cei doi le-ar fi putut face împreună. El le propuse să meargă la pescuit împreună, dar Josh

protestă, zicînd că el trebuie să-şi cîştige pîinea pentru el şi familia lui. Apoi Tem sugeră că poate Carrie ar reuşi să-l ajute pe Josh, curăţînd porumbul de insecte.

– Regret, dar ea nu poate face decît ceea ce banii tatălui ei pot cumpăra. Dallas începuse să plîngă din cauza tonului cu care tatăl ei spusese toate acestea. Josh o luase în braţe spunînd că datorită lui Carrie copilul începuse să plîngă.

– Lipsa ta de delicateţe, ca să nu mai vorbim de încăpăţînarea ta, i-au provocat plînsul. Dallas nu cunoştea toate cuvintele spuse de tatăl ei, dar simţea că se înfuriase şi era pe punctul de a i-o reproşa lui Carrie. Aceasta, ridicîndu-se de la masă brusc, se îndrepta spre dormitor.

– Poţi curăţa masa tu însuţi, de vreme ce are atîta importanţă pentru tine, spuse ea înainte de a închide uşa, trîntind-o.

Tem şi sora lui îi urară noapte bună tatălui lor, dar el nu-i băgă în seamă, rămînînd cu privirea fixată în flăcările căminului. Cînd urcă şi el scara să se culce alături de Dallas, Tem era încă treaz, gîndurile care îl frămîntau refuzînd să-i dea pace.

– Papa?

– Trebuia să fii deja adormit.

– Crezi că este minunată? Mă refer la Carrie.

– Cred că întotdeauna a fost adorată de cei din jurul ei şi nu a trebuit să muncească niciodată. Nu i

s-a refuzat nimic, niciodată. Josh se întoarse şi îngenunche lîngă patul fiului său. Ştiu că o placi. Ştiu că este agreabilă şi pe deasupra voi, copiii, aveţi nevoie de bună dispoziţie. Dumnezeu ştie de cîtă veselie aveţi voi nevoie după cele ce aţi trăit în anii din urmă. Dar va trebui să aveţi încredere în mine. Carrie nu este o mamă bună pentru voi.

Tem se sprijini în coate.

– Ar putea fi o soţie bună pentru tine? Dacă nu ne-ai avea pe noi, te-ai căsători cu ea?

Josh zîmbi.

– Cred că aş fi atît de nebun s-o fac, dar datorită vouă am devenit mai înţelept, mult prea înţelept pentru a suporta o pasăre călătoare ca ea. Acum te rog să adormi. După o lună de la plecarea ei nici măcar nu-ţi vei mai aminti de ea.

Îşi sărută copilul pe frunte şi începu să se dezbrace.

Dar Tem nu adormi şi, întorcîndu-se cu spatele la tatăl său, îşi fixă privirea pe tavanul podului. Era vina lui şi a lui Dallas că tatăl lor şi Carrie nu se puteau iubi.

CAPITOLUL 8

A doua zi, Carrie şi Josh nu aflară că Tem lipseşte de acasă pînă cînd nu reveni Josh de la cîmp. Acesta se afla încă sub influenţa celor spuse de Carrie despre terenurile lui şi astfel, părăsindu-l şi copiii la cîmp, nu se întorsese acasă decît seara tîrziu. Ceea ce văzu în momentul în care deschise uşa ar fi trebuit să-l fericit, dar de fapt îl înfurie şi mai mult. Dallas stătea pe scăunel şi Carrie îi încheia butonii de pe spatele rochiţei noi cu care era îmbrăcată şi Josh ştia că el nu fusese în stare să-i cumpere o asemenea rochiţă. Căsuţa lor era veselă şi plină de un parfum plăcut, iar Carrie era soţia lui, dar nu soţia pe care o ştiuse înainte, ci una foarte drăgălaşă. Mai mult ca orice pe lume, Josh ar fi dorit să strige din toate puterile că era în sfîrşit acasă şi că soţia şi copiii lui puteau alerga în braţele sale, larg deschise. Se linişti şi intră în cameră punîndu-şi pălăria în cuierul de după uşă.

– Papa, strigă Dallas, încercînd să sară de pe scăunel. Carrie o ajută să coboare în siguranţă. Scumpa şi drăgălaşa lui fiică zbură în braţele sale, înconjurîndu-i gîtul cu mîinile. Iată ce făcea munca lui suportabilă la fermă, iar nefericirea lui să capete sens.

– Avem friptură de vacă la cină şi doamna Emmerling a făcut biscuiţi, iar părul păpuşii mele a început să crească.

În timp ce o mîngîia pe cap, Josh se gîndea că era atît de bine s-o vadă curată şi bine îmbrăcată. În lunile în care munca lui la fermă îi luase tot timpul, nu avusese cînd să se ocupe şi de curăţenia copiilor. Avusese destul de multe greutăţi încercînd să-i îmbrace şi să-i hrănească.

– Ai spus că îi creşte părul? întrebă Josh, dar zîmbetul se stinse pe faţa lui, amintindu-şi că nu putuse nici măcar o păpuşă să-i cumpere fiicei sale.

Stînd în spatele lor, Carrie zîmbea, iar Josh trebui să admită că era cea mai fermecătoare femeie pe care o văzuse în viaţa lui, cu talia ei zveltă, părul blond şi corpul acela frumos, dar care nu-i aparţinea încă.

– Bună seara, spuse el înţepat, cred că toate astea se datorează femeii pe care ai angajat-o să gătească şi să facă curăţenie.

Carrie se depărtă, pierindu-i zîmbetul.

– Da, datorită ei, dar brusc se uită la Josh. Unde-i Tem?

– Cu tine, firește, spuse el scurt, ca şi cum ea era prea distrată ca să ştie că Tem stătea toată ziua împreună cu ea.

Carrie se opri în loc, clipind des şi începînd să se albească la faţă. Se duse în dormitor, întorcîndu-se cu un bilet de la Tem în care îi scria că se duce la terenurile fermei să petreacă ziua împreună cu tatăl lui. Fără să scoată o vorbă, Josh scotoci prin buzunarul cămăşii lui şi scoase la rîndul lui un bilet. În acesta Tem spunea că îşi va petrece timpul cu Dallas şi cu Carrie.

– Poate a vrut să se ducă la pescuit, spuse Carrie, deşi nici măcar ea nu era convinsă. Fără îndoială ştia că oriunde s-ar fi aflat se datora atît ei cît şi lui Josh. Traversînd camera, Josh o apucă de umeri pe Carrie.

– Unde este? Unde este fiul meu? îi strigă el în obraz.

– Nu ştiu, spuse Carrie, am crezut că este cu tine.

Josh o smuci scurt.

– Unde este? ţipă el ca şi cum intensitatea vocii lui ar fi făcut-o pe Carrie să-şi poată aminti ceva ce de fapt nu ştia.

– Nu o lovi pe Carrie, ţipă Dallas, agăţîndu-se cu ambele mîini de genunchii tatălui ei. Tem se va întoarce, a spus că da.

– Unde este fratele tău? o întrebă el încet.

Dar Dallas se refugie lîngă Carrie.

– Mi-a spus că trebuie să jur că nu voi spune nimănui. M-a amenințat că mi se va întîmpla ceva rău dacă spun.

– Ceva rău ți se va..., începu Josh, dar Carrie o apucă pe Dallas de subsuori, ridicînd-o pe masă.

– Cînd a spus Tem că se va întoarce? o întrebă ea.

Dar Dallas era pe punctul de a izbucni în plîns.

– A spus că se va întoarce înainte de venirea tatei.

Carrie se uită peste capul copilului la Josh și apoi din nou la Dallas.

– Dar uite că întîrzie cam mult, nu-i așa?

Josh păși între ele.

– Dallas, trebuie să-mi spui, unde s-a dus Tem? Trebuie să-mi... El se întrerupse cînd copilul începu din nou să plîngă.

Împingîndu-l pe Josh la o parte, Carrie îngenunche lîngă Dallas.

– Dar nu ne poți spune, nu-i așa? Asta datorită faptului că Tem ți-a cerut să nu spui și în special pentru că este o chestiune de onoare, nu-i așa? Tu știi ce înseamnă onoarea, nu-i așa?

– Nu, zise copilul suspinînd.

– Onoare este atunci cînd cineva îți încredințează un secret și tu preferi să mori decît să-l spui altcuiva.

– Pentru numele lui Dumnezeu, strigă Josh, a trăsnit, afară vine furtuna!

Carrie își apropie fața de Dallas.

– Dar uneori se întîmplă că onoarea se înfruntă cu dorința de a ajuta pe cineva, ca în cazul de față. Dacă spui, îți vei pierde onoarea, dar dacă nu spui, ceva foarte rău i se poate întîmpla unei persoane dragi, adică lui Tem.

Dallas dădu din cap, acceptînd și privindu-l pe tatăl său neliniștită.

– Așa că, spuse Carrie, hai să vedem dacă putem afla ceva despre Tem, fără ca tu să-ți pierzi onoarea. Să presupunem că îmi vei spune o poveste așa cum îți spun eu ție în fiecare seară, vrei?

– Pentru numele lui Dumnezeu, reîncepu Josh, nu... dar fu întrerupt de lumina unui fulger, urmat de bubuitul unui tunet.

Dallas scînci, iar Ciu-Ciu se ascunse sub masă.

– Cîndva de mult era un prinț tare nefericit, începu Carrie, să zicem că regele și regina aveau păreri diferite și prințul dorea să facă ceva pentru a-i împăca, ce crezi tu că ar fi făcut prințul?

– S-ar fi dus să caute un șarpe cu clopoței, spuse Dallas hotărîtă.

Carrie îşi înălţă capul, încordîndu-şi atenţia.

– Şi ce să facă cu el? întrebă ea cu jumătate de glas.

– Să-l pună în patul... reginei, iar cînd acesteia îi va fi frică, regele o va salva şi ea va şti că el este puternic şi curajos şi că o iubeşte.

Încet, Carrie îşi întoarse privirea spre Josh, întrebîndu-se dacă şi ea era tot aşa de palidă. Deja un tremurat uşor pusese stăpînire pe ea. Josh se aşezase lîngă fiica lui.

– Unde va căuta prinţul şarpele cu clopoţei?

– Pe muntele Starbuck, spuse copilul. Tem... vreau să spun prinţul, a văzut cîţiva pe acolo.

Un nou fulger şi un nou tunet o făcură pe Dallas să cadă în braţele tatălui ei.

– Dă-i nişte haine mai călduroase, spuse Josh purtînd-o în braţe pe Dallas spre dormitor, vreau s-o protejez de furtună, continuă el învelind-o în ceva gros. Carrie îl prinse de braţ.

– Ce vrei să faci?

Era clar că nu-l interesa Carrie prea mult în acel moment.

– O voi duce pe Dallas la fratele meu, apoi îmi voi pregăti calul şi îmi voi căuta fiul.

Josh începu să umble prin cameră. Carrie se aşeză în drumul lui.

– Vreau să merg şi eu cu tine.

Un nou fulger care lumină puternic casa îi permise să surprindă expresia dispreţuitoare de pe faţa lui Josh. Ea îşi puse mîinile pe braţele lui, înfigîndu-şi adînc unghiile în muşchii acestuia.

– Este greşeala mea că se află acum, singur, acolo în munţi. Dacă eu n-aş fi venit aici...

– Este prea tîrziu să te gîndeşti la asta acum!

Trecînd de ea şi împingînd-o uşor, o duse pe Dallas în dormitor şi apoi se aşeză pe pat. Carrie veni lîngă el.

– M-am simţit deznădăjduită adineauri, dar nu deznădăjduită pe viaţă. Poţi crede că ştii tot ce se poate şti despre mine, dar în realitate nu ştii nimic. Provin dintr-o familie de marinari şi ştiu ce înseamnă lupta pentru supravieţuire. Ştiu să merg pe tot ce are patru picioare.

Îi dădu un şal mare de lînă şi el o împachetă pe Dallas în el. Ridicînd copilul în braţe, se îndreptă spre uşă, dar Carrie se aşeză în calea lui.

– Fie că îmi dai voie, fie că nu, eu tot mă voi duce în căutarea lui Tem. Fie că plec odată cu voi sau singură, tot voi pleca.

Josh se uită la ea cîteva secunde. Nu avea timp de discuţii sau să-şi piardă timpul cu o femeie înspăimîntată. Singura lui preocupare era fiul său.

– Pleacă sau rămîi, nu-mi pasă, dar dacă nu rezişti la fel ca mine la drum să nu-mi ceri să te aduc înapoi.

– Îmi poţi oferi un cal ca lumea? Dacă da, nu va fi nevoie să mă aduci înapoi. Poate îmi găseşti altceva decît mîrţoagele tale obişnuite.

El dădu din cap afirmativ şi ieşi din cameră. Carrie pregăti nişte pîine şi şuncă, pe care le puse într-o sacoşă, alături de echipamentul de prim ajutor. Trăind toată viaţa la malul mării, ştia destule despre operaţiunile de salvare. Se duse sub şopron, răscoli în cuferele sale pînă dădu peste un cuţit mare şi luă o frînghie groasă din cuiul din perete. Cînd se întoarse spre casă, trebui să se lupte cu vîntul care bătea în rafale din ce în ce mai puternice. Băgă chibrituri în sacoşă, apoi sfîşie mai multe bucăţi dintr-un jupon pentru bandaje, iar alături de acestea, o pînză mare, impermeabilă, din foaie de cort. După ce toate cele necesare se aflau în sacoşă, se dezbrăcă de fustă, de jupon şi de crinolină, îmbrăcînd pantalonii de pînză cerată ai lui Josh, legîndu-i în talie cu o curea din piele. Tocmai terminase cînd Josh îşi făcu apariţia. O măsură din cap pînă-n picioare, dar nu spuse nimic, luînd sacoşele şi uitîndu-se în ele. Păru satisfăcut de cele pregătite şi apoi îi luă frînghia din mînă.

– Fratele meu a trimis după ajutor în oraş. În cîteva ore muntele va fi plin de cercetaşi, tu ai putea să rămîi...

Ea îi dădu o bucată de pîine cu unt.

– Taci din gură şi mai bine mănîncă asta pe drum. Hai că pierdem prea multă vreme.

Luînd felia de pîine, încuviinţă dînd din cap, apoi brusc încetă s-o mai trateze ca pe femeia de pînă atunci. Stînd afară lîngă doi dintre cei mai frumoşi cai pe care îi văzuse vreodată, constată că unul era un armăsar negru cu o stea albă în frunte, iar celălalt o iapă de curse.

– Suie-te pe ea! strigă Josh deoarece vîntul se înteţise, şi ţine-te după mine. Dacă nu rezişti ritmului meu, întoarce-te aici şi aşteaptă-mă. Ai înţeles?

Dînd din cap, Carrie se urcă în şa, dînd pinteni calului spre a-l ajunge pe Josh.

Ştie să călărească, se gîndi ea. Ştie tot atît de bine ca oricare călăreţ bun pe care l-am văzut în viaţa mea, îşi zicea ea, privindu-l cum alerga calul mai să-şi rupă gîtul pe poteca îngustă ce ducea în pădure şi, bineînţeles, urmîndu-l îndeaproape. Cînd ajunseseră la poalele muntelui nu se opriseră nici o clipă ezitînd, ci îşi continuară drumul drept înainte. După ce respiră adînc, făcîndu-şi curaj, Carrie se uită după el. Are ochi de pisică, se gîndi ea, căci nu putea distinge nimic în faţa ei. De două ori simţise că iapa pe care călărea ar fi vrut să se întoarcă din drum, dar Carrie nu-i dădu voie. Urcau din ce în ce mai sus, trecînd peste bucăţi de stîncă lucioasă pe care picioarele cailor alunecau şi printre crăci noduroase de stejari, care îi zgîriau pe faţă şi le

sfîşiau hainele. Carrie observase că Josh nu mai mergea pe potecă, ci urca drept în munte spre vîrful acestuia, pe cel mai scurt drum. Nu părea să se mai fi gîndit la ea, condus numai de gîndul de a-şi salva fiul, singura lui preocupare reală. Carrie şi iapa ei avură dificultăţi. Traversînd o placă de stîncă alunecoasă, calul căzu pe un genunchi şi ea îşi încordă toate puterile pentru a-l redresa. Lovea cu cravaşa crupa calului, încercînd să-l strîngă cît putea cu picioarele, pentru că altfel l-ar fi pierdut de sub control fără şansa de a-l mai stăpîni.

Încerca să scape de teama care începuse să o stăpînească, înjurînd cum numai un marinar ştia să o facă. Cuvintele cunoscute de ea erau în cel puţin şase limbi diferite, toate de prin locurile prin care colindaseră fraţii ei. Aceştia nu-şi închipuiseră că înjurăturile spuse de ei în alte limbi vor fi memorate de Carrie şi tot atît de puţin înţelese. Carrie, care şi le amintea precis, le folosea acum la adresa iepei pe care călărea. Cînd începuse să simtă că încheietura mîinii ei nu mai rezista, iapa încetă să se mai zbată, parcă înţelegînd că stăpîna ei nu se simte bine, întorcîndu-se înapoi spre vîrful muntelui unde se afla Josh şi armăsarul lui. Cînd reluară drumul în sus, un fulger lumină decorul şi îi permise să-l vadă pe Josh oprit pe muchia unei stînci şi privind în direcţia ei. Toate afirmaţiile lui că nu-l interesa Carrie şi că nu o va aştepta pe drum erau

contrazise de comportarea lui de acum. Ploua cînd ei ajunseră pe vîrful muntelui. Natura se dezlănţuise cum numai pe coama înaltă a muntelui o putea face, iar ploaia era atît de rece cum numai acolo sus putea fi. Carrie fusese pătrunsă de apă în cîteva minute. Spre vîrful muntelui, Josh o aştepta, uitîndu-se în jurul lui, parcă neştiind încotro s-o apuce.

– Unde sînt şerpii cu clopoţei? răsună vocea şuierătoare a lui Carrie, aici i-ai văzut cu Tem? Era o întrebare pe care ar fi trebuit s-o pună mai de mult, de fapt.

El o privi lung, dînd din cap în cele din urmă, iar după aceea smuci frîul luînd-o spre vest. Carrie îl urma îndeaproape, iapa ei liniştindu-se în preajma armăsarului. După cîteva minute Josh se opri şi descălecă, uitîndu-se la ceea ce părea a fi o ridicătură de stîncă aflată drept în faţa lui. Chiar în mijlocul acesteia era o crăpătură adîncă ce se lărgea, coborînd. Josh se îndreptă spre stîncă, iar Carrie deduse că acela era locul unde Tem şi tatăl lui văzuseră şerpi. Ploaia le şiroia pe feţe. Josh se apropie de Carrie şi, după ce calul ei se mişcă făcîndu-i loc lateral, îi spuse hotărît, dar tandru:

– Dacă mi se întîmplă ceva, caută-l tu pe Tem.

Carrie mişcă afirmativ din cap în timp ce ploaia continua să-i curgă pe obraji, apoi îl urmări cu privirea în timp ce acesta se apropia de crăpătura

din stîncă. După ce ajunse acolo, aprinse un chibrit, protejîndu-l cu pălăria, aplecîndu-se peste crăpătură. Chiar şi cu zgomotul produs de ploaie sîsîitul şerpilor putea fi auzit de acolo de unde se afla Carrie. Ea reuşise să vadă în lumina produsă de chibrit corpurile contorsionate ale şerpilor ce se zbăteau în crăpătură. Îşi ţinu respiraţia, văzîndu-l pe Josh că se apropie de şerpi, reuşind să se relaxeze doar cînd văzu că el se retrage.

– Nu, nu este aici, strigă Josh către ea, voi răscoli toată zona. Stai pe loc. Dar Carrie nu putea. Ar fi rămas aceeaşi femeie inutilă, cocoţată în şaua calului şi aşteptînd. Deşi nelegat, frumosul armăsar al lui Josh stătea pe loc în ciuda fulgerelor şi a prezenţei şerpilor în apropiere. Carrie era sigură că iapa ei nu s-ar fi comportat la fel. Întoarse calul înapoi, atît cît era necesar ca sîsîitul şerpilor să nu mai poată fi auzit. Descălecă şi legă calul de un pin. Luptînd cu rafalele de vînt şi protejîndu-şi ochii de ploaie cu mîna, se întoarse spre Josh. El însă o apucă de umeri, zgîlţîind-o.

– Ţi-am spus să...

– Nu, se părea că este singurul răspuns indicat la protestele lui, răspuns aruncat direct în faţă.

El nu-şi risipi timpul şi aşa puţin, ca să se certe cu ea.

– Acolo, îi strigă el la rîndul lui, caută printre copacii de acolo.

Carrie se depărtă de el, intrînd printre arborii pădurii, lărgind aria zonei cercetate de ea, dar cu fiecare pas care îl făcea se convingea tot mai mult de inutilitatea acţiunii lor. S-ar fi putut ca Tem să zacă la cîţiva metri de ea şi totuşi să nu-l poată auzi sau vedea. Şi cum ar fi putut două persoane să cerceteze un munte întreg? Chiar şi atunci cînd vor apărea cei din Eternity, tot nu vor putea cerceta fiecare stîncă şi fiecare copac. Şi va trebui să treacă mult timp pînă să vină toţi locuitorii din oraş acolo sus. Ei nu vor urma acelaşi traseu. Asta pentru că nimeni întreg la minte nu ar fi ales asemenea drumuri.

Ea gemu cînd Josh o apucă de umeri. Cînd se întoarse spre el, în lumina unui fulger văzu că gîndea la fel ca ea, ceea ce nu se întîmplase pînă atunci, dar acum înţelegeau împreună că singura lor şansă de a-l găsi pe Tem era întîmplarea.

– Mă duc spre vîrf, strigă el, arătînd spre groapa cu şerpi.

Carrie dădu din cap, reluîndu-şi cercetările, dar numai după cîteva clipe, se auzi un fluierat puternic şi ea ştiu că era de la Josh. Alergă în direcţia aceea, căţărîndu-se în genunchi pe stînci, zgîriindu-şi mîinile, cu picioarele alunecîndu-i la fiecare pas.

Josh stătea pe marginea unei cornişe, iar cînd ea ajunse la el, îşi întinse mîinile spre ea. Într-o

mînă avea o bucată de pînză albastră şi ea ştiu că era din cămaşa lui Tem. Întorcîndu-se, el începu să urce din nou, Carrie urmîndu-l îndeaproape. În partea de sus a stîncii era muchia acesteia, iar dincolo de aceasta era abisul, spaţiu nesfîrşit, cufundat în beznă.

– Acolo e rîul, spuse Josh arătînd în infinitul negru.

Pentru prima dată Carrie se simţi cuprinsă de teamă, făcîndu-i-se frig. Bucata de pînză demonstra clar că Tem trecuse pe acolo, iar de căzuse, se prăbuşise în prăpastie. Josh înainta, cu Carrie în urma sa, privind în beznă. Cînd un fulger lumină totul, ea se răsuci scoţînd un strigăt de surpriză sub impulsul celor văzute.

Josh ajunse lîngă ea în cîteva clipe.

– Ce este? întrebă el cît putu de tare.

Carrie întinse mînă arătîndu-i un punct jos în beznă. Lumina îşi făcu din nou apariţia şi Josh o văzu la rîndul lui, privind în adînc. Timp de o secundă, Carrie crezuse că ceea ce părea a fi un copil era doar rodul imaginaţiei ei, trupul nu putea fi al unui copil mai mare de şase sau şapte ani şi aducea mai curînd cu un pui de animal... În ciuda ploii puternice, părul fetiţei care apăruse, era neacoperit, încurcat în şuviţe cîrlionţate, iar îmbrăcămintea ei sfîşiată lăsa să i se vadă picioarele goale. Mergînd înaintea lui Carrie, Josh se îndreptă spre copil, dar cînd fulgeră, ea plecase de lîngă el.

– Unde este? strigă Josh în întunericul ce-i înconjura, ploaia curgîndu-i şiroaie pe faţă. Unde este?

Îndreptîndu-se spre Josh, Carrie îi puse mîinile pe umeri, lipindu-şi capul de spatele lui. Cînd lumina apăru din nou, copilul era tot acolo. De data asta, Josh alergă direct pe urma fetiţei, dar ea era greu de distins în bezna din jur.

– Ea trebuie să ştie unde este Tem, strigă Josh, sînt sigur că ştie.

Cînd lumina reapăru, fetiţa îşi făcu din nou apariţia, de data asta stînd lîngă marginea prăpastiei, atît de aproape de adîncul întunecat, încît lui Carrie i se tăie respiraţia. În momentul următor putură vedea fetiţa arătînd cu mîna în direcţia prăpastiei.

– Acolo este Tem? strigă Josh, şi fetiţa încuviinţă dînd din cap o dată, apoi o înghiţi întunericul.

– Voi coborî în prăpastie, spuse Josh întorcîndu-se spre Carrie, stai aici şi aşteptă-mă! Mă voi lega cu frînghia, nu pleca din locul acesta. În lumină apăru imediat Josh, jumătate alergînd şi jumătate tîrîndu-se pe panta ce ducea la cai, acolo unde era echipamentul. Carrie rămăsese în acelaşi loc, temîndu-se să se mişte fie şi măcar cu un pas, ca nu cumva să piardă locul arătat de fetiţă. De fiecare dată cînd fulgera, ea se uita la fetiţă, dar în realitate nu o vedea. Totuşi ştia că este prin apropiere şi îi urmăreşte cu privirea.

Josh se întorsese cu frînghia legată în jurul mîinii şi cînd se duse lîngă un copac spre a se lega de acesta, Carrie strigă cît putu de tare.

– Nuuuuu!

– Cobor! strigă el cît putu de tare.

Lui Carrie îi trebuiră cîteva secunde ca să-i explice că de fapt ea nu se opunea încercării lui, ci felului în care acesta legase frînghia de copac. Luîndu-i frînghia din mînă de capătul liber, ea o legă de pom făcîndu-i un nod savant, apoi făcu alt nod. Era deosebit de greu de explicat în cuvinte ceea ce făcuse ea, dar mai mult prin semne îi explică lui Josh că îi va folosi cînd se va întoarce sus cu Tem în braţe. Cînd Josh înţelese ce făcuse ea, o privi cum nu o mai privise niciodată pînă atunci, cu admiraţie şi recunoştinţă.

Ţinîndu-se de frînghie, Josh se duse la marginea prăpastiei începînd să coboare. Cobora aşa cum o mai făcuse de multe ori înainte.

Carrie rămase sus, îngustîndu-şi ochii pentru a vedea mai bine şi foarte atentă la mişcările lui, aşteptînd un posibil fluierat. După cîteva minute, Josh reveni, căţărîndu-se pe frînghie cu agilitatea unui experimentat marinar, iar Carrie se întrebă dacă el servise în viaţa lui pe o navă. Faţa lui strălucea de bucurie, bucurie pe care ea nu o mai văzuse niciodată pînă atunci. Înţelese că îl găsise pe Tem. Lacrimile i se amestecau cu ploaia pe faţă.

– Este acolo şi este în viaţă, dar fără cunoştinţă. Îl voi aduce sus, dar mai întîi îmi voi face o bandulieră în care să-l pot purta. Carrie ştia că va avea nevoie de ea pentru asta. Cu rapiditate, făcu un scurt inventar al celor aduse cu ei. Sacoşa din foaie de cort nu era aşa de solidă să poată transporta corpul copilului şi nu aveau nici destulă frînghie.

Brusc, Josh se apropie şi puse mîna pe talia lui Carrie, degetele lui alunecînd pe abdomenul ei ca şi cum ar fi căutat ceva. Îi trebuiră mai multe clipe lui Carrie să înţeleagă ce voia el de fapt şi atunci începu să zîmbească. Desigur, avea nevoie de corsetul ei. Imediat, cu ajutorul degetelor lui Josh, începu să deschidă butonii cămăşii, scoţînd-o din pantalonii groşi de pe ea, iar Josh o ajută să dezlege şireturile corsetului. Cînd Josh îl avu în mînă, tresări la gîndul că acesta urmărea talia ei îngustă. Apoi se gîndi dacă îl va cuprinde pe copil şi braţul lui va încăpea lîngă acesta. Carrie desfăcu centura pantalonilor luaţi de la Josh şi i-o întinse. Apoi îşi dădu jos şi pantalonii, explicîndu-i că în ei îl va putea introduce pe Tem.

Josh dădu din cap, aprobînd tot ce făcuse ea, şi cu majoritatea veşmintelor purtate de Carrie înfăşurate pe talia lui, se îndreptă spre marginea stîncii.

– După ce-l voi lega, voi fluiera şi vei putea începe să tragi frînghia. Ai înţeles?

– Da, îi răspunse Carrie strigînd.

Cînd ajunse la marginea stîncii se opri. Carrie ştia ce se petrecea în mintea lui; ştia ce simţea, fiindcă şi ea simţea la fel.

Ca şi cum erau prieteni şi iubiţi dintotdeauna, se aplecă spre el şi îl sărută.

– Mult noroc, şopti ea lîngă buzele lui.

– Îmi rup cel mult un picior, zise el dispărînd în prăpastie.

Carrie nu putea distinge nimic în jurul ei, dar era sigură că timpul petrecut de Josh acolo jos a trecut mai greu decît orice aşteptare din viaţa ei.

Aplecată peste marginea stîncii, privea în jos încercînd să vadă sau măcar să audă ceva. Se aşeză pe terenul îmbibat cu apă, neluînd în seamă că de fapt mai purta doar cizmele, combinezonul lung pînă la genunchi şi o bluză. Pînza de bumbac din care era confecţionată bluza nu o putea în nici un caz proteja împotriva ploii şi a frigului, dar ea nu conştientiza furtuna, fiind prea concentrată asupra celor ce se petreceau jos. După mult timp, un fluierat cu ecou străbătu spaţiul. Mulţumind cerului, alergă la copac şi apucă frînghia. Era tînără, era puternică şi hotărîtă. Altă dată n-ar fi avut putere să tragă frînghia aşa cum avea acum, dar gîndul că Tem şi Josh sînt în fundul prăpastiei îi dădea puteri sporite.

Într-un fel se gîndea că ar fi fost bine s-o ajute cineva, dar uitîndu-se în jurul ei nu văzu pe nimeni. Apoi, în lumina fulgerului, văzu un bătrîn, purtînd un costum peticit din piele, ce părea murdar pînă şi în suflet. Stătea lîngă ea privind-o, înainte să apuce de frînghie alături de ea.

Reprimîndu-şi exclamaţia de uşurare, îi mulţumi dînd din cap, după care începu să tragă din nou. În cele din urmă, capul lui Josh îşi făcu apariţia. Carrie îşi ţinu respiraţia pînă cînd el depăşi marginea stîncii, cu Tem agăţat de pieptul lui cu ajutorul corsetului, o pereche de pantaloni bărbăteşti şi manşetele cămăşii sale.

Lăsînd să-i cadă frînghia din mînă alergă la ei, cuprinzîndu-l pe Tem cu braţele. Ceea ce putea ea să vadă din el nu-i crea impresia că ar fi în viaţă. Întorcîndu-se în direcţia în care ştia că se află bătrînul şi fetiţa, strigă:

– Pe unde s-o luăm? Ajutaţi-ne, vă rugăm. Trebuiră să aştepte următorul fulger ca să poată vedea că fetiţa apăruse din nou şi arăta spre est. Carrie şi Josh nu ezitară nici o clipă, mergînd repede, în timp ce bucăţile de rocă zburau de sub tălpile lor, îndreptîndu-se către cai. Josh îşi ţinea fiul strîns la piept, ca pe o comoară fragilă, cum de fapt şi era.

Cînd ajunseră la cai, Josh i-l dădu pe Tem lui Carrie. Ea se încovoie puţin sub greutatea acestuia

în timp ce Josh se urcă în şa şi se aplecă încercînd să-l ia pe fiul său lîngă el.

Carrie alergă la iapa ei şi, dezlegînd-o, se urcă în şa. Fetiţa le mai apăru în cale de două ori pînă ajunseră la intrarea în peşteră unde, după ce descălecă Josh, ea lăsă caii legaţi de un pom. Peştera avea partea de jos acoperită cu nisip, iar pe unul din pereţi era amenajat un cămin. Mai în spate ea zări ceva ce semăna cu nişte cearceafuri. Erau de asemenea o maşină de cafea veche şi o jumătate de duzină de mucuri de ţigări. Cu toate că era o peşteră, părea a fi o casă de oaspeţi.

– Schimbă-i veşmintele şi înveleşte-l pînă aţîţ eu focul, spuse Josh. Carrie nu pierdu nici un moment, îndeplinindu-i dorinţa. Îl dezbrăcă pe Tem de hainele ude în cîteva clipe, dar înainte să-l înfăşoare într-o pătură uscată îl cercetă să vadă cît de rănit era. Nu avea nici un os rupt. Tot corpul lui era brăzdat de zgîrieturi, iar o tăietură îi traversa fruntea, dar cel mai mare rău părea că se datora frigului, care aproape îl îngheţase.

Înfăşurîndu-l în două pături şi acoperindu-i capul, îl trase spre ea, frecîndu-i părţile laterale ale capului şi spatele. Josh se apropie şi îl luă pe Tem ducîndu-l lîngă foc. Puse cana de tablă pe foc, plină cu ceaiul adus de Carrie.

– Dă-ţi hainele ude jos de pe tine, îi spuse el autoritar.

În acel moment, Carrie realiză că era tot atît de îngheţată cît era şi Tem. În fundul peşterei îşi schimbă hainele, învelindu-se într-o pătură şi se întoarse la Josh şi la Tem.

Josh îl ţinea pe fiul său ca şi cum ar fi vrut să-i dea viaţă şi cînd Carrie se uită la băiat, acesta îşi mişcă pleoapele, deschizînd ochii.

– Tem? strigă Josh, vreau să-mi vorbeşti.

Încet, Tem deschise ochii şi îi zîmbi tatălui său.

– Am căzut. Am văzut-o pe fata sălbatică şi am căzut.

Josh se uită la Carrie. Sărmanul copil se simţise vinovat că îl speriase pe Tem.

– Acum e în regulă, spuse Josh, mîngîind părul ud al fiului său. Eşti în siguranţă acum şi sălbatica ta fată ne-a spus unde să te găsim.

– N-am prins nici un şarpe cu clopoţei.

– Mă bucur.

Întorcîndu-şi capul, Tem o privi pe Carrie şi apoi din nou pe tatăl său.

– Ai adus-o tu pe ea, nu-i aşa?

– Nu mi-ar fi dat voie s-o las acasă. Îi zîmbi fiului său. Aşteaptă să vezi nodurile făcute de ea. Extraordinare!

Tem închise ochii.

– Crezi acum că ea este cel mai bun om din lume? Cea mai minunată femeie?

– Cred!

Tem zîmbi şi apoi după cîteva clipe adormi. Apropiindu-se de el, Carrie îl mîngîie pe cap.

– Este încă rece dacă-l atingi. Se uită în sus spre Josh. Se vedea sînge curgînd pe o parte a capului şi Carrie se apropie să-l atingă acolo, dar îşi retrase mîna.

– Mai bine te-ai schimba şi tu, spuse ea. Mai sînt destule pături. Cum Josh nu se putea hotărî, îi spuse:

– Voi avea eu grijă de el, să nu-ţi faci griji.

În primul moment ea nu era sigură că Josh i-l va încredinţa pe Tem, dar se aşeză lîngă foc şi îl luă pe Tem în braţele ei. Carrie se gîndea că acesta era poate cel mai preţios dar primit vreodată, că i se arătase atîta încredere, cîtă nu i se acordase niciodată pînă atunci.

Cît timp ea îl ţinu pe Tem în braţe, Josh se dezbrăcă, înfăşurîndu-se într-o pătură. Cînd termină, se duse să dea şeile jos de pe cai, dar pătura alunecă de pe el şi Josh înjură.

Carrie zîmbi, admirîndu-i spatele musculos. Oricît de dificilă era munca la fermă, îi dezvoltase musculatura armonios. Aruncă şeile lîngă foc, apoi aduse sacoşele cu hrană, scoţîndu-şi bucata de şuncă.

– Trebuia să fi adus o tigaie, spuse Carrie, simţindu-se vinovată, nu m-am gîndit bine cînd am împachetat.

Luînd un cuţit din geanta de lîngă şa, Josh tăie şunca în felii.

– Pot s-o prăjesc înfigînd-o într-un băţ, spuse el privind-o cu intenţia de a o tachina. Sau poate o vei găti cu înjurăturile tale.

Simţind că roşeşte, îşi întoarse privirea spre Tem.

– N-am ştiut că pot fi auzită.

– Probabil că ai fost auzită chiar şi de cei din Eternity.

Carrie începu să rîdă.

– Iapa voia să coboare jos în vale şi eu doream exact invers.

– E cam leneşă şi se sperie uşor. El ţinea o bucată de şuncă într-un băţ, privind-o cum se prăjeşte în foc. Sincer să fiu nu credeam că vei ajunge cu ea sus.

– Acesta a fost motivul pentru care mi-ai dat-o? Voiai să se întoarcă cu mine în vale?

– Cred că aşa ceva mi-a trecut prin minte.

Carrie nu-i răspunse, nu era cazul. El nu dorise ca ea să meargă cu el sus, crezînd că se va comporta nepotrivit, devenind o povară şi astfel îi dăduse un cal pe care să nu-l poată stăpîni. Dar ea reuşise să controleze bine animalul şi îi fusese de un real ajutor în căutarea lui Tem.

– Nu l-aş fi putut aduce pe Tem sus fără ajutorul tău, spuse el cu căldură. Dacă n-ai fi fost tu cu mine, nici nu ştiu ce m-aş fi făcut.

– Ai fi reuşit, spuse ea, dar simţindu-se măgulită de remarca făcută de el.

Îl privi cîteva secunde, cum îşi prăjea bucata de şuncă.

– Recunosc că ai fost deosebit de îndemînatic cînd m-ai dezbrăcat de corset, spuse ea cu o voce indignată şi ironică. Se vede că ai practică îndelungată în asemenea operaţii. Ai făcut-o de multe ori?

Josh nu se uită la ea, concentrîndu-se la şunca lui.

– Sînt mai îndemînatic la desfăcut corsete decît la porumb.

Carrie zîmbi că în sfîrşit el îşi putea permite o glumă la adresa lui.

– Şi, mă rog, unde ai învăţat atît de multe... despre corsete vreau să spun.

– Nu în aceleaşi locuri unde am învăţat despre porumb.

Carrie fremătă, încruntîndu-se, pentru că de fapt nu-i spusese nimic. După ce îşi puse trei felii de şuncă pe un colţ de pîine, Josh îşi umplu o cană cu ceai.

– Trezeşte-l, vreau să-i dau să mănînce.

Carrie îl ridică pe Tem ca să stea drept, deşi nu era uşor, căci braţele ei amorţiseră. Tem era somnoros şi obosit şi nu avea chef să se trezească, dar nici Carrie şi nici Josh nu l-ar mai fi lăsat să doarmă. După ce bău trei căni cu ceai şi mîncă o

bucată mare de pîine, se ghemui lîngă Carrie şi adormi din nou. Stînd lîngă el îi mîngîie părul încet, zîmbind protectoare.

– Nu-ţi dai seama ce neînsemnate sînt toate, decît în momentul cînd ţi-ai putea pierde propriul copil, spuse Carrie. Cînd îşi ridică privirea spre Josh îl surprinse urmărind-o de dincolo de foc. El pregătea şuncă friptă pentru amîndoi. Ploaia care cădea încontinuu dincolo de intrarea în peşteră şi întunericul din jurul focului făceau ca totul să creeze o atmosferă de plăcută intimitate între ei. Lumina jarului se juca pe pieptul gol al lui Josh.

– Cine crezi tu că este fetiţa aceea? Şi l-ai privit atent pe bătrîn? M-a ajutat să pot trage frînghia.

– Nu l-am văzut, spuse Josh, dar cred că este Starbuck. Nici unul din cei cu care am vorbit nu mi-au putut spune că l-au văzut. El este un eremit, un adevărat pustnic.

– Şi fetiţa?

– Nu ştiu. Nu am auzit niciodată de ea, dar nu sînt în Eternity de prea multă vreme.

Ea îl urmărea cum punea şunca pe pîine.

– Poate fratele tău ştie.

– Poate, spuse Josh în aşa fel, încît ea deduse că se terminase conversaţia.

El îi înmînă un sandviş şi o cană cu ceai tare.

– Unde erai înainte de a veni în Eternity?

Ea îl privi, observînd o umbră de tristeţe pe faţa lui. Ce făcuse el ca amintirea să-i producă amărăciune? De ce trebuia să păstreze secret trecutul? Carrie era pe deplin conştientă de faptul că aceşti copii fuseseră instruiţi să nu vorbească despre trecutul familiei lor şi nici de unde veniseră. Sărmana Dallas era atît de derutată! Îi era greu să ţină minte ce avea şi ce nu avea voie să spună.

– Am fost prin multe locuri, spuse Josh, şi Carrie înţelese că nu mai era dispus să continue. Intimitatea dispăruse, deoarece el îşi amintise că era o străină. Dacă uneori ea privea copiii şi nu-şi putea imagina viaţa fără ei, ştia că el nu gîndea la fel. Pentru Josh ea era cineva care urma să plece peste cîteva zile şi deci nu-i putea încredinţa secrete. În tăcere, Carrie îşi mîncă sandvişul privind la foc, nesperînd ca discuţia cu Josh să mai continue. Ea îşi reproşa aspru speranţele imaginare legate de faptul că îl ajutase cînd avusese nevoie şi crezuse că el va recunoaşte că a judecat-o greşit. Ce urma el să-i spună, că greşise cînd o făcuse cap sec şi uşuratică? Dacă ea nu ar fi venit la Eternity şi nu i-ar fi jucat festa minţindu-l, Tem nu s-ar fi dus după şerpi cu clopoţei şi Josh n-ar fi trebuit să coboare în prăpastie şi...

– Ne mai spui poveşti despre fraţii tăi diseară?

Josh de fapt încerca să învioreze puţin atmosfera, dar asta nu ajută la nimic.

– De ce nu-mi spui nimic despre fratele tău? întrebă ea mult mai aspru decît dorise.

Josh privi la foc cîtva timp.

– Este cel mai bun fermier din lume. Porumbul lui este cel mai bun, sfecla lui cea mai frumoasă, totul perfect organizat în rînduri egale. Nu cred că gîndacii ar îndrăzni să îi atace culturile.

– De ce îţi ţine el caii? Carrie nu trebuia să ştie că armăsarul negru era al lui Josh. Un om şi un armăsar nu se pot înţelege aşa de bine cum o făcuseră ei, decît după mult timp de lucru împreună şi după ce căpătaseră încredere unul în celălalt.

– I l-am vîndut lui, spuse Josh încet, sau mai corect spus i l-am dat ca plată pentru fermă.

Carrie încercă să-şi mascheze nemulţumirea în legătură cu asta. Nu se încadra în educaţia ei ca un frate să-i ia calul fratelui său, indiferent de motiv. Carrie ar mai fi avut întrebări de pus, dar renunţă, ştiind că ar fi fost respinsă din nou.

După mai multe minute de tăcere, Josh se ridică şi veni lîngă ea.

– Va fi lumină în curînd, dar am mai putea dormi puţin.

Carrie căscă.

– Aş putea dormi o săptămînă. Dar cînd îl văzu pe Josh cum se uită la ea în timp ce se întindea, realiză că pătura îi căzuse. Începuse s-o tragă în

sus pentru a-şi acoperi sînii, dar nu mai continuă deoarece nu-i păsa.

El fusese cel care hotărîse s-o respingă şi continua s-o facă, neschimbîndu-şi felul de a fi. Întinzîndu-se alături de Tem îl îmbrăţişă şi închise ochii, deschizîndu-i doar cînd Josh se aşează lîngă fiul lui pe partea cealaltă. Carrie privi în ochii soţului ei şi uită supărarea. Scoţîndu-şi mîna de sub pătură, începu să-i mîngîie rana de pe frunte.

– Nu, şopti Josh, vocea sunîndu-i ca şi cum ar fi suferit.

Carrie nu-şi luă însă mîna, mîngîindu-i şi tîmplele. Josh se uită la ea îndelung, aproape de ea, dar de fapt departe, apoi se întoarse pe partea cealaltă, cu spatele. Lacrimi tăcute se prelinseră pe obrajii lui Carrie, ca reacţie la indiferenţa lui.

– Noapte bună, spuse ea cu emoţie în glas, dar Josh nu-i răspunse.

CAPITOLUL 9

Carrie se trezi bine dispusă. Se simţea caldă şi Tem se afla lîngă ea în siguranţă, iar o mînă virilă se odihnea pe obrazul ei. Cu ochii încă închişi, se întoarse spre mîna tandră, întinsă spre ea.

– Carrie, şopti Josh, deschizînd ochii. Era complet îmbrăcat şi îngenunchease lîngă ea, atingînd-o uşor. Era frig în peşteră şi, deşi ploaia se oprise, era încă întuneric. Cînd ea îi zîmbi el se întoarse brusc, îndepărtîndu-se.

– Nu muşc, zise ea şi, scoţîndu-şi braţul de sub pătură, întrebă: totul este în regulă?

– Trebuie să-i caut pe cei din oraş, să le spun că nu mai e necesar să caute, pentru că Tem este în siguranţă.

Carrie deschise ochii larg, spunînd:

– Am şi uitat de ei. Crezi că au căutat toată noaptea?

– După cît îl cunosc eu pe fratele meu, nu s-ar mişca din casă înainte de a se opri ploaia, nu ar risca el să se ude doar pentru că s-a pierdut un copil.

Carrie tresări, refuzînd să creadă cele auzite, dar expresia de pe faţa lui Josh îi spunea că nu va mai răspunde întrebărilor ce îi treceau ei prin cap. Deja ştia că el nu era dispus să dea relaţii despre fratele lui.

– Vreau să stai aici cu Tem, mă întorc după ce îi găsesc pe cei veniţi din vale. El ezită, oprindu-se. Vei face ce ţi-am cerut?

Ea spuse, rîzînd:

– De obicei ascult ordinele care merită.

El îi zîmbi în treacăt.

– Cînd fraţii tăi, căpitanii de vas, dau ordine şi marinarii nu le respect, fiindcă le consideră fără valoare, ei cum reacţionează?

Ea îi adresă o privire ironică, dînd din umeri.

– Cred că nu te aştepţi să ştiu eu ce se petrece pe o corabie, nu-i aşa? Cred că aş fi şocată pînă în fundul conştiinţei mele aflînd că aşa ceva s-ar putea întîmpla.

Cînd Josh zîmbi la ea cu zîmbetul lui ce dezgolea un şir de dinţi impecabili, Carrie crezu că leşină privindu-l. Era sigură, cel puţin în ceea ce o privea, că nu exista în lume alt bărbat mai chipeş ca el, domnul Joshua Greene. Se ridică în coate.

– Josh? începu ea, crezi că...

El îşi puse vîrful degetelor pe buze cerîndu-i să tacă, retrăgîndu-se parcă depăşit de griji.

– Aşteaptă aici şi asigură-i căldură lui Tem.

Ea încuviinţă şi el se îndepărtă, dispărînd dincolo de intrarea în peşteră. Cînd Carrie începu să se îmbrace constată că înainte să plece, în timp ce ea avea grijă de Tem, el răscolise focul punînd alte lemne în el.

Umpluse cana de tablă cu apă şi cu frunze de ceai, punînd-o la fiert. El putea să nu fie un bun fermier, dar ştia cum să aibă grijă de cei din jurul lui, şi se pricepea să urce şi să coboare stîncile pe frînghie, în plină furtună, şi mai ştia să călărească şi, în mod sigur, să iubească.

– Aş putea rezista cu greu împotrivindu-mă unei asemenea iubiri, spuse ea cu voce tare. Ridicîndu-se, merse spre intrarea în peşteră, să privească ivirea zorilor.

Cînd în cele din urmă Josh, Carrie şi amîndoi copiii, plus Ciu-Ciu, se adunară în minunata lor căsuţă, era aproape ora prînzului. Doamna Emmerling venise şi plecase, casa era curată şi pe masă erau sandvişuri gata preparate, supa de mazăre fierbea în oala de pe sobă, iar în cuptor se coceau plăcintele cu mere.

– Mi-e foame, spuse Tem.

În tot timpul coborîrii din munte, Josh îl ţinuse pe Tem lîngă el ca şi cum nu ar fi crezut că fiul lui este bine sănătos, dar acum Josh îl privea aspru.

– Va trebui să stăm de vorbă, îi spuse Josh, iar Tem se uită la el descumpănit.

Carrie o luă afară pe Dallas. Tem şi tatăl lui discutau despre ceea ce făcuse Tem.

În timp ce Carrie şi Dallas stăteau sub un copac cu Ciu-Ciu, avînd alături păpuşa fetiţei şi multă pîine cu unt, plus o cană plină cu lapte proaspăt, Carrie continua să se uite în direcţia casei.

– Tu nu crezi că tatăl tău va... ştii tu, nu-i aşa? o întrebă ea pe Dallas.

– Va scoate untul din Tem? spuse Dallas fără prea mult interes.

– Unde ai auzit tu asemenea expresie?

– Unchiul Hiram spunea că noi, copiii, trebuie să fim pedepsiţi. Spunea că papa trebuie să ne bată din cînd în cînd şi asta ne va face mult bine.

– A spus el asta? În vocea ei era puţină dezaprobare. Şi cum privea tatăl vostru treaba asta?

– Papa nu vorbea prea mult cu unchiul Hiram. Doar stătea şi asculta, vocea lui Dallas scăzuse. Cred că papa îl urăşte pe unchiul Hiram.

Carrie deschisese gura să-i spună lui Dallas că ea era sigură de sentimentele bune pe care le avea Josh faţă de fratele lui, dar nu continuă, căci nu-şi putea permite asemenea banalitate. De fapt, ceea

ce deja auzise despre fratele lui Josh o determina să-l dispreţuiască.

– Crezi că tatăl tău îi va lovi pe Tem?

Dallas îi zîmbi atît de şiret, cum numai un adult ar fi putut-o face.

– Nu, papa nu ne loveşte niciodată, el doar vorbeşte mult.

Carrie rîse amuzată. Propriul ei tată ar fi preferat să moară decît să-şi lovească vreodată copiii. Bineînţeles că majoritatea orăşenilor ar fi fost de acord cu Hiram, iar ea cu împreună cu fraţii şi cu sora ei ar fi primit o bătaie straşnică, dar aşa ceva nu se întîmplase niciodată.

Cînd Josh ieşi din casă cu Tem în urma lui, acesta din urmă era bine, în schimb tatăl lui se simţea mizerabil. Carrie înţelese că Josh realizase cît de aproape de moarte fusese copilul lui, dar acesta începuse să privească tot ce se petrecuse în noaptea precedentă ca pe o aventură palpitantă. Petrecîndu-şi braţul pe sub cel al lui Josh, îl ţinu strîns cînd acesta încercă să evite gestul ei şi îi spuse:

– Declar ziua de astăzi sărbătoare, nici vorbă de gîndaci la porumb şi nici despre altă treabă.

Josh o privi ironic.

– Mi se pare că pentru tine toate zilele sînt sărbătoare.

– Mulţumesc! spuse Carrie, cred că este cel mai frumos compliment pe care l-am primit vreodată.

Expresia neplăcută de pe faţa lui dispăru, lăsînd loc zîmbetului.

– E-n regulă, ai cîştigat. Fără gîndaci astăzi. Nici buruieni.

Cînd privi direct la Carrie, deveni ironic.

– Iar în ceea ce te priveşte, nici vase de spălat, nici podele de frecat cu peria, nici rufe în cadă. De data asta poţi face ce vrei, poţi lenevi cît doreşti. Nu-i plăcură insinuările referitoare la viaţa ei de continuă desfătare.

– Nu cred că sînt leneşă, zise ea cu o voce din care se desprindea supărarea, dar constată că de fapt el dorise s-o tachineze doar.

Carrie alergă după el, fără succes însă. Un minut mai tîrziu, cei doi se urmăreau ca doi copii, în timp ce Tem se amuza, uitîndu-se la ei. Şi Dallas rîdea bătînd din palme, iar Ciu-Ciu lătra dezlănţuit.

Carrie nu-l putea prinde pe Josh, dar cînd el trecu prin apropierea ei îl lovi. Atunci el o prinse în braţe, strîngîndu-i spatele la pieptul lui şi blocîndu-i braţele pe lîngă corp.

– Nu sînt leneşă, reluă ea, încercînd să scape din strînsoarea braţelor lui.

– Eşti cea mai leneşă persoană pe care am văzut-o vreodată, spuse Josh, iar după aceea fără să se gîndească la ce face o muşcă de lobul urechii şi, mai înainte să-şi dea seama de gestul său, începu s-o sărute pe gît. Carrie încetă să se mai lupte, lăsîndu-se pe pieptul lui, cu ochii închişi, cuprinsă de extaz.

În acest moment Ciu-Ciu, nepricepînd ce i se întîmpla stăpînei lui, se repezi muşcîndu-l pe Josh de picior. Înfuriat, acesta îi dădu drumul lui Carrie şi alergă după căţel.

– Fugi, Ciu-Ciu, strigă Dallas.

Cînd Josh prinse căţeluşul, zicînd că îi va frînge gîtul, amîndoi copiii săriră la tatăl lor, încercînd să-l oprească. Josh dădu drumul căţelului şi îi prinse în braţe pe cei doi copii, făcînd piruete cu ei. Ciu-Ciu însă, care credea că le face rău copiilor, sări din nou la el, aşa că Josh cu cei doi copii în braţe alergă după cîine. De data aceasta Carrie sări pe Josh şi toţi patru căzură la pămînt, rostogolindu-se, în timp ce Josh ţipa că sînt prea grei şi că îl vor zdrobi. Dallas începuse să rîdă, contaminîndu-l şi pe Tem, iar Carrie li se alătură imediat. Josh se rostogolea pe pămînt în continuare cu cei trei în braţele sale, protejîndu-i de asperităţile terenului.

Cînd în cele din urmă ajunseseră la marginea pădurii, Josh se răsturnă cu faţa în sus şi desfăcîndu-şi braţele, strigă că l-au răpus şi că el va muri.

Carrie şi cei doi copii erau deasupra lui Josh pe jumătate, iar cu jumătatea cealaltă erau pe pămînt.

Ea constată că era un joc pe care ei îl jucaseră de multe ori înainte.

– Ce te va învia din nou? întrebară copii la unison, în culmea fericirii, văzîndu-l pe tatăl lor rîzînd din tot sufletul.

– Sărutările voastre! spuse Josh repede şi amîndoi copii începură să-l sărute pe obrajii proaspăt bărbieriţi, umeziţi de emoţie.

– Şi tu Carrie, strigă Dallas.

Josh deschise ochii.

– Nu cred că...

Dar nu mai continuă, deoarece Carrie îl încălecă în toată regula, astupîndu-i gura cu buzele ei. Pentru a ajunge deasupra lui Josh, ea trebuise să se desprindă de cei doi copii, dar nu se gîndise că mişcarea ei se va finaliza astfel. Ea nu avea multă experienţă în ceea ce priveşte sărutul, în comparaţie cu Josh. Punîndu-şi mîinile sub capul ei o răsuci puţin şi îi arătă cum să întredeschidă buzele, trăind din plin deliciul momentului.

Carrie nu simţise niciodată pînă atunci asemenea senzaţii tulburătoare, ca în momentul sărutului cu Josh, şi energia reacţiei sale pătimaşe compensase lipsa ei de experienţă. Ea încercase să-şi bage mîinile sub capul lui Josh dar nu reuşise, aşa că el se răsuci pînă cînd ea ajunse sub el, fără să-şi desprindă buzele de ale ei. Cuprinzîndu-l cu braţele, îl trase spre ea cît putu de

tare şi cînd vîrful limbii lui îl atinse pe cel al limbii ei, ea gemu încercînd să-l apropie mai mult. Cînd Josh se depărtă de ea, protestă deschizîndu-şi ochii şi privindu-l. Josh se uită la copiii lui. Aceştia stăteau culcaţi pe burtă, sprijinindu-se în coate de o parte şi de alta a celor doi, privindu-i în linişte. Carrie simţi că faţa ei ardea de ruşine.

– Cred că îmi plac mai mult săruturile lui Carrie, papa, spuse Dallas serioasă ca şi cum ar fi făcut o descoperie ştiinţifică.

Josh nu scăpă ocazia.

– Are gem pe buze şi eu încerc s-o curăţ.

– Pe limbă? se miră Tem, dezgustat.

La vorbele aceasta, Carrie şi Josh începură să rîdă, încă îmbrăţişaţi.

– Nu ştiu cum poate avea cineva doi copii, spuse Josh. Desprinzîndu-se de Carrie o ajută şi pe ea să se ridice. După primul copil îţi pierzi libertatea.

– Soţul şi soţia dorm împreună, spuse Carrie, mişcîndu-şi rapid genele lungi către Josh. În aceeaşi cameră, cu uşile închise.

Josh schiţă un zîmbet.

– Ai cîştigat! Toţi aţi cîştigat. Acum, am auzit eu bine că Carrie se pricepe la pescuit? O fată care se pricepe la pescuit! Ha, ha!

După aceea se împărţiră în două tabere, băieţii împotriva fetelor, într-o partidă de pescuit. Carrie se

duse să aducă cele necesare pescuitului, dar Josh refuză undiţa ei cochetă produsă în Anglia, susţinînd că se împacă mai bine cu a lui. Tem bombăni cînd tatăl său înfipse în pămînt vechile lui beţe de bambus, jigărite.

– Nu putem concura cu astea, se plînse Tem.

– Vom trişa, spuse Josh în şoaptă.

Tem făcu semn că acceptă.

Cei patru îşi făcură pacheţele cu mîncare, apoi se duseră la pîrîu, aruncîndu-şi undiţele în apă. Carrie şi Dallas prinseră peşte aproape imediat. După o oră aveau patru, iar băieţii nici unul. Apoi se scurse o oră în care fetele, la rîndul lor, nu mai prinseră nimic.

Dallas observă ce făcea tatăl ei. De fiecare dată cînd un peşte muşca din nada undiţei fetelor, Josh le distrăgea atenţia arătîndu-le ceva în pădure şi în timp ce acestea se uitau curioase, Tem arunca o piatră lîngă undiţa acestora. Demonstrînd o surprinzătoare isteţime pentru un copil ca ea, Dallas nu protestă, ţipînd, la cele văzute. În schimb, cînd peştele mişcă undiţa lui Carrie, ea strigă tare că o albină a înţepat-o şi în timp ce tatăl ei încerca s-o ajute, Carrie prinse peştele. Îi fură necesare trei atacuri de albină şi al unui şoim, înainte ca tatăl ei să-şi dea seama ce făcea ea. Tem se plîngea tot timpul că la cea mai frumoasă partidă de pescuit avusese parte de prezenţa fetelor.

Cînd Josh realiză că fuseseră bătuţi în specialitatea lui, pescuitul, de către propria lui fiică de numai cinci ani, o luă în braţe, învîrtindu-se cu ea şi rîzînd fericit. Carrie şi Tem îi priveau consternaţi.

– Nebunie! exclamă el, întorcîndu-se la undiţa lui.

După-amiază, aveau un avans de doi peşti şi Carrie declară fetele învingătoare. Josh şi Tem inventau fel de fel de scuze pentru insuccesul lor, ba că s-ar fi datorat momelii, ba că undiţele lor nu erau bune şi chiar faptul că Tem era istovit după greaua încercare prin care trecuse, sau că nu fusese timpul bun de pescuit şi că Josh era obosit după cît muncise. Dallas şi Carrie, cu mîinile în şolduri, ascultau scuzele lor. Cînd cei doi terminară, Carrie spuse:

– Dallie, scumpo, bărbaţii sînt foarte răi la pagubă.

Dallas aprobă solemn, îi luă mîna lui Carrie, conducînd-o spre coşul cu mîncare, iar bărbaţii în urma lor comentau faptul că nu sînt atît de greu de suportat înfrîngerile în ceea ce îi privea.

Carrie le permise învinşilor să servească masa învingătorilor şi petrecură în toată regula, cerîndu-le să le dea ba una, ba alta. Desigur, uneori trebuiau să se întindă ca să poată să ajungă la lucrurile cerute de învingătoare, dar mulţumirile primite erau generoase.

După ce masa se termină, Carrie scoase o carte de curînd publicată, cumpărată de ea înainte de a pleca din Maine. Era scrisă de Lewis Caroll şi se numea *Alice în Ţara Minunilor*. Îi întrebă pe copiii dacă le face plăcere să le citească şi atît copiii cît şi Josh, întinşi pe cuvertura adusă cu ei, dădură afirmativ din cap. Carrie citi doar două pagini şi copiii dădură semne de nemulţumire. Cînd îi întrebă dacă doreau altceva, amîndoi spuseră că mai mult ca orice doresc să audă poveşti, aşa că ea continuă să citească. De data asta Dallas şi Tem schimbau priviri pline de înţeles şi îşi roteau ochii pe cer. Carrie lăsă cartea jos.

– Ce se întîmplă cu voi doi? întrebă ea, vreau să ştiu adevărul, nu minciuni.

Îşi dădu seama că Tem nu e dispus să răspundă, aşa că se uită la Dallas.

– Papa ne citeşte mult mai bine, spuse Dallas cu simplitate.

Carrie se simţi surprinsă şi puţin lezată de răspunsul atît de direct, deoarece ea le citise copiilor şi bolnavilor de atîtea ori, şi nu o dată i se spusese că era cea mai bună cititoare pe care o auziseră vreodată. Fără prea multă graţie ea îi întinse cartea lui Josh.

– Te rog, spuse ea, vocea ei păstrînd o notă de sarcasm, sper că vei citi tot atît de bine pe cît pescuieşti.

Aruncîndu-i un zîmbet ce era mai afectat decît de obicei, îi luă cartea din mînă. Din momentul în care el începu să citească, Carrie realiză că într-adevăr Josh citea foarte bine. Nu, el nu numai că citea, ci crea povestea în ceea ce priveşte atmosfera. El reuşea să-l facă pe ascultător s-o vadă şi s-o audă pe Alice. Cînd Josh citea, îl puteai vedea, simţi şi aproape atinge pe lepurele alb. Carrie nu putea înţelege cum realiza asta. Unii cînd citesc cu voce tare exagerează fiecare scenă, imitînd vocile personajelor atît de exaltaţi, încît după un timp ascultătorii obosesc. Dar Josh reda povestea nuanţat, transpunîndu-te în basm ca în realitate, fără nici o ezitare, fără să se întrerupă sau să se bîlbîie, în timp ce citea o poveste ce era absolut nouă pentru el şi pe care nu o putuse cunoaşte înainte.

Stînd întinsă pe cuvertură cu ochii închişi, Carrie se lăsă furată de vraja povestirii în aşa fel, încît tot ceea ce auzise despre Alice sau celelalte personaje apărea în imaginaţia ei ca pură realitate.

Cînd Josh se opri din citit ea ar fi dorit să-l roage să continue. Deschizînd ochii, fu surprinsă de faptul că nu se afla în grădina Reginei roşii. De asemenea o surprinse faptul că era aproape de apusul soarelui şi Josh citise toată după-amiaza, dar vocea lui nu era nici răguşită nici seacă.

– Este minunat. Carrie respiră adînc în clipa în care reveni la realitate.

Îşi roti privirea în jur fixînd-o pe Josh, ochii ei strălucind.

– Niciodată nu am auzit pe cineva citind astfel, Josh, eşti...

– Cel mai bun? întrebă Tem entuziasmat, ca şi cum răspunsul ar fi hotărît viaţa sau moartea cuiva, este papa cel mai important om din lume?

Carrie rîse uşor. Era ceea ce băiatul îl întrebase pe tatăl lui despre ea în seara precedentă.

– Aproape, spuse. Este în mod sigur cel mai bun cititor de pe pămînt.

– Papa obişnuia să...

– Dallas! strigă Josh.

Carrie se crispă fiindcă vraja dispăruse. Josh îi amintise încă o dată că era o străină. Ridicîndu-se în picioare, Carrie începu să pună lucrurile în sacoşă. Josh părea că sesizase ce se întîmpla cu ea şi îi puse mîna pe talie.

– Carrie? spuse el, sînt motive...

Ea îl întrerupse:

– Nu trebuie să-mi explici nimic. Vocea ei trăda enervare. Eu nu sînt un membru al familiei voastre, nu am loc în viaţa voastră, îţi aminteşti? Mă întorc la tatăl meu peste două zile. Aproape că tremura vizibil vorbind. În două-trei zile îşi părăsea noua familie şi se întorcea în Maine.

Cînd el începu să spună ceva, ea se retrase. Merseră împreună înapoi spre casă, dar nu mai era acelaşi lucru, acum cînd adulţii tăceau. Acasă, Carrie puse masa şi servi supa gătită de doamna Emmerling cu pîine proaspăt coaptă.

– Putem merge din nou la pescuit mîine? întrebă Tem.

– Mîine este duminică, spuse deodată Josh cu o voce gravă.

Aceste cuvinte simple îl făcură pe Tem să-şi coboare privirea în castronul din faţa lui, iar Dallas începu să plîngă. Această tristeţe o făcu pe Carrie să se simtă ca şi cum ar fi fost alături de *Alice în Ţara Minunilor.*

– Ce este aşa de groaznic duminica? Copii, nu cred că urîţi biserica aşa de mult, nu?

– Noi nu mergem la biserică, spuse Josh întunecat, trăgînd-o pe Dallas pe genunchii lui şi ştergîndu-i lacrimile.

Toate acestea erau deja prea mult pentru Carrie. Lovind cu pumnul în masă spuse:

– Cer să mi se spună ce este atît de îngrozitor cu această duminică.

Privind-o ca şi cum şi el ar fi putut plînge, Tem spuse:

– Unchiul Hiram vine la noi să cineze şi ne întristează pe toţi.

– Un oaspete la cină nu poate fi o aşa mare tragedie. Şi nu cred că ar reuşi să ne întristeze dacă noi nu-i permitem.

– Tu nu înţelegi, spuse Josh, cu voce scăzută, sînt lucruri pe care tu nu le cunoşti. Disputa... noastră, ca să ne putem considera o familie unită depinde de felul lui de a fi. Josh aproape se sufocă la ultimele cuvinte.

– Înţeleg, spuse Carrie, iar voi n-o să-mi spunţi mie mai mult de atît, nu-i aşa?

Carrie spera într-un răspuns, dar Josh nu spuse nimic.

– E-n regulă atunci, nu voi mai întreba nimic. Josh, fratelui tău îi place mîncarea?

Dallas chicoti.

– Asta vrea să spună că îi place mult mîncarea?

Imediat Tem se ridică de la masă şi, umflîndu-şi obrajii ca să pară gras şi schiţînd forma unei burţi imense în faţa lui, se deplasă greoi ca un om cu adevărat obez.

– Cine este acesta, fratele meu mai mic? spuse Tem cu voce groasă. Aţi mai gătit şi altceva? Poate nişte viermi de pe terenurile alea ale voastre? Ha! Ha! Ha! Ce se întîmplă cu voi? Nu puteţi face nimic ca lumea? Uitaţi-vă la mine. Luaţi-mă de exemplu, aşa trebuie să fie un om. Eu pot distinge binele de rău. Şi am ales binele, desigur.

Dallas rîdea şi Josh zîmbea, dar Carrie îl privea pe Tem, întrebîndu-l din ochi, deoarece considera perfectă această parodie despre un om pe care nu-l cunoscuse. Personajul creat de Tem îi sugera un bărbat identic, dar mai înalt cu o jumătate de metru şi mult mai gras. Ea se întoarse spre Josh.

– Tem e grozav, nu-i aşa?

El o aşeză pe Dallas pe podea şi îşi ridică o sprînceană ca şi cum ar fi vrut să spună: Dacă crezi că merită, priveşte.

– Fă pe raţa! îi spuse el fetiţei. Carrie deveni curioasă, apoi veselă, privind-o pe Dallas cum imita o raţă. Şi o imita perfect. Dallas îşi retrăsese capul înapoi, aranjîndu-şi coafura ca să semene cu penele păsării, labele picioarelor ieşite în afară şi chiar scuturîndu-şi coada, schiţată de mişcarea feselor, ca atunci cînd raţa iese din apă. Ca să nu fie întrecut de sora lui, Tem începu să imite o vacă. Dallas nu se lăsă, imitînd la rîndul ei puii de găină. Tem însă nu suporta ca sora lui să capteze toată atenţia şi se învîrti în jurul ei ca după cîteva clipe să semene amîndoi cu nişte cîini care se întîlnesc prima dată. Brusc, Tem se ridică drept în picioare trăgîndu-şi umerii înapoi şi privind-o pe Dallas încruntat.

– Nu-mi arde de glumă, domnişoară Moneybags. Noi sîntem o familie serioasă!

Imediat Carrie realiză că de fapt Tem îl imita pe tatăl lor, cu aceeaşi ţinută, cu mersul demn al lui Josh şi cu maxilarele încleştate.

Dallas păşi înaintea fratelui ei şi cînd se uită în sus la el dădu repede din gene privindu-l languros. Ea încercă să pară sexy, o femeie care cochetează.

– Vasele, zise ea cu voce cîntată, le declar murdare. Le părăsim şi ne întoarcem în Ţara Zînei celei Bune care va avea grijă să devină curate.

Carrie era puţin suspicioasă, avînd impresia că Dallas o imita, dar deveni sigură în clipa în care Josh începu să rîdă. Îl privi peste umăr ca şi cum i-ar fi spus: rîzi tu, rîzi, dar vei regreta! După care se întoarse spre copii.

Era impresionată de cei doi copii, văzîndu-i cum puteau să-i parodieze pe adulţi. Atît pe ea cît şi pe Josh. Se certau pe cele mai neînsemnate lucruri, făcîndu-i pe Carrie şi pe Josh să rîdă nervos. Dar cînd ajunseră să-i imite cum reacţionau în momentul în care se atingeau intim, adulţii începură să tuşească semnificativ.

– Mi-ai atins braţul! spuse Tem. Nu mai pot răbda, trebuie să te iau în braţe şi să te sărut. Punîndu-şi dosul palmei pe frunte şi trăgînd-o pe Dallas spre el surescitat, îi spuse:

– Dar nu, nu pot, nu trebuie să te ating.

– Oh, te rog, atinge-mă, frumosul meu bărbat. Te rog, spuse Dallas ridicîndu-şi ochii spre Tem admirativ.

Carrie se întoarse către Josh.

– Copiii tăi sînt strengari.

– Credeam că sînt copiii noştri!

– Nu, în acest moment nu sînt!

Zîmbindu-i acru, îşi lovi palmele una de alta.

– În pat, în pat cabotinilor, chiar în acest moment. Urcară în fugă scara, dar nu mai înainte de a face reverenţe şi de a primi aplauzele atît de mult aşteptate.

– Ce copii extraordinari, spuse Carrie cînd ea şi Josh rămaseră singuri. Ridicîndu-şi manşetele, Josh se întoarse spre bazinul chiuvetei plin cu vase murdare.

– Te voi învăţa să speli vase.

Carrie nu se lăsă impresionată şi doar se apropie mai mult de el.

– Îmi pare rău, dar nu în seara aceasta. Mă întîlnesc cu un cavaler rătăcitor.

– Nu poţi pleca acum, protestă Josh, dar apoi se opri. Ştia din experienţă că era inutil să-i spună lui Carrie ce trebuia sau nu trebuia să facă.

– Şi unde te duci?

– Mă duc jos în Eternity să aranjez un prînz divin pentru fratele tău. Cel mai extraordinar, aşa cum nu a mîncat niciodată. Şi nu spune nimic despre ce

pot şi ce nu! Nu poţi da ordine cuiva care nu face parte din familia ta şi căruia nu-i divulgi secretele tale.

După acestea se îmbrăcă şi ieşi pe uşă.

După ce se uită un timp în urma ei, zîmbi. E o mînă de om, zise el întorcîndu-se la vase, dar eu sînt cel căruia îi place să se simtă stăpînul ei, spuse el tare. Continuînd să zîmbească, se gîndea la spectacolul dat de Tem şi Dallas în seara aceea, ştiind că nu-i mai văzuse aşa de fericiţi de cînd mama lor...

Se opri gînditor şi continuă să toarne apă în spălător. Nu se va mai gîndi la fosta lor mamă!

CAPITOLUL 10

Cînd fratele lui Josh şi soţia acestuia sosiseră pentru cina de duminică, în ziua următoare, Carrie era atît de nervoasă, încît tremura. Dormise doar patru ore în noaptea precedentă, deoarece petrecuse ore întregi în Eternity aranjînd masa promisă. Josh o aşteptase, gîndindu-se că era mult mai uşor să vină cineva străin să-ţi gătească, dar o adevărată nevastă trebuia să petreacă toată ziua lîngă soba de gătit.

Intrînd în casă şi negăsind necesar să-i răspundă lui Josh, se duse direct la culcare. Dormi pînă a doua zi dimineaţă cînd sosi prima femeie, cu un vas mare acoperit. Pentru a o trezi, Josh îi lăsă pe copii să sară în patul ei după ce deschise uşa. După tot tărăboiul din pat, ea se sculă, se îmbrăcă şi apoi cu ajutorul copiilor începu să scotocească în cuferele ei. La prînz, aranjă setul de vase din porţelan pe o faţă de masă din pînză de in, cu

şervetele din acelaşi material. Dacă vesela era din Franţa, piesa centrală era din argint de Georgia. Farfuriile şi celelalte vase în care se serviră felurile de mîncare gătite de aproape toate femeile din Eternity, erau din porţelan şi din argint, importate din Franţa.

– Să fie al naibii! spuse Dallas admirativ, căci nu mai văzuse niciodată aşa ceva pe masă.

La ora nouă fix, Hiram şi soţia lui Alice intrară în curte cu o trăsură scumpă. Hiram era un om solid, cu o burtă mare. Carrie se uită la Tem conspirativ şi îi zîmbi, deoarece Hiram arăta exact aşa cum îl descrisese el.

În timp ce Josh şi copii stăteau în prag posomorîţi, Carrie, privindu-i pe nou-veniţi cu dezgust, ieşi în întîmpinarea lor, salutîndu-l atît pe Hiram cît şi pe soţia lui. Traversînd curtea, Carrie se uită mai de aproape la Alice. Era o femeie mică, care nu era aşa de bătrînă, dar părea a fi cea mai plictisitoare din lume şi în acelaşi timp obosită. Atît de obosită, încît Carrie ar fi dorit s-o ducă în casă şi să-i ofere un scaun.

Zîmbindu-le, Carrie îşi continuă drumul prin curte, făcîndu-le semn cu mîna. Cu toate că Josh o avertizase că fratele lui era o persoană formidabilă, Carrie nu se temea de nimeni, pentru că în toată viaţa ei scurtă, nu fusese tratată altfel decît cu respect şi afecţiune. Familia ei era cea mai bogată

din oraşul în care trăia şi practic nu erau prea mulţi acolo care nu lucrau pentru familia ei. Şi, pe deasupra, ea era nostimă şi un companion plăcut. Pînă cînd îl întîlnise pe Josh, nici un copil, femeie sau bărbat, cunoscuţi de ea, nu ezitaseră s-o placă.

– Bună ziua, îi spuse ea veselă lui Hiram. Vă pot fi de folos? De data aceasta i se adresase soţiei lui.

Privind-o pe Carrie cu ochi miraţi, surprinsă într-un fel de faptul că cineva o observase, expresia de oboseală de pe faţa soţiei lui Hiram se transformă într-una de plăcere.

Hiram se aplecă şi se uită la Carrie, măsurînd-o de sus şi pînă jos cu insolenţă. Dacă, fiind acasă, careva dintre marinarii veniţi în vizită ar fi privit-o astfel, fraţii săi, sau oricare dintre funcţionarii firmei lor, l-ar fi doborît la pămînt.

Nebăgînd în seamă salutul de bun venit adresat de Carrie, Hiram se uita la Josh care se afla nu departe în spatele ei.

– Aşadar, asta este mica soţie pe care o căutai, spuse el zeflemitor. Am auzit că găteşte tot aşa de bine cît te pricepi tu la fermă. Asta înseamnă că te-ai căsătorit degeaba.

Zicînd acestea, Hiram trecu pe lîngă ei, nebăgînd în seamă copiii şi îndreptîndu-se spre casă.

– De ce toate... începu Carrie şi plecă după el. Nimeni nu-i spusese aşa ceva pînă atunci!

Josh o apucă de mînă.

– Nu e cazul, zise el, implorînd-o din ochi. El pleacă după două ore şi douăzeci de minute, iar eu sînt convins că oricine îl poate suporta acest interval de timp.

– Poate, dar eu nu-l pot suporta, spuse Carrie.

– Cineva cu banii tăi nu trebuie să-l suporte, spuse Josh sarcastic. Tu n-o să crezi ceea ce noi oamenii săraci trebuie să suportăm ca să supravieţuim.

Amîndoi fraţii o jigniseră. Privindu-l de sus cu buzele strînse, ea se duse în casă.

– Bogata ta soţie ţi-a dat toate astea? îl auzi ea pe Hiram în timp ce intra în casă. El privea peste burta lui mare masa pentru care ea muncise atît de mult.

– Vezi să nu le ia cu ea cînd va pleca, îi spuse el lui Josh, rîzînd prosteşte de propria lui glumă.

Cînd Carrie încercă să spună ceva, Josh se uită la ea, rugînd-o din priviri să renunţe.

– Dacă el ne dă afară de aici, luîndu-ne ferma, ne vei cumpăra tu alta? Josh o spusese încet, cu atîta ironie în glas, încît ea se hotărî să tacă.

În acele momente ea nu ştia pe care din ei îl plăcea mai puţin. Carrie se hotărî să-l suporte pe acest om timp de două ore şi ceva. La urma urmei, Josh îi pregătea plecarea mîine şi nu era sigură că va mai avea ocazia să vadă vreodată această familie, astfel că nu mai era îndreptăţită să aibă

grijă de ce li se putea întîmpla lor. Dacă ei vor suporta în continuare insultele acestui om, era treaba lor. Şi chiar aşa se întîmplă. El vorbea despre lipsa de educaţie a copiilor, spunînd că Dallas trebuie să ştie *Versurile bătrînului marinar*.

Cînd fetiţa de cinci ani spuse că nu auzise niciodată de poezia asta, Hiram îşi privi fratele dispreţuitor. Uitîndu-se în jos, Josh nu spuse nimic. Cînd Hiram privi mîinile mici ale lui Tem, hotărî că ele nu sînt bune de muncă, susţinînd că atunci cînd era de vîrsta lui Tem era în stare să întreţină o fermă. Îl certă de asemenea pe Tem pentru că se rătăcise şi crease probleme renumelui familiei Greene care se făcuse de rîs.

Cînd terminase cu copii, îl luase pe Josh la rînd, luînd în rîs terenurile cu porumb şi afirmînd că ştiuse întotdeauna că Josh nu va fi capabil să devină fermier.

Doar în momentul în care se referi la trecutul lui Josh, captă interesul lui Carrie. Din cele spuse de acesta se putea trage concluzia că Josh făcuse ceva groaznic în viaţa lui şi din cauza asta ei îşi pierduseră toţi banii.

Ce putuse să facă Josh de era aşa de condamnabil? se întreba ea. Potrivit celor spuse de Hiram, Josh ar fi fost cîndva bogat, căci el menţionase faptul că Josh era obişnuit cu vesela scumpă, la fel cum spusese că într-o zi acesta

pierduse totul. Cine îl ajutase să piardă? se întrebă Carrie. Îşi cîştigase Josh averea în condiţii obscure şi fusese descoperit?

Hiram renunţă să mai vorbească de Josh, îndreptîndu-şi atenţia asupra soţiei sale şi spunîndu-le tuturor că Alice greşise totul în săptămîna aceea. Vorbea despre petele de pe haine pe care ea nu le putuse scoate şi despre mîncarea arsă sau nefiartă, despre păienjenii care atîrnau pe pereţi.

Carrie se uită la ceasul de la gîtul ei. Trecuse doar o oră. Era ciudat că o persoană putea domina totul aşa de mult timp. Cînd Hiram termină în cele din urmă cu soţia lui, se opri. Dar nu pentru că vorbind aşa de mult ratase totuşi o persoană în atacurile lui, se gîndea el, uitîndu-se la Carrie.

Ea era pe deplin conştientă că ceilalţi nici măcar nu schiţau vreun gest de protest faţă de cele spuse de omul acela.

Dar cînd Hiram o fixă cu privirea nu-şi coborî ochii în farfurie ca ceilalţi, ci rezistă, încrucişîndu-şi-o cu a acestuia. Banii, se gîndea ea. Banii îi dădeau putere acestui om. Era proprietarul fermei la care lucra Josh, iar pentru că avea puterea să-i evacueze, ceea ce însemna de fapt să le ia acoperişul de deasupra capului şi pîinea de la gură, credea că îşi poate permite orice. Dar Carrie cunoştea problema banilor. De nenumărate ori ea

simţise puterea banilor familiei sale, dar îi mulţumea lui Dumnezeu că în preajma ei fusese mereu cineva care să-i spună că averea nu oferă nimănui privilegii. Tocmai pentru că ea avea bani, asta nu însemna că are drum liber oriunde în lume. Trebuia să ofere pămîntului ceva în schimb, ceva, dar în nici un caz bani.

Hiram o privi pe Carrie îndelung şi cu un ochi critic, întorcîndu-se în altă parte, zîmbind zeflemitor, căutîndu-l pe Josh cu privirea.

– Cred că îmi dau seama de ce ai luat-o, spuse el privind chiorîş şi vorbind pe cel mai ironic ton pe care ea îl putuse auzi vreodată.

Hiram îşi întoarse privirea spre Carrie, încercînd să ghicească ce îi va spune ea. Cînd Carrie îi zîmbi dulce, Hiram se uită în altă parte, schiţînd un zîmbet de satisfacţie personală. Privirea lui o descumpănea pe Carrie, nu ceea ce spunea. Cuvintele lui le putea suci cum îi convenea ei, dar nu putea să-i anuleze zîmbetul acela zeflemitor, care parcă spunea că mai rămăsese la discreţia lui cineva pe care îl va umili şi discredita.

– Mai mult porumb, frate Hiram? întrebă Carrie pe un ton mieros.

Cu expresia zeflemitoare pe faţa aceea urîtă, el spuse:

– În orice caz nu poate fi vorba de porumbul fratelui meu, are prea mulţi gîndaci.

Ridicînd un vas greu de argint, ea i-l oferi, dar cînd el puse mîna pe acesta îi aruncă o ochiadă, spunîndu-i:

– Ca soţie poţi fi inutilă, dar pun pariu că poţi fi o femeie care poate răspunde multor cerinţe.

Carrie zîmbi privindu-l drept în ochi şi turnîndu-i supă de porumb în poală. Cu toată expresia de groază de pe chipul celor din jurul mesei, Carrie continuă ceea ce îşi propusese, turnîndu-i în cap lui Hiram crema de spanac, pe faţă, salata de varză, izbindu-l apoi cu un cub de şuncă grasă în piept. Tocmai pusese mîna pe un cuţit mare cînd Josh o apucă de încheietura mîinii.

– Nu are dreptul să..., începu Carrie.

Mîna lui Josh se strînse mai tare pe a ei.

– Dar tu nu ştii nimic, spuse el.

– Şi nimeni nu se grăbeşte să-mi spună, răspunse ea, aruncîndu-le copiilor o privire şi grăbindu-se să părăsească casa.

De fapt, nu era treaba ei. Tocmai pentru că era căsătorită cu Josh, că îi iubea pe copii din toată fiinţa ei, asta părea că nu contează.

Alergă pînă ajunse la drum, apoi continuă să fugă dorind să se oprească numai la Maine. Alergă pînă plămînii ei nu mai puteau respira şi picioarele o lăsară. Cînd nu mai putu înainta, se întoarse spre rîul din apropiere, aşezîndu-se pe malul acestuia. Înainte să-şi regăsească ritmul normal al respiraţiei,

ea începu să plîngă. Plînse mult timp, cu genunchii strînşi sub bărbie, ascunzîndu-şi faţa în faldurile rochiei sale. Se străduise atît de mult şi pierduse totul.

– Poftim, zise o voce de lîngă ea şi i se întinse o batistă. Uitîndu-se în sus printre lacrimi, îl văzu pe Josh aşezat lîngă ea.

– Pleacă de aici. Te urăsc. Vă urăsc pe toţi. Doresc să plec astăzi în loc de mîine. Voi fi fericită să nu te mai văd niciodată. Fără să comenteze cele spuse de ea, privind în apă, el îi întinse o sticlă de whisky.

– Este un whisky din orz, scotch veritabil, este ultima mea sticlă.

Luîndu-i sticla din mînă, Carrie bău o doză bună din lichidul fumuriu, apoi una şi încă una, pînă ce Joseh îi luă sticla înapoi.

– Referitor la fratele meu... începu el.

Carrie aştepta. Băutura o făcuse să se simtă mai bine, uşor ameţită, relaxată. Se sprijini de malul cu iarbă, apoi privi în apă, departe. Cum Josh continuă să tacă, Carrie scoase un rîs răutăcios.

– Ştiam că nu ai ce să-mi spui. Că nu-mi poţi împărtăşi un secret de-al tău. Se întoarse, privindu-l.

– Trebuie să spun că fratele tău nu-ţi prea seamănă.

– Nu sîntem rude de sînge. Mama mea s-a căsătorit cu tatăl lui cînd eu aveam zece ani şi Hiram avea deja cu alţi zece mai mult ca mine.

– Tatăl lui semăna cu el?

– Nu! Josh bău din sticlă. Mai curînd tatăl meu vitreg era terorizat de Hiram.

Carrie chicoti.

– Cred că înţeleg. S-a comportat întotdeauna astfel? Ea făcu un gest în direcţia casei.

Trăgînd o altă duşcă, Josh îi înapoie sticla.

– Oameni ca Hiram sînt născuţi, nu creaţi. S-a născut convins că ştie drumul drept şi era de datoria lui să-i dirijeze pe celalţi.

– De ce trăieşti tu pe pămîntul care-i aparţine?

Josh nu răspunse. Carrie bău din sticla de whisky.

– Îţi cer scuze. Nu trebuia să te întreb aşa ceva. Uit de la o clipă la alta că nu sînt suficient de bună să fac parte din familia Greene şi sînt doar o gîsculiţă cu capul gol şi bogată, care nu are ce căuta aici. Se ridică.

– Scuză-mă, dar cred că mă voi întoarce acasă. Josh o apucă de fustă.

– Carrie, ţi-aş fi spus, dar...

Ea se uită la el fix.

– Dar ce? ţipă ea la el.

– Dar mă vei urî.

Acesta nu era răspunsul pe care îl aştepta ea. Aranjîndu-şi fusta după ce o trăsese din mîna lui îl ascultă spunînd:

– Mi-am bătut joc de viaţa mea, făcînd lucruri cu care nu mă mîndresc. Copiii sînt singurul lucru bun pe care l-am făcut în viaţa mea.

Carrie îşi reaminti insinuările lui Hiram. Să fi fost Josh un criminal? Poate îl eliberaseră din închisoare condiţionat, numai dacă se afla sub controlul fratelui său, îngrijea de fermă şi îşi creştea copiii?

Aşezîndu-se alături de el, mult mai aproape decît fusese înainte, bău din nou whisky şi îi dădu sticla, spunîndu-i:

– Lasă-mă să rămîn cu voi! spuse ea cu căldură.

– Mai mult decît orice pe lume aş dori să rămîi, dar nu se poate, asta nu este o viaţă pentru nimeni şi cu atît mai puţin pentru tine. Nu pot accepta să trăim din banii tăi.

Ea încuviinţă dînd din cap, dar nu pentru că înţelesese, ci pentru că acceptase cele spuse de el.

– Josh, şopti ea, apoi se întoarse spre el cu ochii plini de lacrimi, este ultima zi.

În timp ce o privea, el îşi spunea că viaţa lui va fi mai bună după plecarea ei, că ea îi răscolise ceva ce nu-i făcuse bine. Ştia că vor fi copiii nefericiţi fără ea, dar îşi vor reveni şi curînd mica familie va reintra în normal. Dar ce însemna acest normal? Gătitul mîncării? Mizeria lui pe care copiii o accentuau prin propria lor mizerie?

– Oh, Carrie, spuse Josh, luînd-o apoi în braţe şi trăgînd-o la pieptul lui.

Clipa în care buzele lor se atinseră declanşă pasiunea mocnită de atît de mult timp, de cînd se văzuseră prima oară. Dorinţa puternică resimţită de unul pentru celălalt izbucnise atunci cînd Josh pusese mîna pe talia ei ajutînd-o să coboare din diligenţă, iar atingerile zilnice accentuaseră foamea lor de iubire, pînă cînd cei doi se legaseră puternic. Zi după zi se priviseră unul pe altul, studiindu-şi trupul reciproc, transpiraţia declanşîndu-se la simpla vedere a pielii celuilalat. Şi cu toate că pretindeau că nu se pot suporta, la apariţia celuilalt fiecare simţea un fior ciudat.

Copiii erau conştienţi de felul în care reacţionau adulţii unul faţă de celălalt, de felul în care nu-şi dezlipeau ochii unul de pe celălalt, de felul în care erau obsedaţi unul de celălalt.

Acum erau singuri, în jurul lor nu exista decît pădurea şi apa rîului, nimeni care i-ar fi putut împiedica să facă ceea ce doreau din prima clipă. Să-şi smulgă hainele de pe ei, unul celuilalt.

Josh era mult mai experimentat la dezbrăcarea unei femei decît era Carrie la scoaterea hainelor de pe un bărbat, dar de data asta el era teribil de însetat s-o facă. Cînd începu să-i desfacă manşetele i le sfîşie, dar grija pentru veşmintele ei era ultimul lucru la care se gîndea în timp ce-i pipăia pielea goală, lipindu-şi buzele de ea. Josh încercă să descheie nasturii din spatele ai rochiei, dar era

mai simplu să-i rupă. Cînd ajunse să o sărute pe umăr şi o auzi gemînd, uită complet de hainele de pe ea. Nu se mai gîndea la altceva decît la dorinţa lui puternică. Timp de cîteva clipe, prin aer zburară părţi din veşmintele ei, o bucată de rochie, desuuri din cel mai fin bumbac, cercurile fustei Malakoff, de care Josh se descotorosi greu, dar cît de repede putu.

Carrie îi văzuse pe fraţii săi în diferite stadii în timp ce se îmbrăcau sau se dezbrăcau, aşa că avea idee de ceea ce trebuia făcut ca să-l vadă gol pe Josh. Constată că era destul de îndemînatică la scosul cămăşii, chiar şi ciorapii nu erau o problemă. Deşi complet dezbrăcaţi, nu se atingeau, privindu-se şi lăsînd loc dorinţei. Dorinţei fanatice. Pofta carnală pe care şi-o reprimaseră atîta vreme. Cu dinţii înfipţi în sînii ei şi cu palmele lipite strîns de şolduri, Josh o pătrunse, făcînd-o pe Carrie să ţipe de spaimă şi de durere, de o durere care nu dură mult. Îl dorise pe Josh de prea mult timp ca o mică durere s-o smulgă din furtuna ei emoţională. Mişcîndu-se odată cu el, la fel de frenetic, de plină de dorinţă şi de lacomă, Carrie gemea de plăcere în extraz, ajungînd la paroxism odată cu el, moment în care Josh îşi îngropă faţa în părul ei. Un timp destul de îndelungat ei stătură îmbrăţişaţi.

– Eu, niciodată... începu Josh, dar Carrie îi astupă gura cu degetele.

– Nu spune că nu aveai intenţia să faci ce ai făcut, şopti ea. Orice faci de acum încolo, nu te scuza.

Zîmbind, el îi sărută degetele.

– Voiam să spun că nu am trăit o asemenea experienţă niciodată. Niciodată nu mi-am pierdut controlul ca acum. Amorul fizic este o artă, dar asta a fost...

– Necesitate? spuse ea.

– Nu, nevoie, cu ceva peste asta. Răsucind-o, o luă în braţe, mîngîindu-i părul.

– Josh, şopti ea, dar el o făcu să tacă, sărutînd-o.

– Trebuie să ne întoarcem, spuse el. Copiii sînt singuri, iar dimineaţă ne vom trezi devreme să prindem... Tăcu, ca şi cum cuvintele l-ar fi durut.

Ea stătea în braţele lui, refuzînd să se desprindă, apoi însă se ridică începînd să se îmbrace. Dar veşmintele ei sfîşiate erau greu de îmbrăcat. Degetele lui Josh le atinseră pe ale ei.

– Dă-mi voie, spuse el. Şi cu dexteritatea unei cameriste, o îmbrăcă, ţinîndu-şi mîinile cît mai mult pe ea.

Cînd mergeau spre casă preferară tăcerea, Josh strecurîndu-şi încet mîna în mîna ei. În primele secunde, Carrie încercă să se retragă, realizînd că ceea ce făcuseră nu era de conceput în condiţiile în care el îi vorbea de plecarea ei de a doua zi.

Acasă, copiii rîseră de hainele ei rupte şi de feţele lor aprinse. Cei mici erau în vervă după ceea

ce Carrie îi făcuse unchiului Hiram. În extaz, ei povesteau cum unchiul Hiram plecase înfuriat, pronunţînd cuvinte urîte la adresa lui Carrie şi despre prostul său frate, care se căsătorise cu o femeie cum era Carrie. Dallas o cuprinse cu braţele de talie spunîndu-i că o iubeşte. Neputînd suporta gîndul că a doua zi trebuia să plece, Carrie fugi în baie să se schimbe. Ar fi dorit mai degrabă să plece în ziua aceea decît a doua zi. Să termine odată. După ce se îmbrăcă, intră în salon unde Josh şi Tem spălau vase.

– Îţi putem arăta cum se spală, îi spuse Tem lui Carrie cît putea fi el de sincer. Dallas stătea lîngă Carrie cu micuţele ei braţe strînse pe lîngă corp.

– Eu nu vreau să învăţ asta. Nu vreau să fiu nevastă de fermier. Eu vreau să fiu actriţă.

Carrie izbucni în rîs, luînd-o în braţe.

– Dacă ai fi fost actriţă, ai fi avut colegi îngrozitori în jurul tău. Ar fi trebuit să călătoreşti mult şi n-ai fi fost acceptată niciodată în casele celor suspuşi şi nici în ale celor cumsecade măcar. Nu, mai bine te căsătoreşti şi faci copii.

Dallas se strîmbă.

– Mi-ar plăcea ca bărbaţii doar să-mi aducă flori.

– Dacă te căsătoreşti cu cine trebuie îţi va aduce trandafiri.

– Dacă îşi va putea permite, spuse Josh mînios, apoi aruncă şorţul de bucătărie şi ieşi din casă.

– Ce am mai spus acum? gemu Carrie. Ar fi avut dreptul să creadă că intimitatea lor i-a apropiat, dar Josh părea chiar mai nervos decît înainte.

Josh dispăru toată după-amiaza, iar Carrie rămase singură cu copiii. Cel puţin bine că e convins că pot avea grijă de copii, se gîndea ea. Nu crede că voi da foc casei.

Spre seară, ea şi copiii stăteau pe verandă, Carrie povestindu-le despre Maine şi despre fraţii ei. Ar fi vrut să le spună că a doua zi pleca, dar nu putea lega două cuvinte cînd era vorba de asta.

La o oră după apusul soarelui, Josh se întoarse, îşi îmbrăţişă copiii, cerîndu-le să se spele şi să se culce fiindcă era tîrziu.

Îngîndurată, Carrie se ridică din scaun privind în jurul ei. Acum putea mirosi trandafiri acolo unde la venirea ei nu era alt miros decît cel de la cai. Încercînd să nu se gîndească la ziua de mîine, se întoarse în casă şi cînd copiii îi urară noapte bună, se abţinu cu greu să nu plîngă. Dallas terminase de urcat scara, dar se uită înapoi la tatăl ei.

– Vii în pat curînd?

– Nu dorm cu tine diseară, spuse Josh. Dorm în patul mare.

– Cu Carrie? întrebă Dallas.

– Cu Carrie! spuse Josh ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Cînd copiii plecară el se întoarse spre ea.

– Sînt nesigură în ceea ce priveşte... începu ea, dar nu mai continuă, neştiind ce să spună. Ar fi putut ea spune că nu era sigură că vor dormi împreună? Se temea ea că se îndrăgostise prea tare de el? Şi de familia lui, dacă vor mai petrece o noapte întreagă împreună? Nu credea că i-ar fi putut iubi mai mult decît îi iubea deja. Se temea că va plînge din nou la despărţire? Nu se putea întîmpla. Dacă va petrece noaptea cu Josh, o va opri el dimineaţă?

Se uită la el, la ochii lui negri, aprinşi de dorinţă pentru ea şi toate gîndurile o părăsiră. Ea deschise braţele spre el.

– Josh, şopti ea.

Mişcîndu-se rapid, o luă în braţe şi o duse direct în dormitor.

CAPITOLUL 11

Cînd se trezi a doua zi, soarele era deja sus şi imediat fu cuprinsă de panică.

Ar fi trebuit să se fi dat jos din pat şi să se fi îmbrăcat, dar în loc de asta, se lăsă la loc pe pernă, zîmbind şi gîndindu-se la noaptea petrecută cu Josh. Mîinile lui se plimbaseră pe tot corpul ei. Avea mîini ca de muzician care voiau să atingă totul din ea, să o mîngîie. Şi el o sărutase şi o învăţase cum să-l sărute.

Făcuseră dragoste toată noaptea. Se iubiseră exaltaţi prima dată la rîu, dar apoi avuseseră răbdarea rafinată a celor ce îşi prelungesc clipele împreună, studiindu-se atent unul pe celălalt. Carrie fusese fascinată de trupul lui Josh, de puterea muşchilor ce se simţeau sub pielea bronzată. Ea îl întrebă despre una sau alta din tainele cicatricelor de pe corpul lui şi el uneori îi spunea, iar alteori păstra tăcere. Remarcă faptul că

toate relatările lui nu depăşeau vîrsta de şaisprezece ani, tot ce depăşea adolescenţa rămînînd secret.

Atingînd-o şi privind-o în timpul clipelor de intimitate trupească, el nu-i puse nici o întrebare, iar ea consideră tăcerea lui ca pe orice altceva, decît ca pe convingerea că ştia tot ce putea şti despre ea. Dorea să se bucure din plin de noaptea aceea, fără să se gîndească ce va urma a doua zi. La un anumit moment din noapte, ea îi spuse lui Josh:

– Josh, te iubesc.

Dar el nu zise nimic, doar o strînse mai tare lîngă el, ca şi cum s-ar fi temut că ea va trebui să plece.

Acum, Carrie se întindea relaxată, cînd uşa dormitorului se deschise. Josh stătea în cadrul uşii, privind-o ca şi cum ar fi văzut-o după mult timp, rece şi oficial.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea. S-a întîmplat ceva cu copiii? Sînt bine?

– I-am dus pe copii la fratele meu. Cuferele tale sînt gata de plecare şi am închiriat un birjar care va conduce căruţa pînă la Maine. Trebuie să te îmbraci ca să putem pleca. Ieşi, închizînd uşa după el.

Acesta era omul cu care-şi petrecuse noaptea? Acestui om îi spusese ea că îl iubeşte?

Coborînd din patul ei nupţial, începu să se îmbrace, degetele tremurîndu-i pe nasturii bluzei. Noaptea trecută nu adusese nici o schimbare în relaţiile lor, el nepermiţîndu-le copiilor să-şi ia rămas bun de la ea. Dar spusese ea că ar vrea să plece? Nu le-ar fi putut spune copiilor că tatăl lor o obliga să plece, deoarece ei s-ar fi supărat pe el. Pe undeva, faptul că pleca în felul acesta avea şi partea lui bună. Dacă ar fi trebuit să le spună direct adio, ar fi început să plîngă şi nu le-ar fi putut explica ceea ce nici ea nu înţelegea. După ce termină, îşi puse toate obiectele de toaletă în geantă şi ieşi afară. Josh se urcase pe capra căruţei, iar pe bancheta din spate era un om care îşi ridică pălăria văzînd-o. Caii lui Josh erau legaţi în spatele căruţei, dar nu era frumosul armăsar, căci acesta era la fratele lui. Cînd o văzu, Josh îi întinse mîna ajutînd-o să urce lîngă el, dar fără să-i spună ceva.

După ce plecară, ea începu să-i vorbească.

– Aş putea să-ţi spun ceva care ţi-ar schimba hotărîrea?

– Nimic, spuse el sec. Absolut nimic! Tu meriţi mai mult decît îţi pot oferi eu. Tu ai merita...

– Să nu îndrăzneşti să-mi spui ce merit eu şi ce nu! spuse ea furioasă. Eu ştiu bine ce vreau.

Faţa lui deveni imobilă. Şi nu mai scoase nici un cuvînt.

Carrie se instală în patul din căruţă, considerînd că dacă el poate tăcea, ea putea face acelaşi lucru. Dar nu putea pune stavilă gîndurilor, amintirilor din noaptea precedentă cît şi celor din zilele petrecute cu Josh şi cu copiii lui.

– Spune-i lui Dallas că îi voi scrie, spuse Carrie tandru. Spune-i că îi voi trimite multe cărţi şi spune-i lui Tem că îi voi trimite poveştile despre aventuri pe mare. El doreşte să vadă marea. Îmi spunea că ar vrea să se facă marinar şi sînt sigură că Dallas va deveni actriţă. Toate fetiţele doresc să se facă actriţe înainte să se facă mari, aşa că nu e cazul să-ţi faci griji pentru ea. Este un copil foarte bun. Cel mai bun copil. Dar şi Tem este. El nu va mai avea motive să ajungă în situaţii dificile, acum cînd eu am plecat. Spune-i că dacă o va mai vedea vreodată pe fetiţa sălbatică să-i mulţumească în numele meu şi să-i spună...

Ea se întrerupse căci lacrimile îi înecau glasul. Cînd ajunseră la depozitul de la gară, el o ajută să coboare. Îl studie atentă, dar nu descoperi nici un semn de indispoziţie sau respingere în ceea ce o privea. Se putea tot atît de bine ca el să fi vîndut porumbul său plin de viermi unor comerciaţi şi la fel de bine să-şi expedieze nevasta ca să n-o mai vadă niciodată.

– Nu-ţi pasă, nu-i aşa? îi spuse ea cu o voce ironică, dar plină de reproş. Te-ai distrat, căci asta

era tot ce ţi-ai dorit. Din primul moment în care m-ai întîlnit, ţi-ai fixat ceea ce te interesa în legătură cu mine, iar după ce ai obţinut totul, mă poţi expedia fără să te afecteze cît de cît.

– Ai dreptate, zise el zîmbind lasciv, din prima clipă în care te-am văzut, am dorit ca mîinile mele să mîngîie corpul tău frumos. A fost necesar un timp ca să ajung pînă aici, dar am reuşit, iar acum că tu pleci, mă pot întoarce la viaţa fericită pe care o trăiam înainte de a veni tu.

Dacă l-ar fi auzit doar vorbind, ea nu l-ar fi crezut, dar expresia de pe faţa lui îi spunea că el nu minte. Nici un om de pe pămînt n-ar fi putut arăta aşa de nepăsător minţind.

Ea îl pălmui. Şi îl pălmui tare, el neschiţînd nici un gest pentru a o opri. De fapt, el arăta ca şi cum ar fi lăsat-o să-l pălmuiască la nesfîrşit. Ea se întoarse şi plecă de lîngă el, cît mai avea puţină consideraţie pentru demnitatea umană.

– Du-te înapoi la mizerabila ta fermă. Nu am nevoie de tine. Nu te vreau lîngă mine. Şi nici nu vreau să te mai văd vreodată. Ea nu-l auzi plecînd dar simţi că ceva din fiinţa ei dispăruse odată cu el. Trebui să se agaţe de cîrma căruţei pentru a-şi împiedica picioarele s-o rupă la fugă după el şi să-l implore s-o ia din nou acasă.

Îşi imagina cum îl va apuca de scara de la şa, argumentînd în favoarea sa şi rugîndu-l să-i dea voie să rămînă.

Mîndrie, trebuie să fie mîndră. Cei din familia Montgomery au fost întotdeauna mîndri. Dar Carrie nu era în stare să fie mîndră în clipa aceea. Sentimentele de care se simţea cuprinsă erau lipsa unui adăpost, deznădejdea şi singurătatea. Cînd auzi calul lui Josh, se întoarse fără voia ei, privindu-şi bărbatul ce stătea drept în şa, înalt şi robust. Timp de o secundă pe faţa lui apăru o expresie de durere, sau cel puţin aşa avusese ea impresia. Durere şi suferinţă, tot atît de profunde cum le simţea şi ea. Neputîndu-se stăpîni înaintă spre el. Dar privind-o, pe faţa lui apăru din nou grimasa aceea de dezinteres şi ducînd două degete la pălărie, îi spuse:

– Bună ziua domnişoară Montgomery! Mă bucură nespus vizita dumneavoastră. Apoi îi făcu de mai multe ori cu ochiul.

Acest gest o făcu pe Carrie să se întoarcă, strîngînd din umeri. În timp ce el se îndepărta, Carrie nu se mai uită după el.

– Anulată? Carrie îl întrebă pe şeful staţiei. Diligenţa nu pleacă astăzi? Cursa a fost anulată?

– S-a rupt o roată, îi răspunse şeful staţiei. A sosit un curier şi ne-a spus. De altfel, conducătorul

diligenţei e beat criţă. Dar nu asta l-ar împiedica să conducă, ci faptul că nici o diligenţă nu poate merge cu trei roţi.

– Nu; nu poate. Peste cît timp ar putea trece următoarea diligenţă?

– Peste o săptămînă, sau aşa ceva, spuse el fără nici un interes.

Carrie îşi îndreptă atenţia în altă parte, uitînd de funcţionarul de la fereastra depozitului. O săptămînă sau cam aşa ceva?

Aşezîndu-se pe o bancă plină de praf de lîngă clădirea depozitului, se întreba ce va face acum. Ar putea să-şi ia un loc în acest modest hotel din Eternity, dar ce va însemna asta? Cheltuise aproape totul ba pe una, ba pe alta, şi de fapt nu-şi luase prea mulţi bani cu ea. Ea nu-i spusese lui Josh despre asta, dar acum nu mai avea decît cîţiva bani în poşetă. Desigur, ea nu regreta banii cheltuiţi, deoarece copiii lui Josh aveau acum o casă plăcută în care să locuiască, dar nu-şi putea permite să stea zile întregi plătind camera de hotel, oricît de ieftin ar fi fost. Deschizîndu-şi poşeta, ea găsi doar cîţiva bănuţi şi cîteva hîrtii. În total avea vreo zece dolari şi vreo douăzeci de cenţi. De nenumărate ori ea îi spusese că banii nu au o prea mare importanţă în viaţa ei, dar el nu a crezut-o niciodată.

Lăsîndu-se pe spătarul băncii, îşi închise ochii. Cum va putea ea supravieţui în acest oraş timp de o săptămînă fără bani? Cu ce şi-ar fi putut ea cumpăra de mîncare şi cum şi-ar fi putut plăti locuinţa? Ar fi trebuit să-l sune pe tatăl ei ca să-l roage să-i trimită bani. Ea realiză cîte dificultăţi avea în faţă.

În primul rînd nu era telegraf care să poată transmite din acest Vest îndepărtat, iar o scrisoare ar fi făcut săptămîni, dacă nu chiar luni pînă la Maine. Poate ar putea merge la bancă şi împrumuta bani. Ce garanţie putea ea oferi? Douăzeci de cufere pline cu haine uzate şi alte asemenea bunuri? Ea se strîmbă. N-ar fi rîs Josh auzind de asta? Data viitoare cînd ar fi ajuns în acest oraş, ar fi auzit că domnişoara Carrie Montgomery, nemaiavînd bani, s-a folosit de numele tatălui ei şi că a aşteptat să-i cadă bani din cer. El o va lua în derîdere şi va spune că avusese dreptate cînd o considerase incapabilă.

Desparte-o de tatăl ei şi nu mai e nimic.

Numai la acest gînd şi simţea că se înfurie din nou.

– Mă voi putea descurca singură, îşi spuse ea cu voce tare.

– Aţi spus ceva, doamnă Greene?

Nici un cuvînt, continuă ea pentru sine. Apoi se ridică.

– Ştiţi cumva vreo slujbă pe aici? întrebă ea pe cel mai apropiat localnic.

Omul se uită la ea, crezînd că glumeşte.

– O slujbă? În acest oraş? Cei mai mulţi bani cheltuiţi în acest oraş, au fost cheltuiţi de dumnea-voastră săptămîna trecută. Aici nu e nimic pentru nimeni. De aceea în fiecare zi oamenii părăsesc oraşul.

Încurajatoare ştire, se gîndea Carrie. Zîmbindu-i omului, îi mulţumi, apoi ieşi din depozit. Afară se uită la soare, punîndu-şi mănuşile în mîini. Ce putea face să cîştige ceva bani? Cum putea să-şi asigure existenţa pînă cînd pleca viitoarea cursă? Uitîndu-se la maldărul de cufere din căruţă şi la birjarul adormit la umbra acesteia, ştia că de fapt nu era pregătită să se întoarcă acasă, admiţînd în faţa familiei sale că totul fusese un fiasco, dîndu-se în vînt după un om care o refuzase după ce profitase de ea. Nu voia să revină acasă şi să plîngă spăşită după tot ce se întîmplase. Îi va auzi pe fraţii ei că ea fusese întotdeauna o răsfăţată şi o ratată, de ceilelalţi fraţi, nu de cei care o şcoliseră, şi ar fi văzut lacrimile pe obrajii mamei sale şi tristeţea pe faţa tatălui ei.

Desigur, ea trebuia să dea socoteală de felul în care cheltuise banii în faţa fratelui ei mai mare. El nu o va pedepsi cum ar face-o ceilalţi. Nu, dar va fi

tare dezamăgit de ea, ceea ce era mult mai grav ca în cazul celorlalţi.

Nu, nu era pregătită să se ducă acasă cu coada între picioare!

CAPITOLUL 12

ŞASE SĂPTĂMÎNI MAI TÎRZIU

În faţa magazinului de modă feminină numit pretenţios *Parisul în deşert,* se găseau şase trăsuri al căror preţ depăşea valoarea produsului naţional corespunzător întregului oraş Eternity. Nimeni din oraş nu se plîngea de faptul că trăsurile blocau strada, deoarece cumpărătorii care vizitau magazinele de modă feminină se opreau la secţia comercială să cumpere diferite lucruri sau vizitau secţia fierărie pentru mici cumpărături. Şi caii trebuiau hrăniţi şi adăpaţi, aşa că grăjdarul nu se plîngea nici el.

Salonul magazinului oferea divertisment bărbaţilor ale căror femei erau la secţia de modă feminină. Şase femei care trăiau în Eternity

deschiseseră două restaurante de mare succes în care se servea masa de prînz şi hotelul organizase deja o aripă pentru noi spaţii comerciale. Alte două femei deschiseseră un magazin de pălării al cărui nume era *Banca liberală,* vizavi de magazinul universal. Scările trăsurilor erau lăsate în jos, încît clienţii care coborau să nu se murdărească de noroi pe ghete. În interiorul magazinului *Parisul în deşert,* doamna Joshua Greene supraveghea cele şase cliente fără să fie emoţionată nici un pic. Toate clientele erau bogate şi pretindeau să li se acorde personal atenţia cuvenită cînd intrau în magazin şi din prima clipă anunţaseră că o voiau pe Carrie doar pentru ele. Dar Carrie ştia cum să se poarte cu femeile care s-ar fi simţit neglijate. Pe unele le hrănea, altora le oferea ultimele bîrfe care circulau în Eternity, iar altora le dădea cărţi. Carrie era adepta intuiţiei în ceea ce privea dorinţele celor ce îi vizitau secţia de modă.

– Culoarea aleasă este groaznică, îi spunea Carrie unei cliente care proba o rochie de mătase în faţa ei, iar linia gulerului vă face cu zece ani mai bătrînă. Nu, nu, această rochie nu vi se potriveşte deloc.

– Dar îmi place, se plîngea femeia.

– Îmi place rochia asta şi soţului meu de asemenea, aşa că o voi cumpăra.

Toată asistenţa prezentă în magazin se oprise pe loc, dorind să vadă ce va urma. Carrie trebui să cedeze, pentru că femeia era clientă şi clientul are întotdeauna dreptate. Carrie îi zîmbi amabil.

– Atunci nu veţi cumpăra rochia de la mine, deoarece nu accept să le spuneţi tuturor că eu i-am permis unei cliente să cumpere o rochie care o arată mai bătrînă decît este. Clienţii mei pleacă de aici arătînd foarte bine. Vreţi să daţi jos rochia şi să mi-o înapoiaţi?

Femeia în cauză terorizase patru state cu asemenea magazine şi nu era dispusă să se lase aşa de uşor înfrîntă. Îi zîmbi lui Carrie cu detaşare superioară.

– Stăpînirea de sine rezolvă nouă zecimi din lege, zise ea, ridicîndu-şi nasul în vînt şi îndreptîndu-se spre uşă.

– Vă voi plăti, bineînţeles, doamnă Greene.

Ea pusese mîna pe uşă chiar înainte de a fi sigură că rochia ei va avea loc să treacă. Cu ochii scăpărîndu-i de indignare, se răsuci părăsind magazinul. Carrie zîmbea în urma ei, ţinînd în mînă bucăţi de material.

– Îmi pare rău, spuse ea, dar mi-e teamă că rochia e distrusă. Carrie ţinea în mînă o bucată mare de mătase pe care o tăiase din spatele rochiei uitîndu-se în ochii clientei sale. Aceasta se

oprise lîngă uşă, răvăşită de furie şi cu ochii în lacrimi, neştiind ce să facă.

– De ce nu veniţi înapoi să vă uitaţi la aceste splendide mătăsuri, de culoare portocalie, pe care le am în raft? Portocaliul se asortează foarte armonios cu tenul dumneavoastră deschis şi catifelat, iar în păr se potriveşte un aranjament de pene de egretă. Veţi stîrni admiraţia celor din jur.

Constatînd că femeia nu se mişca din loc, Carrie o luă energic de braţ conducînd-o spre camera de recondiţionare.

– Uitaţi-vă la asta, le spuse Carrie asistentelor sale, suspinînd şi privind materialul din mîna ei. Altă rochie distrusă, dar va trebui să plătească costul acesteia.

Caraghioasă femeie, se gîndea ea, lipsită complet de gust. Carrie considera că trebuie protejate clientele, uneori chiar de ele însele, în felul acesta păstrînd şi reputaţia magazinului şi a ei. Nu şi-ar fi putut menţine respectul clientelei dacă nu ar fi fost considerată cea mai bună.

Carrie se uită la cele cinci femei care aşteptau răbdătoare în camera din faţă să le vină rîndul şi suspină. Uneori se simţea depăşită de toată răspunderea impusă de funcţia ei.

– Mă duc să-mi iau corespondenţa, spuse ea, aveţi grijă de ele, dar dacă doamna Miller vă face neplăceri în legătură cu rochia ei albă, spuneţi-i să

mă aştepte pe mine. Carrie zîmbi. După ce a văzut ce li se întîmplă clientelor care se ceartă cu mine, cred însă că va fi destul de rezonabilă. Voi reveni peste... Se opri uitîndu-se la lumina palidă de toamnă tîrzie şi continuă.

– Voi reveni cînd voi reveni!

Joshua Greene şi copiii lui se plimbau prin oraşel, călare toţi trei pe calul lui de tracţiune. Trecuseră multe săptămîni de cînd nu mai plecaseră de acasă decît să lucreze la fermă şi nu mai întîlniseră străini de multă vreme. Fratele lui, Hiram, nu îi mai vizitase de cînd noua sa cumnată îi turnase mîncarea în cap. În trei rînduri oamenii din Eternity veniseră la fermă, dar Josh îi respinsese pe toţi, nefiind dispus să vorbească cu nimeni. În ziua următoare plecării lui Carrie, el lăsase o notă pentru doamna Emmerling, anunţînd-o că nu mai era nevoie de serviciile ei. În ziua plecării soţiei lui Josh, ea gătise mult pentru copii şi tatăl lor, restituind diferenţa din suma plătită pînă la sfîrşitul lunii, de Carrie.

Cînd mîncarea gătită de doamna Emmerling se terminase, Josh încercase să prepare el cele necesare. Prima dată, de foame, copiii mîncaseră friptura arsă gătită de el, fără să protesteze. Mîncaseră ceea ce el le pusese în faţă, fără să comenteze în vreun fel. De fapt nu spuseseră nimic

nici cînd tatăl lor îi înştiinţase de plecarea lui Carrie. Drumul de întoarcere de la gară, unde rămăsese Carrie, îl parcursese cît mai încet, gîndindu-se la motivele pe care va trebui să le invoce în faţa copiilor, pregătindu-se pentru scena de proporţii pe care o vor face aceştia. Fusese pregătit să asiste la crize de isterie şi lacrimi, dar nu fusese nicidecum pregătit să nu se întîmple nimic. După ce îi anunţase că ea a plecat înapoi la Maine, îşi strînsese forţele pentru a rezista furtunii care urma să se declanşeze.

Dar copiii încuviinţaseră dînd din cap la aflarea noutăţii, ca la ceva la care se puteau aştepta oricînd. Se purtaseră ca doi bătrîni înţelepţi care cunoscuseră totul, ştiind că nimic bun nu-i aştepta în viaţă. El ar fi dorit să le explice că renunţase la Carrie în numele şi în favoarea lor, ştiind că se va plictisi de ocupaţia ei de casnică, şi ea şi sfrijitul ei căţel îi vor părăsi. Ar fi vrut de asemenea să le spună că a fost mai bine că a durat numai o săptămînă, decît dacă ar fi durat luni. În plus, ar fi vrut să adauge explicaţia fantasticei apariţii a lui Carrie în casa lor, că fusese predestinată să stea un interval scurt de timp şi că nu era reală. Ar mai fi dorit să le spună că o vor uita în scurt timp.

Dar în săptămînile care au urmat, nici el şi nici copiii nu au încetat să se gîndească la ea. Asta însă nu însemna că au mai vorbit despre ea.

Nici chiar Dallas nu a pus întrebări despre plecarea lui Carrie. Josh încerca să se convingă pe sine că în curînd ea va ieşi complet din viaţa lor, ca şi cum n-ar fi fost niciodată. După ce au rămas singuri, au refăcut atmosfera obişnuită, cea de dinaintea venirii domnişoarei Montgomery şi deci a momentului în care ea văzuse fotografia lor.

Dar nu avea nici o importanţă de cîte ori îşi spusese Josh că ei o vor uita şi că totul va fi ca înainte, deoarece era conştient de faptul că se minte pe sine. Nimic din ceea ce era astăzi nu semăna cu ceea ce fusese înainte. Absolut nimic. Nici el, nici copiii şi nici ferma nu erau ce fuseseră cîndva. Nu era vorba doar de faptul că ea le lipsea, şi nici de acela că uitîndu-se la casa cu trandafiri afară şi înăuntru îşi aminteau de Carrie. Era vorba de faptul că ea le schimbase modul de a-şi vedea propria lor viaţă. O vreme îi făcuse fericiţi, îi făcuse să rîdă, să se bucure şi să cînte, să spună poveşti, să guste viaţa din plin.

La început, Josh încercase să recreeze prezenţa lui Carrie în propria lui casă, obligîndu-se să creadă că nu suferea din cauza plecării ei şi se străduise să facă cît mai plăcute şi antrenante conversaţiile la masa de seară. Şi copiii încercau

să pară veseli, exuberanţi, dar nu reuşeau. Într-o seară, Josh le ceru copiilor să imite animale, dar constată că le critica spectacolul şi mai curînd îi întrista în loc să-i distreze. În scurt timp, copiii se aşezaseră jos, somnoroşi, spunînd că sînt obosiţi, nemaifiind dispuşi să se joace.

A doua zi, el şi Tem se duseseră la cîmpul cultivat cu porumb, încercînd să-l facă să crească, dar Josh, după ce tăie cîteva buruieni, aruncă sapa jos.

– Aceste plante simt că eu nu le iubesc, spuse el. Tem îl aprobă, serios.

Altă dată Josh încercă să meargă cu copiii la pescuit, dar nu se distrau prea bine, nu era nimeni care să-i tachineze şi nici să-i provoace, nimeni care să inventeze un joc amuzant.

În seara precedentă, totul ajunsese la punctul culminant. El şi copiii mîncau şuncă prăjită şi mazăre conservată, cînd afară se auzi un lătrat de cîine mare. Fără să se privească şi fără să schimbe un cuvînt între ei, săriră de la masă încercînd să iasă pe uşă toţi deodată. Dar uşa era prea mică pentru toţi trei, aşa că începură să se împingă unul în altul. Dallas ajunse cu dinţii în umărul lui Tem, iar Josh aproape că îl trîntise pe acesta la pămînt în graba sa de a ieşi din casă, dar el avu destulă prezenţă de spirit ca să-şi dea seama ce făcea, aşa că luă cîte un copil la subraţ scoţîndu-i afară.

Cîinele o luă la fugă cînd îi văzu pe cei trei alergînd spre el. Era un cîine mare, de fermă, căruia i se vedeau coastele şi nicidecum unul să semene cu Ciu-Ciu.

Punîndu-şi copiii jos, Josh se aşeză pe treptele verandei rotindu-şi privirea prin curtea luminată de lună. Ca şi pînă atunci, cei trei nu pomeniră nimic despre Carrie, dar Dallas începu să plîngă. Fără să spună o vorbă, Josh o trase lîngă el, mîngîind-o pe păr. Alături de ei, Tem începu la rîndul lui să suspine, iar Josh ştia că el prefera mai curînd să moară decît să-l vadă cineva plîngînd, conştientizînd în felul acesta faptul că fiul lui suferea. Josh îl cuprinse şi pe el cu braţul în jurul umerilor.

– De ce a plecat? rupse tăcerea băiatul.

– Pentru că sînt eu stupid şi prost şi nu am intuiţie, spuse Josh încet.

Dallas îl aprobă stînd ghemuită la pieptul lui, lacrimile curgînd şi pe obrajii tatălui ei de data aceasta. El alungase o femeie pe care copiii ajunseseră să o iubească mult, dar niciodată nu-l întrebaseră de ce a făcut-o. Realiză în felul acesta cît de mult îl respectau şi-l iubeau copiii lui. Îl iubeau suficient ca să fie convinşi că ceea ce făcea el era întotdeauna corect, fiind dispuşi să accepte hotărîrile lui, indiferent de urmări. Îl iubeau, avînd deplină încredere în el.

Josh îşi suflă nasul şi apoi îşi şterse ochii cu dosul palmei. Carrie îi spusese că îl iubeşte. Îl iubea ea suficient pentru a accepta să se întoarcă înapoi? Josh îl strînse pe Tem lîngă el.

– Crezi că m-ar putea ierta?

Le trebuiră copiilor cîteva clipe ca să înţeleagă ceea ce le spunea tatăl lor, apoi se uitară unul la celălalt, zîmbind, şi săriră imediat de pe verandă începînd să danseze prin curte, risipind atîta energie cum poate nu risipiseră niciodată.

– Consider asta ca dovadă a convingerii voastre că pot fi iertat, spuse Josh pe un ton uşor ironic la adresa lui însuşi.

– Ea te iubeşte, interveni Dallas.

Josh rîse, deoarece Dallas rostise asta ca şi cum nu prea înţelegea de ce îl poate iubi Carrie pe el.

– Poate dacă i-aş scrie o scrisoare să...

Copiii se opriră din dans, uitîndu-se la tatăl lor. În momentul următor îl împinseră în casă unde Dallas îi aduse imediat toc şi hîrtie de scris, iar Tem ţinînd mîinile la spate, imitîndu-l pe tatăl său, începu să-i dicteze ce să scrie.

– În primul rînd trebuie să-i spui că o iubeşti foarte mult, iar apoi trebuie să-i explici că ea este pentru tine cea mai extraordinară femeie de pe pămînt. Spune-i că adori numele ei, că îţi place rochia şi părul ei mătăsos. Spune-i că

pescuieşte mai bine decît tine şi mai spune-i că eşti sigur că este mai pricepută la treburile fermei decît tine.

Josh îşi ridică o sprînceană.

– Şi altceva?

Copiii nu realizară că tatăl lor îi ironiza, iar dacă ar fi înţeles, nu l-ar fi băgat în seamă.

– Spune-i ce fel de mîncare trebuie să mîncăm. Dallas o spuse ca şi cum reproşurile lor ar fi trezit mila lui Carrie, determinînd-o să se întoarcă.

Tot cu mîinile la spate şi tot părînd o miniatură a tatălui său, Tem privi podeaua încruntîndu-se şi apoi făcînd cîţiva paşi prin cameră.

– Spune-i că reuşea să ne facă să rîdem şi dacă acceptă să se întoarcă va putea dormi dimineaţa cît de mult vrea.Lui Carrie îi plăcea întotdeauna să doarmă tîrziu, adăugă el, iar eu nu voi mai face nici o prostie de genul aceleia cînd m-am dus în căutarea şerpilor cu clopoţei. Îşi ridică privirea la tatăl lui şi faţa lui era tot aşa de serioasă ca a unui adult.

– Spune-i că regreţi cuvintele jignitoare pe care i le-ai spus şi că dacă acceptă să se întoarcă o vei trata ca pe o regină, că nu te vei mai certa cu ea şi că îi vei oferi patul cel mai mare ce îi va aparţine numai ei.

Josh zîmbi la spusele băiatului.

– Ei, uh, îi place să-l împartă cu mine.

Dallas scoase un sunet asemănător sforăitului.

– Tu eşti mare şi sforăi şi dai din picioare atunci cînd dormi.

– Nu-i spune că sforăi, îi ordonă Tem.

Copiii se opriră şi se uitară la Josh, aşteptînd parcă ceva, dar el avu nevoie de cîteva clipe ca să priceapă. Ridicînd tocul începu să scrie.

– Ce altceva să-i mai scriu?

– Spune-i că nu va mai fi obligată să-l vadă pe unchiul Hiram, spuse Dallas şi că nici mie nu-mi place de el.

Tem respiră adînc.

– Spune-i lui Carrie despre mama noastră, spune-i despre tine.

Lăsînd tocul jos, el îi privi pe cei doi copii cîteva clipe şi apoi îi strînse la piept, sărutîndu-i pe frunte.

– Îi voi scrie tot ce mi-aţi spus şi chiar mai mult. Îi voi spune că îi simţim lipsa noi toţi... şi că o iubim mult şi că o rugăm şi să se întorcă la noi. Îi voi spune absolut totul despre mine.

Tem ridică întrebător privirea spre tatăl său.

– Absolut totul, promise Josh privind în ochii băiatului. După ce află totul despre mine, s-ar putea să mă accepte şi să rămînem lîngă familia ei, în Maine.

Dallas îl privi cu ochii umezi.

– Spune-i că te poate săruta cît de mult va dori.

Josh începu să rîdă.

– Îi scriu cu plăcere toate acestea, dar acum voi veţi merge să vă culcaţi. Şi nu mă mai priviţi în felul ăsta, îi voi scrie tot ce v-am promis.

– O vom putea citi şi noi? întrebă Tem.

– Nu, nu, cred că nu. Este scrisoarea mea şi e personală.

– Nu vei uita să-i spui că..., începu Dallas.

– Nu mai primesc nici un ordin de la voi, piticilor! Acum, hai, căraţi-vă la culcare, ca să pot scrie şi eu şi nu vă mai uitaţi la mine aşa, sînt pe deplin capabil să compun o scrisoare.

Copiii nu mai spuseră nici un cuvînt în timp ce urcau scara spre pod, dar lui Josh i se păru că surprinde şoaptele lui Tem.

– N-ar fi putut face nimic ca lumea fără noi!

Josh rezistă impulsului natural de a se apăra. Ceea ce îl făcuse să se abţină fusese adevărul celor spuse de Tem. Zîmbind, se aplecă din nou asupra hîrtiei.

În noaptea trecută scrisese rîndurile către Carrie, iar acum el şi copiii lui se duceau să depună scrisoarea la poştă. În dimineaţa aceea Tem îl găsise pe tatăl lui dormind cu capul pe masă, nenumărate pagini aflîndu-se sub braţul lui şi cînd Tem încercă să scoată scrisoarea de sub mîna sa, acesta se trezi.

– Cît este ceasul? întrebă Josh obosit, frecîndu-şi obrajii.

– Este tîrziu, te duci să pui scrisoarea astăzi la poştă?

Josh zîmbi, amuzat de expresia rugătoare apărută pe faţa lui Tem.

– Noi ne vom duce la poştă astăzi. Toţi trei vom merge în oraş. Porumbul nu poate fi mai prost decît este acum. Hai, du-te şi te îmbracă şi ajut-o pe Dallas. Între timp eu mă voi bărbieri.

Aşa că acum erau în drum spre oraş, dar oraşul pe care aveau să-l întîlnească de data asta era absolut nou pentru el. Ultima dată cînd Josh o condusese pe Carrie la gară în Eternity, nu vedeai decît străzi murdare, de obicei pline de oameni care părăseau oraşul. Dar acum circulau trăsuri elegante şi bărbaţi îmbrăcaţi în costume aşa de pretenţioase cum nu se văzuseră niciodată în Eternity, de cînd el venise în Vest.

– Ne aflăm în Paradis? întrebă Dallas stînd în faţa tatălui său pe acelaşi scaun.

În primul moment, Josh crezuse că a greşit drumul şi se afla în alt oraş, Denver probabil, dar recunoscu destul de multe locuri pe lîngă care mai trecuse altă dată.

Cînd ajunse în centrul comercial, unde se afla şi poşta, Josh opri trăsura. Tem descălecă, apoi Josh o ajută pe Dallas să coboare. Toţi trei mergeau

tăcuţi, uitîndu-se la activitatea din jurul lor, neobişnuită pentru acel mic oraş.

– Ce se petrece în acest oraş? Ultima dată cînd am fost aici totul era mort, îi spuse Josh proprietarului magazinului imediat ce se văzură înăuntru.

Înainte ca cineva să-i poată răspunde lui Josh – şi cei din oraş aveau multe să-i spună soţului lui Carrie – Dallas scoase un strigăt. Întorcîndu-se, Josh o zări pe Carrie în pragul uşii. Nu-i venea să-şi creadă ochilor, arăta mai atrăgătoare decît şi-o amintea el, ar fi dorit să alerge spre ea, s-o ia în braţe. Dar după primele clipe în care ea părea că îl priveşte cu dragoste, îi aruncă o uitătură ca şi cum ar fi văzut ceva neplăcut apărut în crema ei de faţă. În momentul următor ea deschise braţele spre cei doi copii, care alergau spre ea ca şi cum se despărţiseră de numai o zi. Nu se îndoiau nici un pic de faptul că ea îi mai iubea încă. Josh îl urmări pe Tem care, fără nici un pic de sfială, săruta obrajii curaţi şi discret coloraţi în roz ai lui Carrie, agăţîndu-se de ea fără rezervă. Dallas, la modul cel mai simplu, îşi încolăcise picioarele în jurul taliei lui Carrie, aşezată comod pe fusta în formă de clopot, nearătînd deloc că ar fi vrut să renunţe la acest loc comod.

Copiii şi Carrie începură să vorbească imediat, Ciu-Ciu alergînd şi lătrînd în jurul lor asemeni unui ţînţar şi Josh se simţi rănit de faptul că aceşti copii, ai lui, îi arătau ei ce lui nu-i arătaseră niciodată. Îi spuseră lucruri pe care lui nu i le spuseseră niciodată. Îi spuseră la ce se gîndiseră şi ce făcuseră în timpul în care ea a lipsit. Tem îi spuse lui Carrie că el o căutase pe fata sălbatică, ceea ce Josh habar nu avea.

– Şi papa ţi-a simţit lipsa, zi de zi. Ţi-a scris o scrisoare, spuse Dallas.

– Oh, chiar aşa? spuse Carrie, uitîndu-se peste capul lui Tem la Josh. Nu am primit nimic de la el.

– Am venit astăzi s-o expediem, spuse Tem.

Carrie îl privi, zîmbindu-i cu căldură. Nu ştiuse pînă atunci că îţi poate lipsi cineva aşa de mult cum îi lipsiseră ei copiii. În orice oră şi în orice zi se întrebase ce făceau, de fiecare dată cînd le simţea lipsa foarte mult se gîndea cum să-l ucidă pe Josh. Nu se putea hotărî între a-l împuşca sau a-l înjunghia pe domnul Joshua Greene. Ori poate chiar să-l lege strîns cu frînghii sub chila vasului. Sau să-l oblige să doarmă cu ea în pat trei săptămîni. Îl privi pe Josh drept în faţă, ţinîndu-şi buzele strînse, exprimînd distanţarea ei faţă de el. Josh se apropie de ea.

– Aş dori să-ţi vorbesc, spuse el calm.

– Într-adevăr? Tot aşa ca atunci cînd m-ai lăsat la gară, în ziua aceea?

– Carrie, te rog, spuse el.

Dar Carrie nu era dispusă în ziua aceea să-i cedeze. Deoarece o ţinea pe Dallas pe genunchi, o ridică în braţe şi trecu pe lîngă el, ducîndu-se la vînzătorul magazinului.

– Ai ceva pentru mine?

Vînzătorul privea de la Josh la Carrie şi înapoi, în timp ce îi înmîna o scrisoare lui şi apoi una lui Carrie. Luîndu-şi scrisoarea, Carrie se îndepărtă. Josh o luă pe Dallas şi o aşeză pe podea.

– Afară, le strigă el copiilor, şi ieşi împreună cu ei părăsind magazinul.

Carrie se luă după ei, dar Josh îi blocă drumul.

– Am spus că vreau să stăm de vorbă.

– Nu putem avea totul în viaţă, nu-i aşa? Am vrut să trăiesc împreună cu tine şi cu copiii tăi. Numai Dumnezeu ştie de ce am ales un încăpăţînat ca tine care nu vrea să asculte nici o vorbă din cele ce-i spun. Am făcut-o şi am trăit să regret ceea ce am făcut. Acum, vrei să te dai la o parte din calea mea?

– Nu. Carrie, am ceva de spus, iar tu mă vei asculta!

Cînd văzu că el nu se mişcă, ea nu-l mai băgă în seamă, deschizîndu-şi scrisoarea şi începînd să citească.

– N-ai nimic de spus, i se adresă ea. M-ai respins o dată, iar eu nu voi fi... Ea se întrerupse, realizînd ceea ce se spunea în scrisoare. Îl privi pe Josh îngrozită, apoi totul se întunecă în faţa ei. Leşină, dar Josh o prinse imediat în braţe.

CAPITOLUL 13

Cînd Carrie îşi reveni, era întinsă pe o canapea, într-un salon pe care nu-l mai văzuse pînă atunci. Încercă să se ridice.

– Sss, stai liniştită şi bea asta, îi spuse Josh, sprijinind-o cu mîna de ceafă şi întinzîndu-i un pahar cu brandy. El stătea pe un scaun în faţa ei.

Carrie luă o înghiţitură şi, la insistenţele lui Josh, se întinse din nou.

– Ce s-a întîmplat? şopti ea. Şi unde mă aflu?

Uitîndu-se la el, privirea i se aspri, strîngîndu-şi ochii.

– Dar de ce te afli tu aici?

Josh îi zîmbi.

– Sînt foarte fericit văzînd că te simţi mai bine.

– M-am simţit bine pînă cînd te-am văzut pe tine, dar nu părea convinsă de ce spunea. Mai mult decît orice pe lume dorea să se simtă cuprinsă de braţele lui. Începuse afacerea cu magazinul de

modă şi îi mersese bine, dar în realitate ea ura ocupaţia asta. Ceea ce îşi dorise cu adevărat, fusese legătura ei cu Josh şi cu familia lui.

Josh surprinse strălucirea din privirea ei.

– Tu nu vei putea fi niciodată o actriţă bună, îi spuse el cu cea mai tandră voce pe care ea o auzise vreodată. Faţa ta este prea sinceră.

– Nu te apropia de mine, spuse ea, cînd el se aplecă sărutîndu-i colţul gurii.

– Îmi propun să ajung mai aproape decît sînt acum. Carrie, dragostea mea, am venit ca să-ţi spun că te iubesc din toată inima şi să-ţi cer să te căsătoreşti cu mine, dacă pînă acum nu am avut această fericire.

Ea ar fi dorit să-l respingă, de fapt ar fi dorit să se joace cu el de-a refuzul, îşi dorea ca el să se simtă mizerabil aşa cum a făcut-o pe ea să se simtă în aceste ultime săptămîni. Dar în loc de asta îşi acoperi faţa cu palmele şi începu să plîngă.

Josh o privi consternat, oferindu-i o batistă.

– Am sperat să-ţi placă ideea mea.

Cînd văzu că ea continuă să plîngă, îi luă mîinile umede într-ale lui.

– Carrie, sper că nu este altcineva în viaţa ta, nu-i aşa? Cred că nu. Aşa cel puţin am sperat cînd te-am văzut prima oară. Şi acum cînd am constatat că mai eşti aici şi că poate ai rămas deoarece... ei bine, deoarece tu...

Trăgîndu-şi nasul, ea se uită la el.

– Am rămas deoarece n-am avut destui bani ca să mă întorc acasă.

Auzind acestea, Josh începu să rîdă, iar Carrie i se alătură. În timp ce rîdea, el îi luă capul în mîini şi începu să-i sărute faţa.

– Spune-mi că nu există altul. Spune-mi. Oh, Dumnezeule, Carrie, mi-ai lipsit atît de mult! Am crezut că mi-ai smuls inima din piept cînd ai plecat. Cum se poate îndrăgosti cineva aşa de tare, doar în cîteva zile?

El se aplecă peste ea, aproape complet deasupra ei, sărutînd-o pe orice suprafaţă de piele la care ajungea.

– M-am îndrăgostit de tine dintr-o fotografie, spuse ea tandru în timp ce el îi săruta buzele.

În spatele lor uşa salonului fusese deschisă de cineva din afară.

– Voiam doar să văd cum... Oh, scuzaţi-mă, spuse proprietarul magazinului, în timp ce închidea uşa pe dinafară.

Josh o privi pe Carrie şi zîmbi.

– Mai bine te-am lua acasă cu noi, voi termina treaba în seara asta.

Carrie era ameţită de fericire. Încercînd să se ridice, se clătină, ducîndu-şi mîna la frunte. Imediat, Josh o întinse pe canapea.

– Nu te simţi prea bine, spuse Josh.

Carrie îi zîmbi, deoarece el pronunţase asta ca şi cum ea era pe moarte.

– Eu sînt... Carrie se întrerupse, văzînd scrisoarea pe masă, amintindu-şi de ce îi venise să leşine. Ochii ei se măriră şi ea nu fu în stare să scoată un sunet.

Observînd totul, Josh luă scrisoarea. După ce Carrie leşinase şi el o dusese în casa proprietarului magazinului, în timp ce soţia acestuia plimba sticla cu săruri pe sub nasul lui Carrie, Josh citise scrisoarea.

Nici dacă i s-ar fi luat viaţa în cazul în care nu înţelegea, el tot nu ar fi dedus ceea ce a fost atît de grav în scrisoare, încît să-i producă leşinul. Era înştiinţată că unul dintre preţioşii, perfecţii, extraordinarii ei fraţi, urma s-o viziteze.

Carrie bău tot coniacul, apoi puţină apă, după care se sprijini de perne.

– Cînd spune el că va sosi aici? întrebă ea încet.

Josh căută în textul scrisorii.

– Pe 12 octombrie. Ridicîndu-şi privirea spre ea continuă, adică mîine.

Carrie părea că va leşina din nou.

– Hai să fim optimişti, spuse Josh zîmbind. Diligenţa nu a sosit la timp niciodată de cînd trece prin Eternity, aşa că nu avem nici un motiv să ne aşteptăm că fratele tău va sosi mîine şi poate nici peste multe săptămîni de aici înainte.

Carrie continuă indispusă:

– Dacă fratele meu Ring spune că va fi aici pe data de 12 octombrie, atunci în acea zi va fi aici. Chiar dacă va trebui să împingă el diligenţa, tot va ajunge în Eternity.

– Vrei să fii atît de amabilă să-mi spui de ce vizita neaşteptată a fratelui tău extraordinar te-a făcut să-ţi schimbi culoarea la faţă devenind albă ca varul?

– Da de unde ai tu habar de culoarea varului şi cum de te pricepi tu aşa de bine la corsete şi lenjerie intimă de damă? Şi, apropo, te urăsc pentru că m-ai lăsat singură şase săptămîni şi două zile, timp în care ai hotărît dacă merit să mă iubeşti sau nu. Dacă aş fi luat diligenţa să mă întorc la Maine, puteam fi ucisă de indieni de zeci de ori pînă să apari tu. Puteam...

El îi opri vorbele, acoperindu-i gura cu un sărut.

– Nu vei putea devia discuţia noastră iscînd ceartă. Hai, spune-mi, ce te-a răscolit atît de mult aflînd de venirea fratelui tău?

– Nu-ţi voi spune nimic, aşa cum nici tu nu mi-ai spus despre fratele tău şi despre tine. Încrucişîndu-şi braţele pe piept, îşi strînse buzele şi ridică bărbia semnificativ.

– Dar tu nu eşti o persoană închisă în tine, nu-i aşa?

– Asta este acelaşi lucru cu a nu avea o notă de mister?

– Carrie, tu baţi pasul pe loc.

Carrie îşi lăsă braţele să cadă.

– E-n regulă, spuse ea, să ştii că nu vine oricare dintre fraţii mei, vine Ring! El este cel mai în vîrstă frate al meu. Este, indiscutabil, cel mai perfect frate dintre toţi.

Josh se uită la ea ca şi cum explicaţiile ei erau neconvingătoare, inutile.

– Pe cît de mult mă pricep eu, tu îi consideri pe fiecare dintre fraţii tăi ca fiind chintesenţa îndemînării masculine.

Carrie respiră adînc. Cum să-l descrie pe Ring cuiva care nu l-a văzut niciodată? Ring este într-adevăr perfect. Ceilalţi fraţi ai mei, ei bine, mai au unele defecte. Felul în care Josh îşi ridicase o sprînceană în semn de ironică neîncredere, îi provocă lui Carrie reacţia unei strîmbături copilăreşti.

După ce o sărută de trei ori, se aşeză din nou în scaunul lui, aşteptînd-o să continue.

– Ring nu minte niciodată, îi place uneori să tachineze şi să păcălească pe cineva. În măsura în care s-ar putea observa, are slăbiciunile fireşti fiinţei umane. Totuşi, poate face orice lucru mai bine decît oricare dintre noi. Singurul lucru rău care se poate spune despre el este că poate fi

considerat cel mai puţin frumos în sensul cel mai obişnuit al cuvîntului şi asta deoarece el nu este o prezenţă comună, nu este ca toţi ceilalţi.

Josh îşi roti ochii în cap.

– De ce apariţia acestui înger pe pămînt te îngrijorează într-atît?

Carrie îşi duse mîinile la obraji.

– Nu ştiu, nu-mi prea place ceea ce am făcut. Sînt sigură că este supărat dacă mama i-a vorbit despre falsul comis de mine în legătură cu semnătura tatii pe actele noastre de căsătorie. Suflîndu-şi nasul în batista lui Josh, îi povesti cum procedase, ascunzînd procura de căsătorie printre celelalte acte care trebuiau semnate de tatăl ei.

Josh rămase mut de uimire, dar şi de admiraţie bine ascunsă.

– Şi cînd le-ai spus părinţilor ce ai făcut, nu au rupt actele, închizîndu-te într-o cameră?

Carrie îşi suflă nasul.

– Oh, nu, sigur că nu. Părinţii şi fraţii mei mi-au satisfăcut întotdeauna dorinţele. Numai Ring... Ea începu din nou să plîngă.

Lui Josh îi trebuiră cîteva momente pentru a-şi clarifica această trecere în revistă a relaţiilor ei de familie. Copilul răsfăţat primise tot ce îşi dorise. Dacă şi-a dorit să se plimbe singură prin sălbaticul Colorado, traversînd jumătate din ţară în urma falsificării unei semnături, pentru a se căsători cu

un necunoscut, ei n-au avut nimic împotrivă. Orice dorinţă ar fi avut, ar fi devenit lege pentru ei. Şi hai să vedem ce s-a întîmplat, se gîndea Josh. Carrie sosise, lăsînd în urma ei parfum de trandafiri, apoi dobîndise un bărbat şi doi copii care o iubeau tot atît de mult cît iubeau aerul şi soarele.

– De ce mă priveşti în felul acesta?

– Mă gîndesc că poate fratele tău Ring are o idee corectă în ceea ce te priveşte.

– E groaznic ceea ce spui! Vorbeşti la fel ca Ring. Întotdeauna el îi spunea tatălui meu să mă ducă la mănăstire, deşi nici măcar nu sîntem catolici.

Josh tuşi ca să-şi mascheze rîsul, dar Carrie nu era naivă. Începu să tuşească şi mai tare făcîndu-i semn cu mîna că nu vrea să-i mai vorbească.

Luînd-o pe genunchii lui, începu s-o sărute. În primul moment ea rămase rigidă, dar imediat se relaxă, lipindu-se de el.

– E-n regulă, iubito, spune-mi de ce te temi.

Ea nu-i răspunse imediat.

– Din cauza mea, nu-i aşa? Nu doreşti ca el să ştie că soţul tău este un biet fermier, care nici măcar nu-ţi poate oferi...

– Taci din gură! îi strigă ea în faţă, ridicîndu-se şi plecînd de pe genunchii lui. Sînt total scîrbită cînd aud de bani, n-are nici o legătură cu starea ta materială, am eu destui bani.

– Sînt banii familiei tale, spuse Josh cu amărăciune.

– Pentru corecta ta informare, dispun de bani cîştigaţi de mine. Se opri, uitîndu-se contrariată la expresia lui de neîncredere.

– Ai constatat vreo schimbare în acest orăşel de cînd ai fost ultima oară? Şi nu trebuie să-mi spui, fiindcă ştiu că n-ai mai călcat pe aici de săptămîni. Oricine din acest oraş mi-a putut spune cum tu şi dragii tăi copii, pe care trebuie să adaug, nu-i meriţi, aţi devenit sihaştri. Spune-mi, ai observat?

– La care întrebare trebuie eu să răspund? Despre oraş, sau despre copii?

Ea strînse din dinţi; el o lua peste picior. După ce-i întoarse spatele, îşi roti doar capul spre el afişînd un zîmbet infatuat.

– Ai declarat că sînt incapabilă. Ai ajuns la concluzia asta deoarece eu nu ştiu să gătesc şi nici n-am ambiţia să învăţ să fac curăţenie, dar acum ştii ce pot?

– Da! spuse el în aşa fel încît Carrie se înroşi toată, pierzîndu-şi şirul gîndurilor.

– Pot... o da, eu pot face bani.

– Din tinichea? Sau te foloseşti de nişte cuvinte magice, sau vrăji cu limbi de broască, ori ceva de genul ăsta?

– Nu, mult mai simplu ca astea, i-am produs muncind. Dacă mai rîzi de mine încă o dată,

Joshua Greene, jur în numele familiei mele că nu mă vei mai vedea niciodată cu tine în pat!

Josh nu mai avea chef să rîdă. De fapt, în perspectiva unei asemenea pedepse, îi trecuse dorinţa să rîdă.

Aşezîndu-se din nou la locul ei, îi povesti cum organizase magazinul de modă. Îi povesti cum fusese obligată să stea în mizerabilul hotel din Eternity, după ce el o părăsise lîngă depoul gării diligenţelor, cum fusese obligată să stea două zile în casă scriind nenumărate scrisori. Le scrisese celor mai importante personalităţi din Denver, unor persoane care aveau bani.

– Şi ce le-ai putut scrie acestor doamne? întrebă Josh, interesat într-adevăr de o asemenea îndrăzneală.

Carrie îi spuse cum le scrisese femeilor despre rochiile pe care i le adusese recent fratele ei de la Paris. În plus, fraţii ei erau aşa de nepricepuţi la modă, încît cumpăraseră cele mai mari măsuri de rochii şi în cele mai ţipătoare culori.

– Un disperat strigăt de ajutor, nu ştiu dacă am auzit vreodată ceva asemănător, spuse Josh, dar fără intenţia de a o mai lua în rîs.

Ea îşi continuă povestirea, înşirînd rapid evenimentele, relatîndu-i despre primii clienţi, despre cum angajase croitorese şi cum se luptase cu lipsa

de gust a femeilor pe care nu le lăsase să îmbrace ceea ce nu le avantaja.

– S-ar fi cuvenit să le vezi, cucoane de optzeci de kilograme îmbrăcate în alb, în rochii din şifon neted şi subţire de culoare albă şi femei fără sîni, în negru. Am adăugat la partea din faţă a rochiilor accesorii din bumbac. Ştii, pentru ce n-a dat Dumnezeu etc., etc.

– Nu, nu cred că ştiu.

– Pentru ce Dumnezeu n-a dat femeilor din punct de vedere fizic, am completat eu cu bumbac, menţionă Carrie.

Josh nu rîse, dar trebui să mai bea coniac ca să se poată abţine.

– Şi cum spui că se numeşte magazinul de care vorbeşti?

– *Paris în deşert*.

Tot coniacul din gura lui Josh se împrăştie pe veşmintele lui Carrie.

După ce se perie pe rochie, îi aruncă o privire aspră, întrebîndu-l:

– Îţi baţi joc de mine?

– Nu, dragostea mea, nicidecum. *Paris în deşert* este un nume cum nu se poate mai potrivit. Se potriveşte cu Ciu-Ciu foarte bine.

Ea îl privi dojenitor, nefiind prea sigură dacă el era serios sau nu. Îşi termină povestirea,

explicîndu-i cum succesul afacerilor magazinului ei a contribuit la prosperitatea întregului oraş.

Cînd ea termină, se uită la Josh triumfătoare. Aştepta complimente din partea lui, dar în loc de acestea el o privi întunecat.

– Ce nu este în regulă? Nu ţi-am dovedit că sînt capabilă?

– Ba mi-ai demonstrat că poţi chiar să cîştigi bani, spuse el simţindu-se umilit. Ce va spune fratele tău despre faptul că eşti căsătorită cu un bărbat care nu-ţi poate asigura un nivel de viaţă decent? Un om care nu-şi cîştigă existenţa confortabil?

– Fratele meu nu se aşteaptă să mă căsătoresc pentru bani. Soţia lui nu era bogată în momentul în care s-au cunoscut, aşa că de ce ar trebui eu să am un soţ bogat? Carrie era convinsă că uneori era tot una dacă îi vorbeai lui Josh sau unui buştean.

– Tu nu înţelegi. Dar sper că fratele tău, da. Nu este acesta motivul pentru care eşti îngrijorată de venirea lui?

– Nicidecum! Ring va avea multe de spus la adresa mea... ei bine, va vorbi despre felul în care eu am falsificat semnătura tatei şi că acest lucru este necinstit. S-ar putea să arate că mariajul nostru este nelegal deoarece tata n-a ştiut ce semnează, iar eu nu am împlinit încă douăzeci şi unu de ani. Şi Ring va fi supărat pe tine şi pe viaţa

noastră în comun de numai cîteva zile, după care m-ai abandonat în oraşul ăsta străin, fără protecţie, fără ca cineva să aibă grija mea, în timp ce soţul meu stătea nepăsător la ferma lui. Ring are vederi demodate, după care bărbatul şi soţia lui trebuie să locuiască împreună.

Josh zîmbi. Nu reuşea s-o facă să înţeleagă ce însemna pentru un bărbat să fie în măsură să-şi întreţină familia şi pe soţia lui, dar în acelaşi timp s-o verifice. Peste trei ani va avea voie să părăsească ferma, iar după aceea va fi capabil să-şi cîştige onorabil existenţa. O luă din nou pe Carrie în braţe.

– Dacă fratele tău este îngrijorat de faptul că noi nu sîntem legal căsătoriţi, atunci ne vom căsători încă o dată. Regret că am ratat prima dată, dar de data asta vom avea precis o noapte a nunţii. Luîndu-i faţa în mîini, o sărută uşor.

– Am început să cred că într-adevăr mă iubeşti. Dacă m-ai putea iubi cum sînt acum, mă vei putea iubi mereu.

– Ce vrei să spui cu asta? După ce se uită lung la el, îşi întoarse privirea dezgustată.

– Oh, sigur, secrete din nou. Cînd vei ajunge să mă iubeşti îndeajuns ca să îmi poţi spune totul despre tine?

– De fapt, ţi-am şi spus, zise John, scoţînd din buzunarul de la vestă, scrisoarea compusă de el cu

o noapte în urmă. În timp ce trăgea afară scrisoarea lui, pe podea căzu scrisoarea trimisă prin poştă de cineva pentru el şi Carrie o luă de jos. Am petrecut toată noaptea compunînd această scrisoare pe care voiam să ţi-o expediez la Maine.

Carrie se întinse să i-o ia din mînă, dar el îşi retrase braţul.

– Eu am scris-o şi o ştiu pe dinafară, aşa că îţi pot spune eu totul.

– Aş prefera s-o citesc eu. Îmi faci declaraţii de dragoste nemuritoare în scrisoare?

– Da! îi răspunse el privind-o cu tandreţe. Ce-i cu asta?

Uitîndu-se la plicul ce era în mîna ei constată că nu avea şi adresa expeditorului.

– Această scrisoare îţi este adresată ţie, îi spuse ea lui Josh.

Dorind să o tachineze, puse scrisoarea scrisă de el pe o măsuţă departe de ea.

– Poate ar fi mai bine să-mi citesc corespondenţa adresată mie în primul rînd. Poate este de la o admiratoare secretă.

Continuînd să zîmbească, el îşi trecu scrisoarea pe sub nas, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă era parfumată. Josh încercase s-o tachineze, dar mirosind scrisoarea deveni palid.

– Josh, te simţi bine?

Dar Josh devenea din ce în ce mai palid. Carrie se duse şi îi umplu paharul cu coniac. În ritmul acesta, amîndoi aveau să se îmbete curînd. După ce Josh îl bău dintr-o înghiţitură, îi întinse din nou paharul, cerînd să-i fie umplut şi după ce ea îi satisfăcu dorinţa, îl bău şi pe acesta înainte să deschidă scrisoarea.

Cu mîinile tremurîndu-i el citi scrisoarea în cîteva clipe. Carrie nu mai văzuse un bărbat leşinînd pînă atunci, dar de data aceasta aşa se întîmplă. Josh leşină. Trecîndu-i braţul pe după gîtul ei, îl conduse pînă la canapea.

– Josh! strigă ea începînd să-l scuture. Sărurile speciale aduse pentru ea o ajutară să-l trezească. El îşi întoarse capul astfel că privirea lui era îndreptată spre partea din spatele canapelei.

– Josh, ce s-a întîmplat? El nu-i răspunse, dar continua să se uite spre spatele canapelei ca şi cum se pregătea să moară.

Ridicînd scrisoarea de pe podea, Carrie citi:

Dragul meu Joshua,

Mai trebuie semnată o singură hîrtie şi îţi vei recăpăta libertatea.

O voi aduce chiar eu pe data de 13 octombrie. Cum se simt copiii noştri dragi?

Cu toată dragostea,
Nora

P.S.: Sper că vei reanaliza situaţia sau te-ai acomodat cu ocupaţia de fermier?

Cînd Carrie termină de citit scrisoarea – de trei ori – tremura cumplit.

– Cine... Îşi degajă vocea. Cine este Nora?

Foarte încet, Josh se întoarse spre ea şi se ridică în picioare.

– Cine este Nora? îl întrebă ea din nou.

– După cîte se pare ea mai este încă soţia mea, spuse el, resemnat.

Privindu-l cu gura căscată, Carrie era încă sub stare de şoc. Familia ei şi alţi prieteni îi spuseseră că viaţa este dificilă, dar ea nu-i luase niciodată în serios. Ori de cîte ori cineva îi spusese că viaţa e grea, ea îi răspunsese că viaţa este aşa cum ţi-o faci. Ea susţinuse că oamenii îşi alegeau singuri dacă să fie trişti sau fericiţi, avînd întotdeauna exemple de oameni săraci care avuseseră o nenorocire după alta în familiile lor şi totuşi erau fericiţi, iar alţii care erau bogaţi şi aveau totul pentru a fi fericiţi şi se simţeau jalnic.

Într-o zi, cînd Carrie avea şaisprezece ani, mama ei îi spusese că oameni fericiţi nu existaseră niciodată cu adevărat. Ea susţinea că iubirea este trei sferturi fericire şi un sfert cea mai grea suferinţă din lume. Durerea produsă de iubire e mai rea decît moartea. Atunci Carrie crezuse că mama ei nu era prea deşteaptă, dar acum înţelegea ceea ce voise să-i spună.

Lui Carrie i se lăsară umerii a durere profundă. Cît de bine e pentru mine, fratele meu vine mîine şi poate să mă ducă înapoi la Warbrooke cu el.

Josh sări de pe canapea într-o secundă, cuprinzînd-o de umeri.

– Am crezut că divorţul s-a încheiat, am crezut că s-a terminat acum un an. Dumnezeu ştie că am plătit destul pentru a putea scăpa de ea.

Carrie îl privi cu răceală.

– Am crezut că eşti văduv. Niciodată nu te-ai gîndit serios la mine ca să mă informezi despre tot ce se poate întîmpla. Pleacă din viaţa mea. Trebuie să mă întorc la magazin acum. Îl măsură din cap pînă în picioare.

– Nu ne merg afacerile prost amîndurora.

Josh îşi luă mîinile de pe umerii ei, lăsîndu-le în jos, deoarece nu îi trecea nimic prin minte în clipele acelea. Făcu un pas înapoi şi o lăsă să iasă din cameră.

CAPITOLUL 14

Privindu-se în oglindă, Carrie îşi ciupi obrajii vrînd să le transmită acestora ceva din roşeaţa de pe vîrful nasului. Îşi pusese multă pudră pe nas în încercarea ei de a estompa tenta de roşu a acestuia.

Lui Ring nu-i va fi pe plac pudra de pe faţa ei şi cu atît mai puţin ochii ei roşii. Dar cel mai mult îl va deranja ceea ce îi va spune ea. Se va supăra, desigur.

Carrie observă cum lacrimile apăreau discret în ochii ei. Cît de multă apă putea elimina organismul? Plînsese toată noaptea şi toată dimineaţa. După ce îl părăsise pe Josh în ziua precedentă, se întorsese la muncă. Aşa procedau fraţii ei în asemenea situaţii, dar în cazul ei nu se produse nici o îmbunătăţire.

Poate a conduce o companie maritimă era mult mai dificil decît sfătuirea femeilor ce-şi doreau

rochii noi. Carrie însă nu era capabilă să se gîndească la altceva decît la faptul că soţul ei era căsătorit cu altă femeie. Nici măcar nu ştiuse că aceasta era în viaţă. El putea s-o iubească pe Carrie, dar nu avea suficientă încredere în ea pentru a i se destăinui.

La două ore după ce ea îl părăsise pe Josh, Tem şi Dallas veniseră la magazinul ei dorind s-o vadă.

Carrie încercase să-şi şteargă ochii de lacrimi, aşa încît copiii să nu observe că plînsese, dar ei nu puteau fi înşelaţi. Tem o întrebă dacă citise scrisoarea trimisă ei de către tatăl lor. Dar gîndurile ei erau numai la scrisoarea primită de la Nora, aşa că le spuse că a citit-o, intenţionînd în consecinţă să plece din Colorado pentru totdeauna.

Cînd copiii părăsiseră magazinul, mergeau ca doi bătrîni obosiţi şi sătui de mizeria vieţii. După asta, Carrie plecă acasă, ducîndu-se la căsuţa pe care o închiriase alături, simţind o imperioasă nevoie să doarmă.

Acum, în această dimineaţă, trebuia să se întîlnească cu fratele ei, Ring. Poate că el nu va rămîne, fiind ultimul om de pe lume cu care ea dorea să vorbească. Întotdeauna el spusese despre ea că era răsfăţata familiei şi că i se permiteau prea multe.

Cînd Carrie îşi puse boneta pe cap, nu se preocupă de felul în care trebuia să-şi lege panglica într-o buclă elegantă, aşa cum o făcea de obicei, căci de data aceasta nu-i mai păsa cum arăta.

Se duse la depoul gării şi nu-i luă în seamă pe cei care, trecînd pe lîngă ea, o salutau reverenţios. Tot ceea ce o interesa era să termine odată cu toate şi să se întîlnească cu fratele ei, care să-i aranjeze să plece cît mai curînd spre Maine, acolo devenind iarăşi copilul alintat al familei. Fetiţa pe care toţi o considerau păpuşa lor nu va mai avea familia ei şi nici bărbaul care s-o iubească doar pe ea.

Desigur că nu avusese asta nici atunci cînd crezuse că le putea avea.

Ajunse la depou cu treizeci de minute mai devreme de ora la care era aşteptată diligenţa şi directorul rîse cînd o văzu din nou.

– Diligenţa nu va fi niciodată punctuală, aşa cum n-a fost nici pînă acum şi deci astăzi nu va face excepţie. Am auzit că au avut probleme cu indienii pe traseu. S-ar putea să întîrzie chiar mai multe zile.

Carrie nu se uită la el.

– Fratele meu va avea grijă să fie punctual, spuse ea obosită, aşezîndu-se pe o bancă din apropiere. Afirmaţia ei stîrni rîsul directorului care părăsi clădirea, nerăbdător să le povestească

tuturor locuitorilor oraşului pe care îi va întîlni amuzanta întîmplare.

Nu trecuseră nici două minute de la plecarea acestuia şi Josh îşi făcu apariţia în clădirea depoului.

– Dumnezeule, exclamă Carrie, de n-ar fi soţul Norei! Se întoarse cu faţa la perete.

Aşezîndu-se alături de ea, Josh îi luă mîinile în ale lui, dar Carrie şi le retrase brusc. O cuprinse de umeri întorcîndu-o cu faţa la el.

– Carrie, am învăţat ceva de la tine, tu niciodată nu accepţi înfrîngerea, niciodată!

– Uneori trebuie. Ea încercă să se retragă, dar el nu-i dădu voie.

– Nu ţi-am spus de Nora, deoarece am considerat-o ieşită din viaţa mea. E destul de simplu. Doar ai citit scrisoarea. Eram convins că divorţul se terminase şi toate hîrtiile semnate în acest sens, iar în ceea ce priveşte cele ce i-am dat în schimb, am crezut-o satisfăcută pe deplin.

– Şi ce îi mai dăduseşi, întreaga ta iubire?

– Nora nu dorea dragoste, ea dorea bani, aşa că a trebuit să-i dau totul, pînă la ultimul ban. Şi în momentul în care îmi vîndusem totul, inclusiv hainele de pe mine pentru a scăpa de ea, eu şi copiii mei, îmi cerea în continuare alţii.

– De fapt te vrea pe tine, spuse Carrie.

Josh îi zîmbi.

– Tu eşti singura femeie care mă vrea. Mă vrei, în ciuda caracterului meu urît, în ciuda deznădejdii mele legate de munca la fermă. Tu mă vrei pe mine şi pe copiii mei şi tot ce mai am. Şi nu ceea ce îţi pot da eu, în afară de destul de multă iubire, cîtă poate exista pe pămînt şi pe care vreau din toată fiinţa mea să ţi-o dăruiesc.

– Taci din gură, spuse ea cu căldură în glas, cu toate că începuse să plîngă din nou.

– Carrie, regret tot ce s-a întîmplat. Regret că te-am judecat greşit, considerîndu-te incapabilă. Zîmbi la gestul ei de protest. Mă poţi blama? Tu eşti mult prea deosebită pentru orice bărbat care vrea să creadă că eşti inteligentă. Iar din experienţa mea ştiu că fetele nostime sînt destul de egoiste.

– Soţia ta este nostimă?

– Vrei să spui, fosta mea soţie. Nu, Nora nu este tocmai nostimă. El îi desfăcu panglica de sub bărbie, legînd-o din nou în aşa fel încît să arate cochet. Eu nu o iubesc pe Nora. Şi nu sînt sigur că am iubit-o vreodată.

– Dar ea este mama copiilor tăi.

– Nu am urît-o, totuşi.

La aceasta, Carrie începu să se ridice, dar el o aşeză la loc pe scaun.

– Importanţă are doar prezentul. Te iubesc şi vreau să te căsătoreşti cu mine şi mai vreau să stai

cu mine şi cu copiii mei. Pentru totdeauna. Este ceea ce ai dorit din prima clipă în care ne-ai văzut, nu-i aşa?

Carrie fu din nou trădată de ochii ei.

– Nu cred că te plac. M-ai minţit!

– Eu nu mint. Cum ţi-am mai spus, am crezut că divorţul s-a terminat. Iar referitor la scrisoarea de ieri, a fost pentru mine un şoc tot aşa de mare cum a fost şi pentru tine.

Pentru că nu reacţiona în nici un fel, Josh o luă în braţe, dar ea avu nevoie de cîteva momente ca să se relaxeze şi să se ghemuiască lîngă el.

– Fratele meu...

El o mîngîie pe păr.

– Lasă-l pe fratele tău în grija mea.

– Nu-l cunoşti, va fi foarte supărat de faptul că sînt căsătorită cu un bărbat deja însurat cu alta.

– Ca să nu mai vorbim nici de faptul că îi vei naşte un copil acestui bărbat, mai spuse el aproape în şoaptă.

Carrie nu mai respiră cîteva secunde. Nu trebuia să întrebe cum a aflat de vreme ce ea leşinase de trei ori în ultima săptămînă şi era informată că jumătate din oraş discuta despre asta.

– Vrei să fii cu mine datorită acestui copil?

– Oh, da, desigur. Copilul este singurul motiv pentru care te vreau. N-ai observat că fac colecţie de copii? Mă înţeleg foarte bine cu ei. Alături de

mine, toţi copiii sînt deosebit de veseli. Nu este posibil să te doresc, deoarece gîndul că aş putea să trăiesc fără tine m-ar face să mă simt mizerabil. Carrie, şopti el, te rog, nu mă părăsi.

Ea îl îmbrăţişă şi el o sărută, o sărută tandru, dar plin de dorinţă.

– Cînd fratele tău va fi aici, nu are importanţă cînd va ajunge diligenţa, astăzi, mîine sau nu ştiu cînd...

Îi acoperi buzele cu degetele lui ca ea să nu vorbească.

– Lasă totul pe mine. Îl voi convinge că sîntem cel mai fericit cuplu din lume şi că niciodată nu au existat disensiuni între noi. Cine ştie, poate diligenţa nu va ajunge nici în trei zile. În acest interval de timp, Nora va veni şi va pleca, iar noi vom fi căsătoriţi în deplină legalitate. Totul va fi minunat în afară de recolta mea de porumb.

– Fratelui meu nu-i va păsa de recolta ta plină de viermi şi... ea se uită la ceasul prins la pieptul ei. Diligenţa ar trebui să sosească în zece minute. Va fi aici în zece minute şi fratele meu odată cu ea.

Josh îi zîmbi plin de siguranţă.

– E-n regulă, zece minute, voi negocia eu cu el. Dacă el susţine că trebuie să ne recăsătorim, îl vom duce cu vorba pînă cînd Nora îmi va da hîrtiile divorţului meu. Va dura douăzeci de ore, în cel mai

rău caz. El îi puse mîna pe ceafă, aşa încît ea să-l privească în ochi.

– Mă vei putea ierta? Pentru povestea cu Nora? Nu am vrut să recunosc în faţa ta că am ratat prima căsătorie. Nu mă poţi acuza pentru asta, nu-i aşa? Cred că din cauza porumbului par aşa de neisprăvit.

– Nu eşti un neisprăvit.

El o sărută.

– Nu ştii ce înseamnă asta pentru mine. Este pentru prima dată de cînd am pe cap ferma asta că nu mă simt ca un neisprăvit.

– Ştiam că vei avea nevoie de mine.

– A fost destul de ciudat să ştii asta, spuse el şi se aplecă să o sărute, dar Carrie îşi ridică capul ascultînd şi privind în depărtare.

– Asta trebuie să fie diligenţa. Desprinzîndu-se de lîngă el, se ridică şi ieşi afară.

Rămînînd pe locul unde stătea pe bancă, Josh îi zîmbi tandru şi plin de siguranţă. Era atît de încrezătoare în cei din jurul ei, încît acum credea că diligenţa va sosi la ora fixată. Cînd zgomotul diligenţei crescu în intensitate, Josh ieşi şi el afară. Carrie stătea la capătul platformei de unde putea vedea dacă diligenţa într-adevăr se apropia. Josh privi în direcţia de unde venea zgomotul, şi ceea ce se apropia de ei semăna într-adevăr cu o diligenţă. El se uită la ceasul lui Carrie.

– Nu vor reuşi, mai sînt doar două minute pînă la patru fix şi ei mai au destul de mult drum de parcurs.

– Ring va reuşi! spuse Carrie fără prea mult interes.

În acest timp, cetăţenii din Eternity erau pe străzi, părăsind magazinele pentru a asista la acest fenomen neobişnuit, sosirea la timp a diligenţei.

Privind peste capul lui Carrie, Josh asista cu interes crescînd cum birjarul îşi învîrtea biciul deasupra cailor. Îl putea vedea cum sta în cuşcă agitîndu-se şi îl putea auzi strigînd la cai şi chiar respiraţia puternică a acestora alergînd în galop spre platforma depoului. De obicei, birjarul, întotdeauna beat, îşi ducea trăsura la pas prin oraş, nepăsîndu-i cînd ajungea la gară.

– Cred că vor reuşi, spuse Josh cu voce înceată, parcă mai mult pentru sine.

– Da, desigur, adăugă Carrie. Ora patru fix.

Josh îşi mări ochii neîncrezător cînd diligenţa apăru de după colţ. Dacă nu cumva greşea, pe acoperişul acesteia se vedeau înfipte săgeţi. Privind la mulţimea care creştea mereu, auzi diligenţa scrîşnind ca să se oprească în faţa platformei depoului. Nu erau doar săgeţi ieşind din acoperiş, dar şi găuri de gloanţe pe toată partea dreaptă a trăsurii. Legat la spatele acesteia era un frumos cal de curse.

– Ce s-a întîmplat? strigară aproape toţi deodată, adresîndu-se birjarului.

Josh se gîndea că nu mai văzuse niciodată un om aşa de obosit precum conducătorul diligenţei. De obicei acesta era beat, dar în ziua aceea era chiar prea serios, judecînd după cearcănele negre care se vedeau sub ochi săi, barba nerasă de cîteva zile şi colţul gurii care tremura dezordonat.

– Ce s-a întîmplat? spuse birjarul în timp ce cobora clătinîndu-se din cuşcă, am fost atacaţi de hoţi; nişte cowboy beţi, fugăriţi de indieni, care împreună s-au decis să ne atace. Alergam ca o turmă de bivoli călcînd totul în picioare. Cred că ni s-a întîmplat tot ce i se poate întîmpla cuiva mai rău. Conducătorul diligenţei începuse să distreze auditoriul aşa că se încălzi continuîndu-şi povestea.

– Dar noi am avut un om trăsnit cu noi. Îl cheamă Montgomery.

Carrie se uită la Josh spunîndu-i din ochi un fel de: nu ţi-am spus eu ţie? Birjarul continuă istorisirea.

– Omul nostru extraordinar spunea că are un orar de respectat şi că la o anume dată trebuie să ajungă la Eternity. V-am spus eu, e cam trăsnit. Călătoream cu o sută de mile pe oră, pe viaţă şi pe moarte, dar omul nostru ieşi pe fereastra diligenţei şi se urcă pe calul lui aflat la spate, făcîndu-ne să alergăm mai tare ca bivolii înfuriaţi. Nu m-a lăsat să

încetinesc cînd a revenit în trăsură, iar cînd am fost atacaţi de indieni şi de cowboys le-a zburat pălăriile cu gloanţe. Indienii s-au „amuzat" trebuind să ne lase în pace, deşi trăgeau cu puştile după noi. Datorită lui, v-am spus eu, e trăsnit rău!

După ce coborî, conducătorul diligenţei lăsă scara şi deschise uşa trăsurii. În cele din urmă, pasagerii începură să coboare. Erau sfîrşiţi; murdari, înspăimîntaţi, femeile încă avînd lacrimi în ochi. Arătau ca şi cum fuseseră băgaţi într-un butoi şi traşi de trăsură de la Maine pînă la Colorado. Printre pasageri erau două femei care, coborînd, se aruncară în braţele celor ce asistau la sosirea lor. O meşă de păr îi căzuse peste ureche primei femei, ceea ce îi făcea capul să semene cu un bostan. Unul dintre ei avea o tăietură în mîneca hainei, din care mai curgea sînge. Altul avea patru găuri în pălărie. Cel de-al treilea încercă să-şi aprindă o ţigară, dar mîna îi tremura aşa de tare, încît nu putea atinge vîrful acesteia cu chibritul aprins. Cînd cineva din mulţime se oferi să-l ajute, el îi ceru ceva de băut.

– Care din ei este el? o întrebă Josh pe Carrie, surprins că ea nu se repezise să salute pe nici unul dintre cei sosiţi. Ea nu-i răspunse, dar continuă să se uite la diligenţă. După ce toţi ceilalţi coborîră, îşi făcu apariţia şi ultimul.

Era un bărbat înalt, peste un metru nouăzeci, bine construit şi deosebit de chipeş. Purta un costum negru, care costase foarte mult. Josh ştia destul de bine. În loc să pară nervos şi înspăimîntat ca toţi ceilalţi, omul acesta părea calm şi odihnit, ca şi cum s-ar fi întors dintr-o plimbare liniştită, nu din teribila aventură prin care trecuse diligenţa, iar în ceea ce privea praful, pe el nu vedeai mai mult de cîteva firişoare ici şi colo.

Josh îl privea cum păşea pe platformă salutîndu-i pe cei ce-l urmăreau cu admiraţie. O femeie care călătorise cu diligenţa se uită la el şi începu să plîngă, ascunzîndu-şi faţa la pieptul unui bărbat de lîngă ea. Omul nostru căută în buzunarul hainei sale şi scoase o ţigară lungă şi subţire pe care o aprinse cu un chibrit, fără să-i tremure mîna. În timp ce trăgea adînc din ţigară, părea că nici nu observă felul în care aproximativ o sută de oameni se uită la el fascinaţi.

– Ghiceşte care este Ring! zise Carrie cu o voce scăzută.

Josh îşi strecură mîna în mîna ei strîngînd-o uşor, în semn de siguranţă. Ca şi cînd fusese sigur tot drumul că sora lui va fi acolo la sosirea lui, se întoarse către ea simţind instinctiv unde se putea afla.

– Salut, scumpo, spuse el pe un ton moderat, dar ea se repezi către el. Ring o cuprinse în braţele

sale puternice, strîngînd-o la piept în timp ce locuitorii oraşului îi priveau. Dacă acest om, jumătate monstru, jumătate erou, era cunoscut de Carrie, erau toţi dispuşi să-l accepte printre ei. La urma urmei, Carrie le oferise slujbe multora dintre ei.

– Lasă-mă să te privesc, spuse Ring, lăsînd-o jos din braţe. Era probabil de două ori mai mare decît ea şi una din mîinile lui mari o mîngîia pe obraz.

Josh nu avusese ocazia pînă atunci să fie gelos. Avusese întotdeauna încredere în cei din jurul său, fiind convins că oamenii îşi trăiesc propria lor viaţă, neîncercînd să le spună niciodată cum să-şi ducă viaţa, fie bărbaţi, fie femei sau copii. Dar acum realizase că de fapt, nu iubise niciodată pînă atunci. Chiar în acel moment, nu putea suporta faptul că el o atingea pe Carrie, indiferent că îi era frate. Ducîndu-se lîngă ea, îşi trecu braţul pe sub al ei, în semn că îi aparţine. Carrie îşi privi soţul. Ring era cu puţin mai înalt decît Josh, dar nu era mai bine clădit decît acesta, iar Carrie se gîndea că Josh era de o mie de ori mai fermecător decît fratele ei.

Ring se uită la amîndoi, la felul în care Josh o ţinea pe Carrie de braţ, studie felul în care acesta îşi ţinea gura, parcă fiind gata de luptă cu Ring. Observă felul în care ochii lui Carrie îl priveau pe Josh, ca şi cum acesta ar fi fost cel mai brav şi cel

mai bun om din lume, iar în felul acesta, Ring află tot ce dorise să afle. Călătorise tot acest drum lung de la Maine pînă aici ca să constate dacă sora lui îl iubea pe acest om şi dacă el o iubea pe ea, dar acum avea răspunsul. După el, s-ar fi întors chiar atunci înapoi la Maine, la propria soţie şi la copiii lui.

Ring îi zîmbi micuţei sale surori, iar Carrie îi întoarse zîmbetul cu aceeaşi intensitate, dar se simţea o uşoară umbră dincolo de aparenţă. Acest semnal îl făcu pe Ring să înţeleagă că ceva nu era tocmai în regulă, deoarece Carrie nu putea să ascundă nimic de el. El încercase s-o înveţe poker, dar cînd i se întîmpla să aibă o mînă bună, ea se bucura nespus, arătîndu-i cărţile.

Dar Ring intuia că nu era nimic prea serios, prea grav. La urma urmei cel mai important era că se iubeau unul pe altul, iar el putea constata asta. Stăteau lipiţi unul de altul ca şi cum Ring era o forţă a răului care încerca să-i despartă.

– Permiteţi-mi să mă prezint, spuse Josh, întinzînd mîna către Ring, Joshua Greene.

În timp ce îi strîngea mîna cumnatului său, realiză că îl mai văzuse cîndva, dar nu-şi putea aminti unde.

– Ne-am mai întîlnit vreodată?

– Sînt sigur că nu, spuse Josh automat.

Ştie poker, se gîndi Ring, nu vei ştii niciodată ce cărţi are omul ăsta în mînă. Nici cea mai discretă sclipire din ochii lui n-ar fi lăsat să se vadă ceva din ceea ce el păstra secret. Îi lăsa pe ceilalţi să vadă numai ceea ce voia el să vadă.

– Probabil că nu, spuse Ring cu o voce pe care şi-o dorea cît mai inexpresivă, dar se îndoia că ar fi fost aşa.

– Aş putea face undeva o baie? întrebă Ring, întorcîndu-se spre Carrie.

– Desigur. Ţi-am rezervat o cameră la hotel, dar nu este ca acelea pe care le foloseşti tu de obicei.

Ring ar fi sărutat-o pe sora lui pe obraz şi ar fi rîs pe deplin destins, dar Josh o acoperea ca o pasăre de pradă. Ring se întreba dacă se purta în acelaşi stil posesiv cu soţia lui.

– Sînt sigur că mă voi descurca. Poate în seara asta vom cina împreună şi mîine aş vrea să vă văd copiii, spuse Ring.

Pe Carrie începuse să o doară stomacul. Nu mai putea suporta misterul venirii lui Ring.

– De ce ai venit, Ring? Eu nu mă întorc indiferent de ce vei spune tu.

Ring nu şi-ar fi închipuit că ea va avea un asemenea comportament. Josh se apropie de ea.

– Asta ai crezut tu? Că eu am făcut tot acest drum ca să te iau înapoi cu mine?

– M-am gîndit că hîrtiile acelea, ştii....

– Hîrtiile acelea cu care l-ai păcălit pe tata ca să semneze?

Carrie se uita la vîrful pantofilor ei. Ring se uita la Josh. Unde l-a văzut el pe omul ăsta înainte?

– Ce căpcăun mă crezi tu pe mine? Am venit deoarece mariajul tău era ilegal, dar mama dorea să ştie dacă eşti fericită. Ţi-a trimis chiar rochia ei de mireasă şi vrea ca tu să te căsătoreşti îmbrăcată cu ea şi vrea o fotografie cu fiica ei şi cu noul ei ginere. Cred că nu vor fi probleme cu asta, aşa că mi-am permis să aranjez ca ceremonia să aibă loc mîine după-amiază. Am ales de asemenea florile, trandafiri roz. Sper că totul e în regulă. Trebuie să mă întorc acasă cît mai curînd posibil.

– Da, spuse Carrie, cred că va fi posibil.

– Bine, spuse Ring, ridicîndu-şi geanta pe care conducătorul diligenţei o aruncase din vîrful acesteia.

– Mergem? spuse Ring, întinzîndu-şi braţul în aşa fel încît Carrie să-l poată prinde şi să-l conducă la hotel.

– Îţi spun eu ce crede el, spuse Josh, fratele tău are...

– Nu spune asta! exclamă Carrie iritată, el mi-a luat viaţa în mîinile lui, asta are el. Cunoscîndu-l pe Ring, ştiu că are calitatea de avocat din partea tatălui meu şi este protectorul meu legal. Sper,

desigur că... ea trebui să înghită, că soţia ta se va arăta mîine dimineaţă şi astfel ne vom putea căsători cînd Ring consideră că se va putea.

CAPITOLUL 15

– Mă va lua înapoi cu el, spuse Carrie posomorîtă.

Ea şi Josh se aflau în camera hotelului în care locuia Ring, aşteptînd ca acesta să-şi termine baia.

– Eşti aşa de drăguţă să nu mai vorbeşti despre asta? Începe să mă plictisească. Ce crezi că va face? Te va înfăşura într-o pătură şi te va răpi? Asta va trebui să facă pentru a te lua de lîngă mine şi chiar şi atunci mă voi ţine după tine.

Aşezată pe sofa, Carrie privea la covoarele uzate şi pline de praf.

– Va trebui să-l convingem că totul este în regulă. Nu trebuie să simtă că au loc diferende între noi.

– Nu este nici o deosebire de vederi între noi.

Carrie se uită la el.

– Poate doar generată de faptul că tu ai o soţie, iar eu îţi port copilul în pîntece, produsul unui

păcat. Tu nu-l cunoşti pe Ring aşa cum îl cunosc eu. El are o fire deosebit de morală şi ar fi răscolit puternic dacă ar afla adevărul.

Josh oftă.

– Cred că-ţi judeci greşit fratele, este un tip în totalitate uman.

– Ha! Dacă Ring are emoţii omeneşti şi le ascunde cu grijă.

Josh rîse arogant.

– Omul nostru nu şi-a ascuns emoţiile prea bine. Te iubeşte la nebunie. Simt eu că se va purta ca cel mai îngăduitor dintre fraţi. Îţi va satisface toate dorinţele; ar face orice pentru tine. Dacă ai vrea să te măriţi cu un coşar, ar fi fericit alături de tine.

– Tu habar n-ai, izbucni Carrie arţăgoasă. Ring este...

– Ce sînt, draga mea soră? întrebă Ring intrînd în cameră. Arăta proaspăt şi bine dispus, îmbrăcat în costumul lui de seară bine călcat, în timp ce ea şi Josh erau şifonaţi şi plini de praf.

– Eşti cel mai scump frate al meu, spuse Carrie, ridicîndu-se pe vîrfuri ca să-l poată săruta pe obrazul proaspăt bărbierit.

– Un măr frumos, putred la mijloc. O, ce minciună frumos ambalată", cită Ring din memorie.

– Din ce este asta?

– Din Shakespeare, ai fi ştiut dacă terminai şcoala. Mergem să cinăm?

Carrie şi Josh ieşiră primii, Ring urmîndu-i aproape imediat.

În seara precedentă, Carrie trimisese unul dintre vînzătorii săi să aranjeze cel mai bun ospăţ pe care hotelul *Eternity* îl putea oferi, iar acum Carrie se întreba cum va fi.

O masă pentru trei persoane fusese aranjată într-un separeu din restaurantul hotelului. Dacă Carrie nu ar fi fost atît de nervoasă, ar fi izbucnit în rîs la ceea ce vedea. În locul chelnerilor îmbrăcaţi ca de obicei, ei parcă fuseseră scoşi de sub pat; purtau costume de seară, care după cum se potriveau cu trupurile lor, fuseseră împrumutate. Aveau şervete scrobite pe braţ, în stil franţuzesc, numai că nu erau prea curate şi uitaseră să le calce. După ce se aşezară, imediat un chelner ridică paharul lui Ring şi începu să toarne vin, dar se opri şi suflă tare în el deoarece pe fundul acestuia văzuse ceva. Carrie putea vedea fulgi de porumb plutind în vinul din sticlă, iar în paharul lui Ring resturi de fulgi. Îşi ţinu respiraţia cînd Ring începu să bea. Ea se aştepta să facă ce făcea de obicei acasă, declarînd vinul necorespunzător pentru a fi băut. În schimb, el îi zîmbi chelnerului.

– Vinul bun este un devotat prieten, dacă îl foloseşti cum trebuie.

Chelnerul, care servea în grajdurile cailor pentru diligenţe, atunci cînd nimeni nu locuia în hotel,

habar nu avea ce spusese Ring, dar zîmbi afectat. Curînd, vase pline cu mîncare apărură pe masă. Carrie servea mîncarea din faţa ei celorlalţi.

– Cum vă cîştigaţi existenţa, domnule Greene? întrebă Ring.

Uitîndu-se la Josh, Carrie îşi ţinu respiraţia. Ea îi spusese lui Josh că pe Ring nu-l interesează starea lui materială, iar acum tocmai asta îl întreba. Speră că Josh are suficientă inspiraţie ca să-i descrie ferma în cele mai frumoase culori.

– Cresc viermi, terenuri întregi de viermi.

Carrie scoase un sunet scurt ca un vaiet.

– Înţeleg, spuse Ring, altceva?

– Cîţiva gîndaci, pîlcuri frumoase de buruieni, dar totuşi viermii de porumb sînt specialitatea mea, cei de culoare verde şi graşi, mănîncă orice bob de porumb cultiv eu.

– O tu buruiană, care eşti atît de arătoasă şi de frumos mirositoare încît simţurile tale te dor, oare de ce te-ai născut? spuse Ring.

Carrie nu cunoştea poeziile pe care Ring le recita.

– Ring, nu este adevărat că Josh creşte viermi şi buruieni, în orice caz nu numai atît. Josh poate face o mulţime de lucruri.

Amîndoi bărbaţii se întoarseră în acelaşi timp spre ea, afişînd aceeaşi curiozitate.

– Eşti aşa de bună să-mi spui ce pot face bine eu? întrebă Josh.

Carrie se uită la el printre gene. El considerase asta o glumă. Cînd stăteau de vorbă cu fratele lui Josh era o treabă serioasă, dar acum cînd stăteau cu şi mai exigentul ei frate, totul putea fi o glumă.

– El îşi iubeşte copiii şi mă iubeşte şi pe mine, la fel cum îl iubesc şi eu pe el.

Josh îi zîmbi lui Ring.

– Nu are nici un motiv real să mă iubească, dar pur şi simplu mă iubeşte.

Ring îi zîmbi la rîndul lui.

– Nu gîndesc decît ca o femeie: Îl ştii aşa, pentru că îl ştiu aşa.

– Exact! spuse Josh deosebit de încîntat de Ring. Mai doreşti puţină bere, cumnate?

Ring îşi ţinu paharul deoparte.

– Tu spirit al vinului, spirit nevăzut, dacă nu ai nume sub care poţi fi cunoscut, te vom numi infern.

– Ce se întîmplă cu tine, Ring! exclamă Carrie, nu poţi vorbi decît spunîndu-ne versurile astea groaznice?

Ring îşi compuse o mină jalnică:

– Vorbele ei sînt pumnale şi fiecare cuvînt răneşte: dacă răsuflarea ei ar fi tot atît de teribilă ca finalul şoaptelor sale, nimic n-ar fi trăit în jurul său, otrăvind totul pînă sus în nord.

– Opreşte-te! Carrie strigă, trîntind cu pumnul în masă. Ce Dumnezeu te-a apucat?

Ring îşi scutură capul ca şi cum ar fi vrut să se dezmeticească.

– Nu ştiu, de cînd am părăsit scena, fiecare frază din Shakespeare auzită atunci, mi se învîrte prin cap. În baie am recitat tot timpul din Hamlet.

– Vei putea recita acasă, spuse ea autoritară. Acum vreau să-mi petrec timpul cu tine şi cu soţul meu, nu cu un actoraş de doi bani.

Ring deschise gura intenţionînd parcă să o ia de la capăt, dar se opri. În cele din urmă, cu o figură serioasă spuse:

– Îmi povesteai despre soţul tău şi despre viermi, dacă îmi amintesc bine.

– Şi despre buruieni, adăugă Josh.

Carrie se aşează de partea cealaltă a mesei şi îi privi amîndoi. Nu ştia prea bine ce se întîmpla, dar avea impresia că va pleca lăsîndu-i acolo. Cei doi aveau acelaşi aer îngîmfat, plin de sine, pe care doar bărbaţii îl pot afişa, fiind superiori datorită simplului fapt că s-au născut bărbaţi.

Întinzîndu-se peste masă, Ring strînse mîna surorii sale.

– Îmi cer scuze. Cred că am scăpat de sub control povestea cu poezia. Spune-mi despre tine şi ce ai făcut tu.

– Îţi vorbeam despre Josh. Despre ferma lui.

Cu toate că spusese că pe Ring nu-l interesează ferma lui Josh, adevărul era că se temea de faptul că acesta va găsi locul întreţinut neglijent.

– Acum despre Josh. Faţa ei se lumină puţin. Josh poate citi cu voce tare tot aşa de bine cum poate Maddie să cînte.

Ring îl privi pe Josh cu alţi ochi, simţind că are motive de respect pentru acesta.

– Chiar ai putea în acest moment? Asta spune foarte mult deja.

– Cine este Maddie? întrebă Josh.

– Este soţia lui Ring, iar lumea o cunoaşte ca fiind La Reina.

De data aceasta Josh îl privi pe Ring respectuos, deoarece La Reina era o solistă de operă foarte cunoscută în întreaga lume.

– Felicitări pentru alegerea făcută, aveţi onoarea să fiţi lîngă o femeie extraordinară. Am auzit-o cîntînd de mai multe ori. La Paris, Viena sau la Roma. M-am dus s-o ascult ori de cîte ori am avut posibilitatea.

– N-am ştiut că ai fost în toate aceste locuri, spuse Carrie, dar el nu-i acorda importanţă.

– Îţi mulţumesc, spuse Ring. Este o femeie minunată şi...

Se opri, ochii lui mărindu-se.

– Poţi citi cu voce tare, interpretînd texte... Eşti...

Cu un gest scurt, Josh îşi aruncă mîna înainte, lovind şi răsturnînd paharul cu vin din faţa lui Ring, încercînd să-l oprească pe acesta în mijlocul frazei. Carrie se uita la dezordinea de pe masă, pierzînd felul în care Josh îl implora din priviri pe Ring să nu mai continue.

După ce Carrie termină de şters vinul împrăştiat pe masă, simţi că se întîmplase ceva. Era ca şi cum cei doi deveniseră membrii unui club secret din care o excluseseră pe ea. Era ca şi cum în decursul cîtorva secunde, ei deveniseră cei mai buni prieteni. Pe toată durata dineului de atunci încolo, ei au stat de vorbă, aruncîndu-i din cînd în cînd o privire scurtă lui Carrie. Au vorbit despre toate oraşele prin care amîndoi trecuseră, despre piesele de teatru pe care le văzuseră amîndoi şi despre spectacolele soţiei lui Ring. Au discutat despre toate cunoştinţele comune, despre hoteluri, despre mîncăruri, despre vinuri.

Carrie rămase tăcută tot timpul serii, indiferentă la modul în care o tratau cei doi. Probabil era prea tînără şi neumblată prin lume, pentru a prezenta interes pentru ei.

În cele din urmă, cei doi bărbaţi se hotărîră să se retragă.

– Vă văd mîine pe amîndoi, spuse Ring. Să zicem, la ferma ta, la prînz? Oficierea căsătoriei va

avea loc la ora cinci. Asta îmi va permite să-i văd pe cei doi copii. Spune-mi, îţi seamănă?

Carrie avea impresia că fratele ei îl întreba pe Josh ceva care de fapt avea cu totul alt sens decît cel auzit de ea.

– Îmi seamănă, cu o singură excepţie: au mai mult talent decît mine.

Acest lucru îl amuză pe Ring în mod deosebit. În momentul în care Josh îi ura lui Ring „noapte bună", Carrie nu vorbi cu nici unul dintre ei.

Luîndu-i mîna, Josh medita asupra unor probleme şi nu părea că observă enervarea ei. Nici măcar nu vedea că ea nu-i spunea nimic.

– Am adus camionul lui Hiram, spuse el. Se află la garaj. Presupun că te întorci cu mine acasă.

Prima intenţie a lui Carrie fu de a-i spune că ar fi preferat să rămînă la magazinul ei în oraş, dar ea dorea să-i vadă pe copii, deoarece voia să le spună că va locui în Eternity de acum încolo. Chiar dacă nu va mai vorbi cu tatăl lor din nou, ei se vor căsători a doua zi, bineînţeles dacă soţia lui îi va acorda divorţul.

Josh se duse la grajduri, luă camionul, o urcă pe locul din faţă, lîngă el, şi vorbi cu ea tot drumul pînă acasă. Îi spuse cît de deosebit este fratele ei, cît de educat, cît de înţelept, cît de cultivat.

– Probabil că asta se datorează faptului că aveţi cunoştinţe comune şi că a văzut aceleaşi locuri pe

care le-ai văzut şi tu. Locuri pe care nici nu ştiam că le-ai văzut. Vocea lui Carrie suna sarcastic.

Josh se prefăcu că nu înţelege ironia şi continuă să-l laude pe fratele ei. Că este un om minunat, că este bărbat sută la sută...

– Un bărbat ca el poate struni un cal, poate trage cu pistolul, poate recita din Shakespeare şi tot atît de bine poate cuceri o femeie.

La acest argument, Carrie spuse că simte că va vomita.

– Datorită copilului? întrebă Josh preocupat, fiind pe punctul de a opri caii.

– Nu, datorită ţie!

Zîmbind, el lovi caii cu biciul. Înainte să ajungă la casa lor se opriră la clădirea fermei lui Hiram, solidă, strălucitor de curată şi severă; nu vedeai nici o floare în jur. Carrie rămase în camion, în timp ce Josh intră să ia copiii. Ieşi după cîteva clipe purtînd-o pe Dallas în braţe, iar Tem, somnoros, venea în urma lor. Carrie o luă pe Dallas şi Tem se urcă lîngă Carrie, lipindu-se de ea.

– Ne vei părăsi sau vei rămîne cu noi? întrebă Tem, căscînd.

– Voi rămîne! răspunse Carrie.

Tem încuviinţă ca şi cum ar fi recunoscut această ultimă decizie a ei ca definitivă, neştiind că se putea schimba totuşi a doua zi.

Acasă, Josh ajută copiii să urce scara spre pod. Căscînd obosit, intră în dormitor. Carrie care îl aşteptase în prag, îl întrebă:

– Ce faci?

– Mă bag în pat.

– Nu în această cameră! spuse ea ferm.

Josh oftă.

– Carrie, iubito, este de-a dreptul ridicol. Sînt obosit şi nu pot împărţi patul cu Dallas. Fie-ţi milă de mine.

– Nu-ţi vei petrece noaptea cu mine. Tu şi cu mine nu sîntem căsătoriţi. De fapt, tu eşti soţul unei alte femei din punct de vedere legal. Dacă am dormi împreună am comite un adulter.

– Am fost căsătorit cu ea înainte de a ne culca împreună.

– Dar atunci nu ştiam asta.

Apropiindu-se de ea, somnul îl părăsi şi vocea îi coborî uşor, căpătînd o nuanţă seducătoare.

– Carrie, iubirea mea, doresc doar un loc în care să pot dormi. Nu poţi respinge un bărbat, nu-i aşa?

– Ai obosit de crescut viermi toată ziua sau de conversaţiile cu fratele meu, ignorîndu-mă în totalitate?

– Carrie, scumpo, spuse el insistînd şi apropiindu-se de ea pentru a-i mîngîia obrajii.

– Nu mă atinge! spuse ea ieşind şi trîntindu-i uşa în nas.

Sus, în pod, după ce Josh se urcase în patul îngust alături de fiica lui, Dallas, îi spuse:

– Ţi-am spus eu, Carrie voia tot patul ăla mare doar pentru ea.

A doua zi de dimineaţă, Carrie dormea profund cînd Josh îi aduse pe cei doi copii să-i spună bună dimineaţa. Dar în loc de urare, copiii se ghemuiră lîngă ea şi Ciu-Ciu, adormind după cîteva secunde.

Josh stătea în cadrul uşii sorbind cea mai proaspătă cafea din lume, privindu-şi familia cu dragoste. Ei bine, poate el nu iubea căţelul, dar începuse să se simtă ataşat chiar şi de această creatură.

În seara trecută, la masă, contrar convingerilor lui Carrie, el fusese conştient că ea se enervase. Probabil nu ar fi fost aşa de îngăduitor cu sine, dar sacrifica buna creştere în favoarea deliciului oferit de gelozia ei. Simţise pînă atunci gelozia unor femei pe care le neglija în favoarea altora, dar acele femei nu însemnau mare lucru pentru el. Acele femei nu-l iubiseră cu adevărat, nu iubiseră bărbatul din el, ci ceea ce ele credeau despre el. Destul de multe femei încercaseră să ajungă la el folosindu-se de copiii lui, dar copiii se manifestaseră cu viclenie, deoarece ei erau ca femeile. Dar acum, privindu-i pe copii şi pe Carrie, ştia cît de

mult îi iubea. Ea avusese dreptate. El şi copiii lui aveau nevoie de ea!

Continuă să-i privească îndelung, zîmbind uşor. Totul era în regulă acum. El ştia asta. Tot ce trebuia să facă era să trateze cu Nora, ca în sfîrşit să fie liber. Ca şi cum ar fi simţit ce se petrece, Ciu-Ciu ieşi de sub pătură, începînd să latre frenetic. De afară se auzea zgomotul unei trăsuri care se apropia şi Josh se duse la uşa din faţă, strîmbîndu-se. Nu putea fi Nora la ora aceea, dar mai ştii?

Auzindu-l pe Ciu-Ciu lătrînd, Carrie se trezi treptat, în primele momente nerealizînd unde se afla. Tem îşi ridică şi el capul.

– Ce este asta?

Puteau auzi trăsura oprindu-se în faţa casei. Un om striga la cai.

– Sper că nu este unchiul Hiram, spuse Dallas. Îi vom spune că este Carrie aici şi el se o să se sperie şi o să fugă.

Rîzînd, Carrie stîrni curiozitatea copiilor, aşa că Tem se duse afară, dar se întoarse după numai cîteva secunde, palid la faţă:

– A venit mama! exclamă el, grav.

Carrie rămase în pat rigidă. Se gîndise la ea ca la soţia lui Josh, dar nu ca la mama copiilor. Se vor bucura atît de mult văzînd-o, încît vor uita de noua lor mamă? De Carrie? Se tortura la acest gînd.

Nora era mama lor naturală, era firesc s-o iubească.

– Duceţi-vă la ea! îi îndemnă Carrie.

Dar Dallas se aşeză în braţele lui Carrie, în timp ce Tem rămăsese lîngă uşă. În acel moment uşa se deschise brusc şi chiar dacă Carrie nu o putea vedea pe femeia aceea, îi simţea prezenţa, pentru că fiinţa ei era pretutindeni.

– Unde sînt? Unde sînt dragii mei copii?

Înainte ca să poată Carrie să spună ceva, înainte ca să-i poată spune lui Tem să închidă uşa dormitorului, ca să nu poată fi văzută stînd în pat cu părul în dezordine şi îmbrăcată doar în cămaşa de noapte, Nora intră în cameră. Era voluminoasă, înaltă, cu oase mari, avînd faţa intens colorată; piele albă, ochi negri, buze roşii, păr negru şi multă pudră roz în obraji. Purta o rochie elegantă din brocart roşu şi negru, talia fiindu-i strînsă în corset şi ochiul experimentat al lui Carrie ştiu că nu avea mai mult de cincizeci de centimetri. Deasupra taliei, sînii ei puteau stîrni invidia, deoarece multe femei şi-ar fi dat cîţiva ani din viaţă ca să aibă aşa ceva.

Josh spusese că soţia lui nu era atrăgătoare. Nu, nu era atrăgătoare, era de-a dreptul frumoasă. Uluitoare. O femeie care ar fi făcut bărbaţii să se oprească în loc, privind-o. O femeie care ar fi putut inspira poeme şi melodii închinate ei.

Carrie rămăsese cu privirea fixată asupra acelei femei, mută de uimire. Tem se apropie de Carrie, care întinse mîna spre el, continuînd s-o ţină pe Dallas pe genunchi. Din acel moment Ciu-Ciu încetă să mai latre.

– Dumnezeule mare, ce scenă... intimă. Spune-mi Josh, toate femeile cu care ai de-a face, dorm cu tine şi cu copiii noştri?

Carrie ar fi vrut să se apere, dar ce ar fi putut spune, că era femeia soţului ei?

Copiii îşi priveau tăcuţi mama.

– Veniţi la mama şi daţi-i un sărut.

Ascultători, dar foarte tăcuţi, copiii se duseră la mama lor. Aplecîndu-se, Nora permise fiecărui copil s-o sărute, pe rînd, oferindu-le frumoşii ei obraji. Dar avu grijă să nu-i atingă, nicidecum să-i ia în braţe.

– Şi cine este micuţa ta prietenă? îl întrebă Nora pe Tem, făcînd semn cu capul în direcţia lui Carrie.

– Este noua noastră... vreau să spun că papa şi ea s-au căsătorit.

– Chiar căsătoriţi? Ce interesant! Întorcîndu-se, ea se uită la Josh care stătea în spatele ei.

– Dragul meu, se pare că ai două soţii. Nu mă pricep prea bine la legi, dar cred că este ilegal.

– Poate ar fi bine să-i permitem lui Carrie să se îmbrace, spuse Josh în timp ce îşi împingea uşor soţia spre uşă, divina şi răpitoarea lui soţie!

Carrie se îmbrăcă în costumul ei de călărie şi cînd termină se duse în salon. Josh şi soţia lui stăteau la masă, cu capetele apropiate. Retrăgîndu-se, Nora îşi ridică privirea spre Carrie, măsurînd-o de sus în jos.

– Unde ai găsit-o, Josh? E cel mai drăgălaş lucru mic pe care l-am văzut.

– În balta cu mormoloci, interveni Carrie rostind cuvintele printre dinţi şi îndreptîndu-se spre uşa din faţă.

Josh o prinse din spate şi strîngîndu-i braţele pe lîngă corp, o aduse înapoi la masă. Continuînd să-i ţină mîinile într-ale lui, o împinse pe scaun.

– Tem, strigă el, adu-i lui Carrie o cafea.

După ce aşează cafeaua în faţa ei, Josh spuse:

– Carrie, dragostea mea, unica mea dragoste, vreau s-o cunoşti pe Nora!

– Pe soţia ta, vrei să spui, adăugă Carrie, începînd să se ridice, dar Josh îi apăsă umerii în jos.

– De ce oare cred eu Joshua, dragule, că micuţa e furioasă pe tine? Nu i-ai spus despre mine, nu-i aşa?

– Cum crezi că te-aş fi putut descrie fără să mint? spuse Josh cu o voce tăioasă.

Nora se prefăcu că a înţeles totul ca pe o glumă, rîzînd sugestiv.

– Desigur, nu mă poţi descrie, scumpule, dar mulţi bărbaţi au încercat. Se întoarse spre Carrie din nou.

– Arată teribil de mică, n-ar avea cum să apară pe scenă.

– Dar ea nu apare pe nici o scenă, spuse Josh sec. Ea este soţie şi mamă şi nimic altceva.

– Cît de interesant, spuse Nora, nelăsînd nici un dubiu în privinţa felului în care privea profesiunea lui Carrie.

– Eu conduc un magazin, clarifică lucrurile Carrie, deoarece Josh insinuase că ea stătea toată ziua aplecată asupra cadei, spălînd rufe, negîndindu-se la altceva decît dacă podeaua este destul de curată.

– Un magazin? Ridicînd ostentativ o sprînceană, Nora o întrebase cu mirare.

– Ea vinde îmbrăcăminte, răspunse Josh, minimalizînd din nou ceea ce făcea Carrie.

Carrie încercă din nou să se ridice, dar şi de data asta Josh o împiedică să plece.

– Nora, dă-mi imediat hîrtia s-o semnez şi părăseşte casa mea. Aici nu este loc pentru tine!

Ascultînd cele spuse de Josh, Nora începu să plîngă cochet, folosind o batistă din dantelă.

– Josh, cum poţi fi aşa de nemilos cu mine? Am venit să-mi văd copiii, îmi lipsesc tare mult. Îmi lipseşte sunetul paşilor lor în singurătatea nopţii. Îmi

lipseşte chiar şi coşmarul nocturn care o trezea pe Dallas din somn. Îmi lipsesc vocile lor. Îmi lipseşte... Începuse să plîngă aşa de tare că nu mai putea continua.

Fără să vrea, Carrie întinse mîna peste masă apucînd-o pe cea a Norei.

Carrie îi cunoscuse de puţin timp pe copii, dar simţea că ar muri dacă cineva ar despărţi-o de aceştia. Ce sentimente putea avea această femeie fiind obligată să se despartă de copiii ei? De ce Josh se purta atît de crud cu o femeie pe care o iubise cîndva?

Josh prinse mîna lui Carrie înainte ca s-o atingă pe cea a Norei.

– Timpul rezervat ţie s-a terminat, spuse Josh. Ai devenit incomodă.

Spre surprinderea lui Carrie, expresia tristă a Norei se transformă în zîmbet, într-o secundă.

– Dar dragul meu, nu te am aici ca să repetăm scene de teatru. Cum aş putea fi eu bună fără Marele Templeton lîngă mine, spuse ea deviind discuţia.

– Vreau hîrtia! strigă Josh.

Nora se întinse înainte, rezemîndu-şi braţele pe masă. Rochia ei era mult mai decoltată decît purtau femeile decente înainte de apusul soarelui.

– Am pierdut-o, dragule, exclamă ea, am pierdut-o. Era în partea din faţă a rochiei.

Privindu-l pe Josh, observă că studia partea din faţă a rochiei purtate de Nora, ca şi cum ar fi intenţionat să caute hîrtia. Carrie se ridică şi părăsi casa, refugiindu-se în ceea ce Josh numea şopron, dar care era de fapt un grajd. Tocmai punea şaua pe calul lui Josh cînd acesta intră.

– Carrie, începu el.

– Nu-mi spune nimic. Nici un cuvînt. Nu trebuie să-mi explici, dragule. Ea schiţă un zîmbet dispreţuitor apăsînd pe ultimul cuvînt. Nu este nimic ce ar mai fi de aflat în ceea ce te priveşte. M-ai minţit pentru ultima oară!

– Tem, spuse el învins, Dallas...

Aşezîndu-şi capul pe şaua calului, ochii ei se umplură de lacrimi.

– Cum îndrăzneşti să te foloseşti de copii pentru a obţine ceea ce vrei de la mine? Încercă să strîngă cureaua ce fixa şaua de pe cal, dar privirea ei era prea tulbure ca s-o poată face.

Josh veni lîngă ea, îi dădu mîinile la o parte strîngînd el şaua în locul ei. Se depărtă apoi, spunîndu-i:

– Eşti liberă să pleci. Nu voi încerca să te opresc. Dacă pentru tine nu înseamnă nimic faptul că te iubesc, faptul că şi copiii mei te iubesc şi că vom avea un copil al nostru, care va creşte fără tată, atunci pleacă! Nu voi face nici un efort să te opresc. Carrie încercă să se urce pe cal. Îşi fixă

piciorul în scară, dar renunţă brusc şi repezindu-se la Josh, începu să-l lovească cu pumnii în piept.

– Te urăsc, te urăsc, te urăsc. Pricepi? Te urăsc tot atît de mult pe cît te iubesc.

După ce furia ei trecu, Josh o luă în braţe, ţinînd-o la pieptul lui în timp ce ea plîngea.

– Ea este atît de frumoasă! suspină Carrie. Este cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viaţa mea.

– Exact ca un şarpe. Frumos şi aducător de moarte.

– Nu eşti convins de asta, căci altfel nu te-ai fi căsătorit cu ea.

– Nu aveam decît nouăsprezece ani cînd m-am căsătorit cu ea, cum să fi avut minte?

– Eu am doar douăzeci, suspină Carrie, asta înseamnă că sînt naivă?

– Sigur că nu, ai destulă minte ca să te căsătoreşti cu mine, pentru că mă iubeşti.

Carrie sughiţă, rîzînd printre lacrimi.

– E în regulă, acum vreau să vii aici şi să stăm de vorbă.

– De vorbă? Îmi vei spune ceva? Sper că nu îmi vei spune ceea ce oricine în lumea asta mi-ar putea spune, nu-i aşa? Soţia ta, copiii tăi, fratele tău şi chiar al meu, toţi ştiu despre tine întregul adevăr. Nu te uita la mine în felul ăsta, cu toate că tu crezi că sînt proastă, să ştii că nu sînt. Ring nu

s-ar fi purtat cu tine aşa cum a făcut-o, dacă n-ar fi ştiut totul despre tine.

Josh o trase lîngă el, pe o grămadă de paie, trecîndu-şi braţul pe sub umerii ei.

– De unde să încep?

– De ce mă întrebi pe mine? Nu te cunosc suficient pentru a-ţi putea spune de unde să începi. Şi în plus, eşti sigur că vei avea timp să-mi vorbeşti? Nu te va chema adorabila ta soţie supraponderală, misterioasa ta consoartă, să cauţi hîrtia în corsajul rochiei? Nu cred că vei avea nevoie de mult îndemn pentru asta. Poate va trebui să legăm rochia cu care l-am salvat pe Tem în jurul mijlocului tău, ca tu să te scufunzi pentru a căuta hîrtia cu divorţul, în partea din faţă a rochiei ei. Tot ceea ce pretind este să mă laşi să leg nodurile.

Josh îşi acoperi gura cu palma ca să nu se observe că rîdea.

– Nora se ocupă de Eric. Nu l-ai văzut, nu-i aşa? Un metru nouăzeci. Blond. Adorabil. Cu zece ani mai tînăr decît ea.

– Ea este mai în vîrstă şi decît tine, nu-i aşa?

Era primul gînd plăcut pe care îl avea de cînd Nora intrase în dormitor.

– Cu mult, spuse John. Acum vrei să-ţi vorbesc despre mine sau preferi să continui cu răutăţile la adresa Norei?

Carrie se gîndi o clipă înainte să se hotărască.

– Te ascult, spuse ea.

– Părinţii mei au fost actori plătiţi cu douăzeci şi cinci de cenţi pe oră, nu extraordinari, deşi tatăl meu ar fi progresat dacă nu ar fi băut o jumătate de litru de alcool, de orice fel, în fiecare zi din viaţa lui de adult. Oricum, am crescut în garderobe de teatru, în camere de hotel murdare, pînă la vîrsta de opt ani. Apoi tatăl meu a murit.

– Cum? Cum a murit tatăl tău? întrebă ea.

– S-a prăbuşit de pe trotuar în faţa unui camion cu butoaie de bere. De fapt, în felul acela dorise să moară.

Carrie putea simţi că nu era nici un pic de căldură în vocea lui Josh, vorbind de tatăl lui.

– Mama mea, continuă el, trecuse de primele ei experienţe ca actriţă sau ca orice altceva în momentul acela, dar şi ea avea aceeaşi patimă, în special pentru whisky. A încercat în teatru, dar nu a primit nici măcar roluri mărunte. Aşa că după ce am împlinit zece ani, a dat curs unei oferte din ziar şi am călătorit spre Vest, la Eternity, Colorado, unde s-a căsătorit cu un bărbat văduv şi singuratic, domnul Elliot Greene, care avea o casă mică în oraş şi un băiat.

– Hiram?

– Unul şi singurul. Josh îşi strînse buzele. Hiram a fost întotdeauna arogant, un măgar înfumurat,

dar s-a bucurat de atenţia tatălui său, iar pe mine m-a privit cu ochi răi.

Josh se opri, zîmbind.

– Am reuşit să-l iubesc pe domnul Greene. Era un om generos, m-a îngrijit şi după moartea mamei mele, care s-a produs la doi ani după căsătoria lor. Dar el a murit cînd eu aveam şaisprezece ani, iar îngîmfatul lui fiu a moştenit totul. Imediat după funeralii, Hiram mi-a spus că dacă ies din cuvîntul lui, mă va arunca afară, de urechi. L-am scutit de efort şi după patru ore am părăsit casa definitiv.

– Şi ce ai făcut?

– Singurul lucru la care mă pricepeam: m-am dus să fac pe actorul!

Se opri, ca şi cum Carrie trebuia să-şi imagineze singură continuarea povestirii. În clipa aceea, îşi aminti de cele spuse de Nora.

– Marele Templeton, exclamă Carrie.

Privindu-l pe Josh, văzu zîmbetul discret schiţat de acesta.

– Joshua Templeton, reluă ea. Am auzit de tine.

– Zău? spuse Josh ridicînd dintr-o sprînceană. Era o privire arogantă din care se putea deduce: este normal să fi auzit şi tu, doar mă ştia o lume întreagă!

Carrie se simţi lezată.

– Deci ai devenit actor, spuse ea.

– Un actor shakespearian. Cel mai bun actor din lume. Cel mai mare.

Felul lui de a se lăuda o făcu să se scoale, dar el o trase jos lîngă el.

– Am crezut că îţi va face plăcere, spuse el.

Carrie respiră adînc.

– Despre trecutul tău am crezut că a fost groaznic. Eram convinsă că ai stat la închisoare fiindcă ai jefuit oameni. Totuşi nu am crezut o clipă că ai fi fost în stare să ucizi. Dar de fapt, tu ai fost actor.

Ea pronunţă ultimul cuvînt ca şi cum ar fi spus gîndac.

– Nu tocmai actor, spuse Josh, uşor lezat şi descumpănit, uitîndu-se la ea. Eu sînt Joshua Templeton, domnul Joshua Templeton, vestitul!

– Iar eu sînt Carrie Montgomery, domnişoara Carrie Montgomery, vestita!

Josh rîse.

– Eşti atît de amabil să-mi spui de ce a fost necesar să ascunzi asta? M-ai minţit referitor la numele tău, referitor la ceea ce ai făcut în trecut.

– Am crezut că e necesar.

Carrie reflectă cîteva clipe încercînd să înţeleagă.

– Tu, păun înfumurat. Ai crezut că dacă eu voi şti cît de important ai fost nu te voi accepta din acest motiv? Ce degradant pentru mine.

Cînd schiţă intenţia de a se ridica, Josh o cuprinse în braţe şi începu s-o sărute frenetic.

– După asta n-am mai ştiut cum să mă comport. Nu am mai întîlnit o femeie ca tine. Cele mai multe femei sînt impresionate de fizicul captivant al unui bărbat.

– Ai cunoscut o mulţime de asemenea femei.

El începu să rîdă.

– Am cunoscut doar de genul acesta. Femei necăjite. Am fost admirat de ele şi am fost fericit. Ele aveau bărbatul visat, iar eu, deşi erau de proastă calitate, am obţinut...

– Nu-mi spune mie ce ai obţinut!

Continuînd să se amuze, el o răsuci sub el.

– Uite, vreau să-ţi arăt ceva. Răscolind sub paie şi sub nişte hamuri vechi, el scoase un mic cufăr cu iniţialele JT încrustate pe el. Îi deschise cataramele şi, scoţînd un pachet, extrase nişte hîrtii pe care i le întinse. Erau fotografii ale faimosului Joshua Templeton în rolul lui Hamlet, Othelo, Petruchio. Erau instantanee cu el în costum de seară sau ţinînd o sapă mare în mînă, privind direct în aparatul de fotografiat cu ochii strălucind de orgoliu.

După ce le privi cîteva minute, Carrie i le înapoie.

– Ei bine? exclamă el nerăbdător. În sfîrşit, după atît de mult timp, îi spusese ceea ce îl obseda, îi

demonstrase că nu fusese un ratat în profesiunea aleasă şi în care activase înainte de a-l cunoaşte. Voia ca ea să ştie că dacă nu era bun ca fermier, era totuşi capabil de ceva.

– Nu-mi place omul care ai fost.

El păstră tăcerea, nefiind capabil să spună ceva. Totuşi, femeile din toată lumea îl admiraseră pe Joshua Templeton. Doar el îi dovedise asta, nu? De la o coastă la cealaltă a continentului american şi în cea mai mare parte a celui european, el se impusese ca un bărbat irezistibil la orice categorie de femei, fără deosebire de vîrstă, culoare sau stare civilă.

– Nu aş dori să te jignesc, nici să-ţi rănesc sentimentele, spuse Carrie politicoasă, dar omul descris de tine nu este cel adevărat. Îmi amintesc că Euphonia avea cîteva fotografii ale acestui om – adică ale tale – la ea acasă. Toate femeile mureau după el, în afară de mine.

– Ţie ţi-a plăcut zîmbetul lui trist din fotografia în care era cu copiii lui, rosti Josh exprimîndu-şi nedumerirea.

Carrie îi zîmbi cu căldură.

– Acel om avea un suflet. Acest om... ea arătă fotografiile lui de actor. Acest om, nu. Ochii lui nu exprimă nimic.

Josh izbucni în rîs şi trăgînd-o spre el o mîngîie pe păr.

– Mi-a fost teamă că aflînd adevărul despre trecut îţi vei schimba sentimentele faţă de mine. În ziua în care ai sosit şi te-am văzut pentru prima oară, nu am observat altceva decît corpul tău delicat şi faţa ta frumoasă, dar mi-am promis să nu mă ating de tine. Eram convins că te vei întoarce acasă, văzînd mizeria în care trăiam. El zîmbi. Experienţa mea referitoare la felul în care trebuie procedat cu femeile care trebuiau să se îndrăgostească, impunea prezenţa şampaniei şi a cadourilor în cutii de catifea neagră.

– Oh, dar cît dura un asemenea tip de iubire?

– Atît timp cît era necesar pînă s-o dezbrac. El o luă în braţe, dar ea încercă să scape.

Carrie încercă să rămînă rigidă, dar el o sărută pe gît.

– Aceasta nu era dragoste adevărată, nu-i aşa? Descrie-mi, te rog, toate detaliile. Vorbeşte-mi despre femeia aceea.

– Care? Josh coborîse spre umerii ei.

Carrie îl respinse.

– De ea! De aia mare din casă. De femeia cu care ai fost în biserică şi ai jurat că o vei iubi şi respecta pînă la sfîrşitul vieţii tale. Despre aceea.

– Mmmmmm. Nora! Ei, bine, vrei să ştii cum m-am legat de ea. În clipa în care spuse asta ştiu că a greşit şi că trebuia s-o păstreze pe Carrie lîngă el, pentru el.

– A trebuit să mă căsătoresc cu ea, rămăsese însărcinată.

– Însărcinată? La dimensiunile ei? Fiind obligată să controleze tot ce bea dacă nu voia să rateze cînd barza apărea prin jur?

– Ei, hai, aveam optsprezece ani cînd am întîlnit-o. Începusem să am puţin succes în teatru, iar ea era deja consacrată.

– Îţi cam luase minţile, fără îndoială.

Josh nu-şi putu reţine rîsul.

– Eram mîndru de ea. Am luat-o de soţie şi aşa s-a născut Tem. Apoi...

– Tem! exclamă Carrie, care este de fapt numele lui?

– Joshua Templeton al doilea.

– Am crezut că i-am citit numele greşit pe dosul fotografiei. Continuă, erai în genunchi în faţa sînilor voluminoşi ei Norei.

– După ce s-a născut Tem, eu plecam în turnee şi Nora rămînea acasă cu copilul. Tăcu un moment şi zîmbetul dispăru de pe faţa lui.

– Carrie, am făcut ceva cu care nu mă pot mîndri. I-am fost teribil de infidel soţiei mele. La fel cum a fost şi ea faţă de mine. Numai că eu întotdeauna mi-am iubit copiii. Nu am fost îndrăgostit de nici una din femeile cu care mă culcam şi nici de Nora, dar l-am iubit pe Tem din clipa în care s-a născut. Călătoream, dar asta nu m-a împiedicat

să-i scriu în fiecare zi, chiar dacă era un nou-născut. Cînd crescuse deja ca să poată merge, îi scriam la fel şi uneori chiar de două ori în aceeaşi zi. Îi trimiteam cadouri, gîndindu-mă tot timpul la el. Eu...

Încetă să povestească, simţindu-se stingherit pentru faptul că emoţiile lui deveniseră vizibile. Era o diferenţă între felul în care apărea în faţa spectatorilor atunci şi cel în care apărea acum în faţa ei.

– Nu am arătat nimănui ce simt pentru Tem. Oh, se ştia că am un fiu, dar nu ştiau dacă îl iubesc.

– Dar despre Dallas?

Josh suspină.

– Ştiam că Nora nu îmi este credincioasă, dar nu-mi păsa. Ea este tipul de femeie care consideră că felul în care îi arăţi că o doreşti se manifestă pipăindu-i pieptul şi... El tuşi sec. Nu mai doream să trăiesc cu ea. Îi trimiteam bani, acceptînd faptul că se ocupa de Tem. Am accepat ideea că şi ea îl iubeşte tot atît de mult ca şi mine. Dar cînd jucam Hamlet în oraşul Dallas, am surprins-o în pat cu alt bărbat. Am considerat că nu era bine pentru Tem şi i-am cerut să accepte divorţul.

El se opri cîteva momente.

– Accept că ţi-a vorbit şi ea despre divorţ, spuse Carrie sarcastic.

– Da, mi-a vorbit. Dallas s-a născut nouă luni mai tîrziu şi i-a dat acest curios nume, încercînd să-mi amintească cînd şi în ce condiţii fusese concepută. Am suportat-o pe Nora încă doi ani după ce Dallas se născuse şi apoi am realizat că trebuie să scap de ea. El zîmbi. Ceva ciudat. De-abia după ce am început să n-o mai doresc, am descoperit ce actriţă proastă era.

– Un verdict aşa cum nu am mai auzit.

– Şi pînă în acel moment am crezut-o pe Nora că iubeşte copiii şi că poate avea grijă de ei ca o bună mamă. Josh scoase un sunet bizar.

– Am crezut că va fi simplu să divorţez. Ea avea motive, iar reputaţia mea, dacă aveam vreuna, nu suferea prea mult fiind invocată infidelitatea. Astfel i-am dat Norei toţi banii pe care îi economisisem timp de mai mulţi ani. I-am cerut să-mi lase copiii mie. Nora era mai mult decît dispusă să cedeze copiii pentru bani, deci a fost destul de simplu. Angajasem o guvernantă franţuzoiacă să aibă grijă de ei cînd eu eram la teatru.

– Cum spui că a fost simplu? De ce trebuie să trăieşti din ferma fratelui tău, distrugînd culturi de porumb?

Josh zîmbi ironic.

– Datorită orgoliului meu nemăsurat. Mîndria depăşeşte tot ce implică viaţa. Mîndrie datorită căreia îmi puteam pierde copiii.

Carrie îi luă mîna în mîna ei.

– Spune-mi ce s-a întîmplat.

– Un judecător mi-a dat ceea ce dorisem. Josh zîmbi cu amărăciune amintindu-şi acele timpuri.

– Să mă fi văzut în sala tribunalului, cerîndu-i judecătorului dreptul de a avea grijă de copii. A fost probabil cea mea strălucită performanţă din viaţa mea. Mă pregătisem temeinic. La urma urmei eram „marele Templeton" şi pledam propriul meu caz. Cum aş fi putut pierde? Purtam o capă neagră, tivită cu mătase roşie, şi în mînă aveam un baston cu măciulia de argint. Josh se uita la căpriorii de sus ai şopronului. Cele mai bine stabilite detalii. El suspină. Ca recompensă pentru că îmi acordase copiii, hotărîsem să le ofer judecătorului şi completului de judecată, o reprezentaţie în stil shakesperian. Prost am fost. M-am dus la tribunal crezînd că le fac o favoare.

După cîteva momente de pauză, vocea lui deveni mai catifelată. A trebuit să montez un adevărat spectacol, deoarece nu doream să se vadă adevărata mea stare. Eram speriat de moarte că s-ar putea să mi se ia copiii.

– Ce i-ai cerut judecătorului? îl grăbi Carrie.

– Am vorbit mai bine de o oră. Să fi văzut asistenţa. Pentru spectacol am adus spectatorii în sala mare a tribunalului. Îi aveam în mînă pe toţi. I-am făcut să rîdă; i-am făcut să plîngă. I-am speriat,

i-am mîngîiat, erau ai mei. Le-am spus cît de mult îmi iubesc copiii, cum aş fi în stare să fac orice pentru ei. Le-am spus că aş fi capabil să renunţ la toate bunurile din lume numai să-i pot avea. Că aş merge chiar pînă la a renunţa la cariera mea teatrală, dacă mi s-ar cere. Între timp însă îi făcusem să fie convinşi că dacă lumea mă va pierde ca actor va suferi o pierdere ireparabilă. Am continuat spunîndu-le că aş fi capabil să muncesc pămîntul unei ferme ca un ţăran de pe vremuri, dacă asta mi-ar aduce copiii înapoi. Cred că în clipa aceea mi-am scos capa tivită cu mătase ca să conving asistenţa că pot fi ţăran.

Cînd am terminat, sala a izbucnit în ovaţii, iar eu am devenit conştient că am obţinut copiii. Judecătorul declarase că pînă atunci nu asistase la o pledoarie mai elocventă şi că avea doar o întrebare să-mi pună. Dacă cunosc pe cineva care are o fermă. Eu, făcînd o reverenţă, le-am spus că fratele meu era membru al asociaţiei fermierilor care practică această valoroasă ocupaţie. Judecătorul a spus că ar trebui premiată această expunere ţinută de mine, aşa că îmi va acorda tot ceea ce am cerut. Toate bunurile mele materiale se vor pune în vînzare la licitaţie cu excepţia unui costum şi toţi banii vor asigura situaţia copiilor. Trebuia să renunţ la teatru timp de patru ani, interval în care va trebui să stau la ferma fratelui

meu împreună cu copiii mei. Dacă voi rezista toţi aceşti patru ani, atunci copiii vor fi ai mei. După pronunţarea sentinţei, judecătorul îmi zîmbi, spunînd că îmi va lipsi capa roşie pentru că o folosisem prea bine.

Mai tîrziu, avocatul meu mi-a spus că soţia judecătorului fugise cu un actor în urmă cu doi ani, şi că rudele lui, unchi, mătuşi şi veri erau cu toţii fermieri. Reuşisem să-i insult pe toţi dintr-o mişcare.

Josh suspină.

– Asta e tot ce am făcut. M-am întors în Eternity, am luat numele fratelui meu vitreg în speranţa că mi se va pierde urma, încercînd să devin fermier.

– Aşadar, spuse Carrie, va trebui să trăieşti la ferma fratelui tău şi să fii o persoană obişnuită timp patru ani. Nu tu aplauze, nu tu lumini, nici tinere admiratoare care să-ţi cerşească autografe. Nimic, doar oameni simpli care să te iubească şi să te vadă aşa cum eşti, cu defecte cu tot.

Josh zîmbi.

– O grămadă de defecte.

– Puţine. Dar cel puţin nu eşti ascuns sub machiajul de scenă.

Josh începu s-o mîngîie pe gît cu nasul.

– Chiar acum aş dori să nu am nimic pe mine, nici machiaj, nici haine, nimic!

Drept răspuns, Carrie îşi strecură braţul pe după ceafa lui, strîngîndu-l şi sărutîndu-l cu patima dezlănţuită de săptămîni de îndoieli şi de aşteptare.

– Papa! Papa! strigă Dallas intrînd în fugă în şopron. A venit un om şi vrea să te vadă.

Mintea lui Josh era înceţoşată, desprinzîndu-se din braţele lui Carrie.

– Cine este?

– Nu ştiu, şopti Dallas destul de tare. Cred că e Dumnezeu.

– Ring, exclamară Carrie şi Josh, uitîndu-se unul la altul.

CAPITOLUL 16

Carrie şi Josh îşi curăţau paiele de pe ei îndreptîndu-se spre casă.

– Cred că mă va lua cu el acasă, bombăni Carrie. Imediat ce o va întîlni pe femeia aceea grasă, pe soţia ta, mă va obliga să plec cu el.

Josh îi prinse braţul mai strîns.

– Aş dori să-mi acorzi mai multă încredere mie, iar fratelui tău mai puţină. Mă voi descurca eu.

– Cum, pescuind actele din sînul Norei? spuse Carrie cu răutate.

– Fiecare cu treaba lui, replică Josh, avînd grijă s-o ţină bine pe Carrie.

– Bună dimineaţa, frate, îi strigă el lui Ring care îngenunchease stînd de vorbă cu copiii.

– Am şi eu trei băieţi, îi spunea Ring lui Tem, care mototolea o ureche a lui Ciu-Ciu. Va trebui să veniţi în vizită la ei şi să vă plimbaţi cu vaporul.

– Şi eu îi voi învăţa să călărească, spuse Tem, dar de vreme ce verii săi prin alianţă erau mai mici decît el, nu le acorda prea multă importanţă.

Ridicîndu-se în picioare, Ring îi înmînă surorii sale o cutie care conţinea rochia de mireasă a mamei sale.

În clipa următoare, Nora ieşi din casă urmată de blondul ei Eric, aşa cum se ţinea Ciu-Ciu după Carrie.

– Oh, nu! exclamă Josh, înaintînd în grabă, dar Carrie îi blocă drumul.

– Doar nu crezi că fratele meu e atît de prost ca să dea atenţie unei grăsane vopsite, trecută de prima tinereţe... Se opri, văzîndu-l pe Ring cum săruta mîna încărcată de bijuterii a Norei, ca şi cum acesta era cel mai plăcut lucru pe care îl văzuse vreodată.

– Spuneai că..., se bîlbîi Josh.

Carrie trecu pe lîngă el ţinînd nasul în sus, iar cînd ajunse lîngă fratele ei, se aşeză între el şi Nora.

– Cît de drăguţ din partea doamnei... Se opri neştiind cum să-i spună în continuare acestei femei hidoase.

– Doamna West, spuse Nora, privindu-l pe Ring peste capul lui Carrie. Nora West, este numele meu de scenă.

– V-am văzut în rolul Julietei, spuse Ring. Eraţi divină.

– Mai bine îşi punea o piele de măgar şi îl juca pe Romeo, bombăni Carrie.

Apoi ridicîndu-şi ochii spre Ring şi mişcîndu-şi rapid genele lungi, zise:

– Probabil că ai văzut-o pe vremea cînd erai copil.

Apucînd-o de braţ energic, Josh o împinse spre casă.

– Mîncare. Carrie trebuie să ne facă de mîncare, la toţi.

Odată ajunşi în casă, el se uită la ea aspru, spunîndu-i:

– Nu te poţi stăpîni cîteva ceasuri? Cel puţin pînă cînd obţin hîrtiile alea.

– Te aştepţi să mă port frumos cu femeia care este căsătorită cu soţul meu?

– Nu, doar pentru cîteva ore.

Carrie rîse ironic.

– Poate că tu eşti un mincinos de profesie, dar eu nu.

Josh îşi frecă ochii exasperat, dar apoi începu să rîdă.

– Nu cred că orgoliul meu de a deveni din nou actor te-ar face să-ţi schimbi sentimentele faţă de mine. Vai, sărmanul Templeton cel mare a fost

redus la valoarea de mincinios profesionist. O trase spre el, îmbrăţişînd-o.

– Crezi că aş putea vreodată să produc o impresie asupra ta? După ce îmi expiră sentinţa, mă voi întoarce pe scenă. Vei veni să mă vezi? Vei leşina admirînd măiestria mea de actor?

Ea închise ochii, cuprinsă de extaz în timp ce el o săruta pe gît.

– Cred că mi-ar plăcea să reciţi doar pentru mine poeziile spuse de Ring.

El îi atinse obrajii.

– Priveşte cum îşi aşează obrazul pe mînă! O, de-aş putea fi mănuşa care îmbracă această mînă atingîndu-i obrajii!

El îi zîmbi.

– Nu sînt foarte sigură că mi-ar plăcea să fii auzit şi de alte femei cînd reciţi, chiar dacă acele femei ar fi tot atît de grase şi de bătrîne ca ea.

– Nu aş fi sincer, Carrie, spuse el încet. Aş fi mincinos cu ele, dar nu şi cu tine.

Ea îi zîmbi, iar el o sărută tandru.

– Ce scenă mişcătoare, spuse Nora din prag. E adevărat că nu este ca şi cum m-ai fi sărutat tu, Joshua scumpule, sărutai atîtea femei pe scenă şi pe lîngă acestea, cu sutele.

Josh se desprinse de Carrie.

– Vreau hîrtiile, Nora, le vreau acum!

– Ţi-am spus unde sînt, îl provocă ea.

Josh îşi fixă privirea pe sînii ei magnifici, deoarece ştia că îl urmăreşte Carrie.

– Ce doreşti?

– Te vreau pe tine, mi-ai lipsit mult.

– Mă vrei pe mine plus încă o jumătate de duzină de alţi bărbaţi. Nu mai am bani, o ştii prea bine, ce altceva ai vrea de la mine?

– O parte din *Warbrooke Shipping*.

Josh deschise gura să-i spună că nu înţelegea ce spune, dar se opri căci realiză vorbele ei enigmatice. Carrie avea acces nelimitat la bani şi ea venea din Warbrooke, Maine. El ştia că era bogată, dar nu ştia că este chiar aşa de bogată. Warbrooke Shipping avea ca moto: *Noi transportăm toată lumea*. Era o societate cunoscută din India şi pînă-n China, în America şi în Australia.

– Josh, dragostea mea, continuă provocările Nora. Cred că ai stat departe de scenă prea mult timp, pe faţa ta se poate citi absolut totul. E clar că habar n-ai avut că ea este parte din *Warbrooke Shipping*. Zîmbind triumfătoare, Nora se aşează la masă.

Josh se întoarse spre Carrie, pregătit să-i spună ce crede despre ea, deoarece nu-i spusese că familia ei era foarte, foarte bogată, dar imediat începu să-i zîmbească. Carrie nu ţinuse secret acest lucru, nu apăruse ocazia, iar pentru ea bogăţia nu avea importanţă. Spontan, o sărută, nu

era un sărut pasional, ci unul de recunoştinţă, de fericire că ea intrase în viaţa lui. Cu ea alături, cu o asemenea soţie care era atît de sigură pe sine, încît nu considera familia ei ca avînd o mare importanţă, era sigur că nu va permite vanităţii lui să-l ducă iar pe scenă. Carrie nu-i va permite să ignore ceea ce era important în viaţă. Nepricepînd ce-l frămînta pe Josh, în timp ce-o privea atît de drăgăstos, Carrie zîmbi şi se apropie de el.

– Cum ai aflat despre *Warbrooke Shipping?* o întrebă Josh pe Nora, încercînd să se gîndească între timp la ceea ce avea de făcut. Nu putea în nici un caz accepta ca familia lui Carrie să-i cumpere libertatea.

– Drăguţul tău frate. Josh, nu trebuia să te porţi aşa cu acest om. Doar datorită lui lucrezi la fermă. Nora se uită împrejurul casei, arborînd o expresie maliţioasă. N-aş fi crezut niciodată că vei putea trăi la un asemenea nivel. Tem mi-a povestit că tu chiar găteşti.

În timp ce Josh o ţinea pe Carrie de mînă, privind-o pe fosta lui soţie, se întreba dacă a considerat-o cîndva într-adevăr frumoasă. Dacă da, atunci probabil fusese beat.

– Aşadar, Hiram ţi-a spus că m-am însurat pentru avere.

– Da, se pare că micuţa ta... se opri măsurînd-o pe Carrie de sus în jos. Micuţa ta doamnă a făcut

ceva ce n-a fost pe placul lui Hiram, cînd acesta i-a pus cîteva întrebări. Ridică privirea spre Josh.

– Ştii că adorabilul ei frate şi-a petrecut dimineaţa cumpărînd jumătate din Eternity?

Josh se uită la Carrie întrebînd-o din priviri, dar Carrie ridică din umeri.

Ring făcea asta ori de cîte ori se ducea undeva.

Josh clipi descumpănit de indiferenţa cu care spunea Carrie un lucru ieşit din comun, atît referitor la averea formidabilă a familiei ei, cît şi la obiceiul fratelui ei. Dar fiecare are un hobby, la urma urmei.

– Vreau să mi se dea cincizeci de mii de dolari. Cînd îmi veţi înmîna suma cerută, veţi primi hîrtia. După ce le zîmbi ironic, părăsi casa.

Carrie respiră uşurată.

– Ce femeie odioasă! Într-adevăr odioasă. M-ai dezamăgit în legătură cu fosta ta soţie. Cum te-ai putut căsători cu o asemenea femeie?

– E destul de ciudat, cea de-a doua soţie în majoritatea cazurilor seamănă cu prima. Ei, unde te duci?

– Să-i spun lui Ring că am nevoie de cincizeci de mii de dolari.

Josh o apucă de mînă.

– Chiar aşa direct? Îi vei cere fratelui tău această sumă fabuloasă? Pentru ce îi vei spune că îţi trebuie? Ca să cumperi un act de divorţ? Atît ieri cît şi astăzi mi-ai ţinut predici despre cît de moral

este fratele tău şi că se va înfuria dacă va afla că nu sîntem căsătoriţi.

– Atunci nu-i voi spune.

– Desigur, îi vei cere doar cincizeci de mii de dolari, iar el se va conforma fără să te întrebe de ce ai nevoie de ei.

– Bineînţeles, familiile se ajută între ele. Suma nu are importanţă, de fapt banii în general. Faptul de a fi căsătorit cu cineva este mult mai important decît banii.

Josh se aşeză la masă cuprinzîndu-şi capul în mîini. Nu întîlnise pînă atunci pe nimeni cu astfel de concepţii. Ar fi vrut să-i strige în faţă că nu putea fi atît de naivă încît să nu realizeze că de fapt banii însemnau totul. Că oamenii mint, înşală, fură şi chiar ucid, pentru bani. Ar fi vrut să-i poată spune că ea era incapabilă să înţeleagă asta datorită faptului că nu muncise niciodată în viaţa ei pentru bani, nu-i revenise nicicînd sarcina de a se întreţine singură şi cu atît mai puţin aceea de a susţine o familie. Totuşi, în răstimpul celor şase săptămni în care stătuse departe de el nu numai că se întreţinuse singură, dar reuşise să ridice nivelul economic al întregului oraş.

– Carrie, zise el încet, n-am întîlnit în viaţa mea oameni ca aceia din familia ta. Dacă banii nu sînt importanţi în familia Montgomery, atunci ce este important ?

– Oh, banii sînt o problemă de prim rang pentru noi. Dar iubirea îi depăşeşte. Întîi iubirea, dar nu iubirea pentru bani. Şi atunci, banii de obicei nu sînt o problemă pentru familia mea. Talentul celor din familia mea este de a realiza căsătorii trainice şi de a avea succes în afaceri cu bani.

Amuzat de felul ei de a argumenta, el o luă în braţe.

– Talentul meu se manifestă în alte direcţii. Şi principala direcţie este aceea de a avea grijă de copii. Poate uneori nu sînt la înălţimea cerinţelor, dar mă străduiesc să fac tot ce pot. Nu îi vei cere fratelui tău nici un ban! Nu va depinde de el rezolvarea acestei probleme. Va depinde de mine şi o voi rezolva. Mă înţelegi?

– Dar va fi destul de simplu ca Ring să-i dea un cec, apoi...

El o sărută făcînd-o să tacă.

– Ai vrea să-i spui fratelui tău adevărul despre noi? Că îmi porţi copilul în pîntece şi că de fapt nu sîntem legal căsătoriţi?

Carrie suspină.

– Nu, nu-i voi spune. Oh, Josh, nu înţeleg de ce toţi din familia mea au atîta succes în dragoste. Ring mi-a povestit că atunci cînd s-a întîlnit prima oară cu viitoarea lui soţie s-au îndrăgosit la prima vedere şi n-au avut niciodată probleme.

Ea îi aruncă o privire încărcată de regrete.

– Tu nici măcar nu ştii dacă m-ai iubit de la început.

Josh începu să rîdă.

– Adevărat, nu ştiu, dar cum îţi explici faptul că mi-am petrecut tot timpul de atunci încoace pentru a te face să simţi? Luînd-o în braţe o sărută. Tu mă iubeşti, dar ai destulă încredere în mine că pot rezolva toate problemele noastre?

– Sigur că am!

– Atunci fă ce îţi cer, fără să pui întrebări.

– Dar...

El o sărută din nou.

– Voi avea grijă de familia mea actuală, înţelegi? Tu nu mai eşti o Montgomery, tu eşti o Templeton.

Carrie îi zîmbi.

– Îmi place mai mult acest nume decît Greene, Carrie Templeton.

Uitîndu-se la Josh, înţelese că nu-i va fi uşor să nu se ducă la Ring. Toată viaţa ei apelase la fraţii şi la tatăl ei cînd avea nevoie de ceva.

– Ei bine, de acord, spuse ea în cele din urmă, voi face ceea ce vrei.

CAPITOLUL 17

Carrie ştia că cel mai dificil lucru pentru ea era acela de a-şi minţi fratele. Ring aranjase ca nunta să aibă loc în ziua aceea la ora cinci, iar dacă Ring plănuia ceva, trebuia să se realizeze. Doar soţia lui era capabilă să rîdă, amuzată de schemele şi programările lui, ajutîndu-l să le ducă la bun sfîrşit. În ceea ce o privea pe Carrie, dacă Ring îi spunea că se vor întîlni la şase dimineaţa, ea se ducea cu siguranţă la întîlnire fiind foarte punctuală.

Dar acum trebuia să mintă. Trebuia să-i spună că ea nu se putea recăsători înainte de ora zece a doua zi. Cel mai dificil moment al acestei comportări incorecte era faptul că nu ştia ce se putea întîmpla de astăzi pînă mîine. Ea nu ştia ce gîndeşte Josh în legătură cu Nora şi actul acela încă nesemnat. Carrie avea viziuni în care Josh se lupta cu Nora pentru a-i smulge actul de divorţ. Dar mai presus de asta, era sigură că Ring va afla de

prima căsătorie a lui Josh. Se va comporta primitiv, amenințîndu-l pe Josh cu pistolul? Fratele ei lovise oameni care îndrăzniseră prea mult faţă de preţioasa lui soră, dar cum va reacţiona acum dacă va afla că s-a implicat atît de mult în viaţa surorii lui fără să fie căsătorită? Oh, cît de mult dorea ca perfectul ei frate mai mare să fi avut probleme şi obstacole de depăşit în propria lui căsătorie. Tremura fiecare părticică din ea cînd ieşi afară ca să-i spună fratelui ei că nunta nu va avea loc, urmînd să fie amînată. Spre totala ei surprindere, Ring zîmbi, după care se oferi să-i conducă în oraş pe Nora şi pe Eric. Era dezgustător de curtenitor cu Nora, întrebînd-o dacă va fi de acord să redea cîteva scene din Romeo şi Julieta, doar pentru el, în drumul lor spre Eternity. Nora se dichisi ostentativ şi după felul lui Carrie de a gîndi, se făcuse de rîs în faţa celor trei bărbaţi. Carrie ştia că poate imaginaţia ei îi joacă feste, dar i se părea că toţi bărbaţii se uitau la ea cu ochi mari. Carrie îi trase un picior lui Josh pe sub masă şi apoi îi zîmbi galeş, cînd acesta se întoarse spre ea icnind de durere.

Cînd trăsura dispăru din vedere, cu Ring călare pe propriul lui cal alături, Josh se întoarse spre Carrie.

– Ai putea să faci puţin efort să ne dai ceva de mîncare? Copiilor şi mie ni s-a făcut foame, după care ne apucăm de treabă.

– Efort? începu Carrie. Mîncare? Sînt trimisă la bucătărie? Şi voi ce veţi avea de făcut? Vreau să particip şi eu.

Josh o sărută pe obraz absent.

– Ceea ce am proiectat este doar pentru actori, mincinoşi profesionişti, aşa cum întotdeauna au fost. Tu, draga mea, nu poţi minţi destul de bine nici măcar pentru a convinge un pui de găină.

– L-am minţit pe fratele meu! Ea se simţise insultată de spusele lui.

– Da, l-ai minţit, dar n-a crezut o vorbă din tot ce ai spus.

– Ba a crezut. Dacă nu m-ar fi crezut, nu ar fi plecat. Ar fi...

– Cred că îl subestimezi pe fratele tău. Eu nu cred că e un moralist rigid, aşa cum îl consideri tu. De altfel, cred că ştie să se bucure de viaţă, în plus, simt că în seara asta o va flata pe Nora cu rafinament, pînă va obţine tot ce va voi de la ea. Nora nu rezistă la complimente.

– Cunoşti treaba asta, şopti Carrie mai mult pentru sine.

Josh se făcu că nu o auzise. Sînt destul de multe dezavantaje cînd trăieşti cu cineva care te

cunoaşte prea bine, cunoaşte adevăratul tău fel de a fi, nu pe cel pretins de tine.

– Acum fă-ne ceva de mîncare, în timp ce eu stau de vorbă cu copiii.

– Ne va face Carrie ouă răscoapte? întrebă Dallas, pe un ton ce anunţa plînsul.

Josh îi scoase pe copii afară.

– Ascultă doar ce-ţi spun eu să faci şi nu comenta, ai înţeles? îi strigă Josh autoritar lui Carrie.

Josh, Carrie şi copiii aşteptau în faţa camerei de hotel a Norei. Era ora şase, cu o oră mai tîrziu faţă de momentul în care ar fi trebuit să aibă loc căsătoria lui Carrie cu Josh.

– Pfiu! exclamă Carrie, manifestîndu-şi dispreţul, cred că pot face atîta lucru. Se gîndea la faptul că Josh îi informase pe copii despre ce plănuise, dar pe ea nu.

Josh îi făcu cu ochiul lui Carrie şi apoi bătu. Nora deschise uşa. Purta o rochie din mătase roşie care era – dar oare cum era aşa ceva posibil? – mai decoltată decît cea pe care o purtase în timpul zilei.

Carrie era încă şocată de rochia Norei cînd Josh o trase înăuntru. Apoi el închise uşa după ce intrară şi copiii.

– Nora, ai cîştigat! spuse el.

Ea zîmbi.

– Aşadar, aveţi cei cincizeci de mii?

– Nu, nu-i avem, cel puţin eu, nu am atîţia bani să-ţi dau. Mi-am propus să păstrez fiecare bănuţ pentru mine.

Timp de o secundă Nora păru derutată, după care îşi reveni.

– De acord iubitule, nu sînt bani, nu e hîrtie! Tu nu vei obţine în veci divorţul dacă eu nu primesc banii, iar căsătoria ta cu mica moştenitoare nu va avea loc. Pronunţase totul în aşa fel încît să lase impresia că Josh o acceptase pe Carrie doar pentru banii ei.

Josh o cuprinse pe Carrie pe după umeri.

– Tu ştii Nora, am stat la ferma fratelui meu timp de un an, împlinit de curînd, un an de infern. Trebuia să mă scol cu noaptea în cap ca să-mi petrec ziua plivind buruieni, sau arzînd cîmpurile după recoltă, cît şi alte lucruri dezgustătoare. Urăsc fiecare minut din acest an.

– Sigur că da, dragule, ştiam că aşa se va întîmpla. Îţi aminteşti cît de tare am rîs auzind sentinţa judecătorului?

– Şi aveai dreptate, de aceea m-am hotărît să renunţ la această ocupaţie.

Nora îl privi ridicînd ironic dintr-o sprînceană.

– Dar judecătorul a precizat că dacă nu stai la ferma lui Hiram patru ani, vei pierde copiii.

– Asta este altceva, spuse Josh. Veniţi încoace puştilor!

Carrie îl privi curioasă. El îi luă de mîini pe cei doi copii, trăgîndu-i înainte. Curiozitatea lui Carrie crescu. Cu cîteva minute mai înainte în faţa uşii, ei erau curaţi şi prezentabili, dar acum părul lor era ciufulit şi se vedea o urmă de murdărie pe rochia lui Dallas. Dar era îngrijorător faptul că cei doi copii aveau urme de lacrimi în ochi.

– Cînd i-am spus judecătorului că vreau copiii, nu mi-am dat seama la ce mă înham. Credeam că, să creşti copii, este un lucru relativ uşor, dar ei sînt neascultători. Îmi răpesc tot timpul şi se vaită, şi au pretenţii, sînt nişte mici creaturi insuportabile. Aşa că, dragă Nora, ţi-i las ţie.

Josh îi împinse pe cei doi spre Nora.

Din fericire, Carrie era încă în stare de şoc, deci nu putu reacţiona în nici un fel.

– Papa, scînci Dallas. Nu, nu, noi vrem să stăm cu tine. Vom fi cuminţi, îţi promitem.

– Josh, tu nu poţi spune că... începu Nora.

– Ba pot! Judecătorul a hotărît ca în caz de neîndeplinire a sentinţei, indiferent de motiv, copiii îţi vor reveni ţie. Eu am de gînd să revin la teatru.

– D... dar cu ea cum rămîne? întrebă Nora, uitîndu-se la Carrie. Cum rămîne cu mica iubire a vieţii tale?

Înainte ca Josh să deschidă gura, Carrie interveni.

– Vom continua să trăim în concubinaj, spuse ea, exaltată. Am hotărît că a păcătui este mult mai atrăgător decît o banală căsătorie. Îl privi pe Josh cît putu mai drăgăstos. Cu cît scăpăm mai repede de copii, cu atît mai curînd vom ajunge la... Unde trebuie să ajungem, iubitule?

– La Veneţia, spuse Josh, privind-o admirativ.

– Da, da, la Veneţia. Vom folosi zecile de mii de dolari primiţi de la *Warbrooke Shipping* şi vom ajunge la Veneţia. Sau poate mai întîi ne vom opri la Paris. Ai nevoie de nişte costume noi.

– Oriunde doreşti tu, scumpa mea, spuse Josh, sărutîndu-i mîna.

Apoi se întoarse spre Nora.

– Vezi, draga mea, nu are importanţă dacă noi mai sîntem căsătoriţi. Eu o am pe Carrie şi banii ei şi am scăpat de povara acestor copii. Au revoir! Spunînd acestea, o apucă pe Carrie de braţ şi se îndreptă către uşă.

În urma lor, Dallas gemu:

– Papa, nu ne părăsi. Te rugăm, nu ne părăsi. Vom fi aşa cum vrei tu, dacă ne iei cu tine. Cum vrei tu!

Josh trebui să strîngă tare braţul lui Carrie pentru a o ţine lîngă el. După ce ieşiră din cameră, Carrie îl privi pe Josh.

– Ai aranjat cu Dallas? şopti Carrie. S-a comportat bine?

– Nu! replică Josh. A exagerat, am de gînd să stau de vorbă cu ea în privinţa asta. Nici unul dintre copiii mei nu o va scoate la capăt în felul acesta.

Josh se uită la Carrie radios.

– Ai fost excelentă! Poate vom reuşi să scoatem un bun mincinos din tine.

– Josh, şopti Carrie, copiii au jucat teatru? Şi tu la fel, nu-i aşa? Nu-i vom lăsa pe copii cu ea.

– Tu ce crezi? spuse Josh, privind-o cu coada ochiului.

– Cred că mai bine te sinucizi, decît să-i laşi ei.

Zîmbind, el îi sărută mîna.

– Hai să căutăm ceva de mîncare. Simt nevoia unei mese bune. Clipea des din ochi privind-o, fiindcă ea servise prînzul acela imposibil de mîncat. În pofida asigurărilor oferite de Josh, Carrie era nervoasă. Mîncase puţin la prînz, iar mai tîrziu, cînd mersese cu Josh la magazin, n-a mai avut chef de aşa ceva. Vînzătorii ei aveau întrebări de pus, dar Carrie nu dorea să le răspundă. În schimb, se întoarse spre Josh şi-i spuse:

– Ce se va întîmpla dacă vrea să-i păstreze?

– Nici într-un caz, tu n-o cunoşti pe Nora.

– Nu atît de bine ca tine, îi replică ea tăios, cîndva o considerai mamă bună.

– Eram tînăr şi neştiutor, spuse el încercînd s-o facă să rîdă, sau să devină furioasă, orice era posibil la starea ei de spirit vecină cu deruta.

Chiar atunci cînd îi spusese că nu va fi de acord cu predilecţia ei spre un anumit gen de nume, strigîndu-i, eventual, pe copiii lui cu nume asemănătoare cu cele de Ciu-Ciu, ea nu reacţionase în nici un fel.

Cînd ajunseră la fermă era deja întuneric şi Josh îi spuse că va dormi cu ea. Adevărul era că simţea o nevoie imperioasă de a fi lîngă femeia pe care o iubea.

– De-abia ţi-ai părăsit copiii şi crezi că aş accepta să mă culc cu tine?

El îi sărută mîna, încercînd şi reuşind să pară nevinovat.

– Cel puţin mi-ai făcut complimente pentru felul în care am jucat scena în faţa Norei.

Ea îl privi cu răceală.

– Nu te vei atinge de mine pînă cînd nu aduci copiii înapoi.

Cînd îi trînti uşa dormitorului în nas, îl auzi exclamînd ceva care era pe jumătate suspin, pe jumătate rîs sarcastic. Mai era ceva dincolo de astea care o incită să deschidă uşa împotriva dorinţei ei. Dar rezistă tentaţiei.

Pentru prima dată în viaţa ei Carrie nu reuşi să închidă ochii toată noaptea. Cînd zorii mijiră deasupra orizontului, se dădu jos din pat şi luîndu-l în braţe pe Ciu-Ciu, se duse în salon. Josh se afla deja aşezat la masă, fiind îmbrăcat în aceleaşi haine ca în ziua precedentă.

– Nu te-ai băgat în pat, nu-i aşa? spuse ea, aşezîndu-se în faţa lui la masă.

Cînd îşi ridică privirea nu era nici cea mai mică urmă de prefăcătorie în ochii lui.

– Nu mi-am putut aminti exact cît de bună mincinoasă era Nora. Nici cît de răzbunătoare. Ar putea să păstreze copiii doar din dorinţa de a-mi plăti ce i-am făcut. Ar putea... se întrerupse el, privind ceaşca goală din faţa lui. Carrie întinse mîna cuprinzînd-o pe a lui, iar Josh se ridică din scaun pentru a îngenunchea în faţa ei, punîndu-şi capul pe genunchii ei. Carrie îl mîngîie tandru pe păr.

– Mi-e teamă, spuse el încet, nu pot renunţa la copii. Cînd am început să pun în practică micul meu plan, totul părea perfect, dar acum nu mai sînt sigur. Dacă Nora va spune tribunalului cum i-am dat copiii înapoi, povestind şi ce i-am declarat, judecătorul – oricare judecător, de altfel – mi-ar lua definitiv copiii. Ce-aş face eu fără ei? Tu şi copiii sînteţi singurul lucru care are importanţă în viaţa mea.

Ea îl sărută pe păr, asigurîndu-l de faptul că totul va fi bine, dar în sinea ei se temea tot atît de mult ca şi el.

– Spune-mi, cum vei acţiona?

Cînd el îşi înălţă capul, se întoarse cu spatele la ea ca să nu-i poată vedea lacrimile.

– Ei trebuie să se ducă la biserică, la ora zece. Dar pînă atunci au avut destul timp să-i facă Norei viaţa un iad, aşa că va fi, cred, bucuroasă să-mi dea hîrtia, ca să poată scăpa de ei.

– Atunci putem fi siguri de faptul că cei doi copii ai tăi, sînt tot atît de buni actori ca şi tine. Sînt copiii „marelui Templeon", cred că ştii.

Josh reuşi să-i zîmbească.

– Haide acum, să vedem ce putem găsi de mîncare şi să plecăm. Putem avea încredere în copii.

Carrie încuviinţă, încercînd să nu se observe cît de tare îi tremurau mîinile.

Era frig în biserică, îşi spunea Carrie, dar nu atît de frig pe cît simţea ea. Mîinile îi erau reci ca gheaţa, deşi umede de transpiraţie. Trecuseră cinci minute de la ora zece şi nici urmă de copii. Ring stătea în prima strană, în biserica goală, privindu-şi ceasul de buzunar pentru a treia oară, iar preotul anunţase că peste o oră va avea loc altă căsătorie.

Josh şi Carrie ştiau bine că ei nu se vor putea căsători în lipsa copiilor. El îi luă mîna într-a lui, care era tot atît de rece.

Chiar şi Ciu-Ciu care stătea ascuns sub rochia lui Carrie nu mişca deloc.

După ce Josh o privi şi constată expresia de teamă, vizibilă pe faţa ei dincolo de voal, nu îndrăzni să-i întîlnească privirea. Prea multe gînduri se învîrteau în capul lui. Pătrunsese Nora dincolo de aparenţe şi luase copiii cu ea? Îi păstra pînă obţinea banii de la *Warbrooke?* Dallas avea doar cinci ani şi el îi ceruse să se poarte mizerabil cu propria ei mamă. A reuşit oare copilul să facă asta? S-o fi făcut oare?

Gîndurile continuau să se învîrtă în mintea lui Josh. Să fi fost el oare aşa de neinspirat încît să-şi fi pierdut copiii? Datorită renumelui său de afemeiat, judecătorul se opusese să-i încredinţeze copiii. Aşa că dacă Nora se va duce la judecător declarîndu-i ceea ce Josh îi spusese cu o seară în urmă – referitor la faptul că aceşti copii erau insuportabili şi că renunţase la ei –, nici un tribunal din lume nu i-ar mai fi dat lui copiii.

Îi strînse puternic mîna lui Carrie, mai puternic decît o făcuse pînă atunci.

Părăsind locul pe care stătuse, Ring se duse în spatele lor.

– Este deja zece şi douăzeci de minute, îi spuse el surorii sale, ai ceva să-mi spui?

– Nu, răspunse Carrie, dar vocea ei deviase de la tonul obişnuit. Vreau să spun că...

– Sînt sigur că Nora va veni cu copiii cît de curînd, spuse Josh. Ea este un vechi prieten al lor şi... Se întrerupse la agitaţia din faţa bisericii. Nora intră şi pentru prima dată de cînd o cunoştea el, arăta îngrozitor. Rochia îi era mototolită, părul despletit, răspîndit pe umeri; ochii aveau cearcăne adînci de nesomn, dar ceea ce era mai rău, îşi arăta vîrsta. Trăgîndu-i pe cei doi copii după ea, ţinîndu-i strîns de încheietura mîinii, avansă în interiorul bisericii, spre altar, întinzîndu-i o hîrtie şi un toc lui Josh. Faţa ei îşi pierduse expresia furioasă, îl privea liniştită.

Josh trebui să înmoaie tocul în gură pentru a umezi cerneala, ţinînd hîrtia pe mîna lui în timp ce semna. Cînd termină, puse hîrtia în buzunarul hainei sale şi se uită la femeia ce odinioară fusese soţia lui.

Nora deschise gura intenţionînd să spună ceva, dar nu fu în stare. Răsucindu-se pe călcîie, ieşi din biserică.

Foarte liniştiţi, Carrie şi Josh se întoarseră spre preot.

– Puteţi începe, spuse Josh.

– Dragii noştri, ne-am adunat astăzi aici pentru a...

Carrie se întoarse spre Josh care la rîndul lui se uită la ea şi, simultan, izbucniră amîndoi în rîs. Se întoarseră spre copiii murdari şi ciufuliţi care stăteau aşezaţi în strană, cu picioarele atîrnîndu-le

fără să atingă podeaua. Pe faţa lor se putea citi mulţumirea pentru tot ce se întîmpla. Aplecîndu-se către ei, Carrie şi Josh întinseră mîinile spre a-i lua în braţe.

Cînd preotul şi Ring se uitară la ei, cei patru se îmbrăţişau, sărutîndu-se şi rîzînd amuzaţi.

Josh reveni primul la realitate. Prinse mîinile lui Tem şi ale lui Carrie, în timp ce aceasta o luă şi pe Dallas de braţ.

– Puteţi începe, spuse Josh, ne puteţi lega prin căsătorie pe toţi patru.

– Uraaaa! strigă Dallas cît putu de tare. Apoi copiii răspunseră odată cu adulţii, cînd preotul solicita un „da" sau „voi fi" şi la sfîrşitul ceremoniei fiecare îl sărută pe celălalt la infinit.

SFÎRŞIT